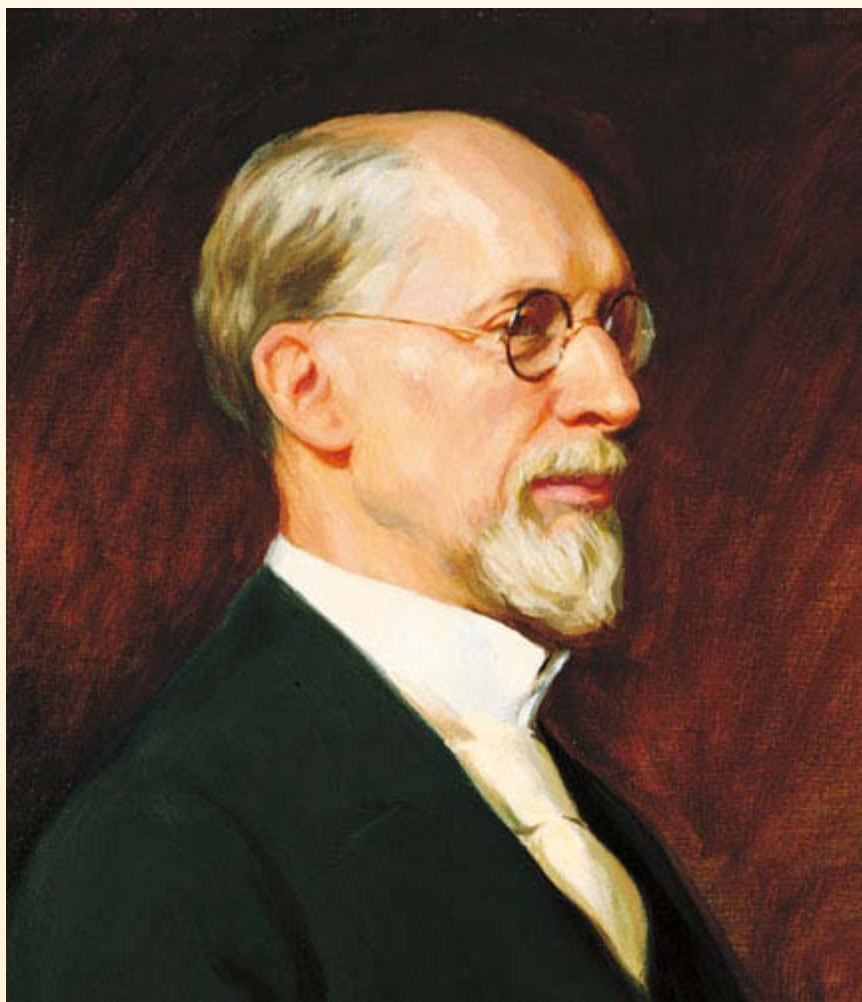

**KYRKANS PRESIDENTERS
LÄRDOMAR:**

GEORGE ALBERT SMITH

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR:
GEORGE ALBERT SMITH

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah, USA

Böcker i serien *Kyrkans presidenters lärdomar*

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (36481 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (35554 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor (35969 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff (36315 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (35744 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant (35970 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith (36786 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay (36492 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee (35892 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (36500 180)

Beställ dessa böcker via ditt distributionscenter eller på internet på store.lds.org.

Vi uppskattar förslag och synpunkter på den här boken. Var vänlig skicka dem till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Eller skicka dina kommentarer och förslag med e-post till: cur-development@ldschurch.org

Var snäll och ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte att ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på möjliga förbättringar.

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt

Printed in the United States of America

Engelskt original godkänt: 8/02

Godkänt för översättning: 8/02

Originalets titel: *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith

ISBN 978-91-86881-71-9

Swedish

36786 180

Innehållsförteckning

Titel	Sida
Inledning	V
Historiskt sammandrag.	VIII
George Albert Smiths liv och verksamhet.	XI
1 Att leva enligt vår tro	1
2 "Älska din nästa som dig själv".	11
3 Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus.	21
4 Profeten Joseph Smith, Guds redskap till att återställa sanningen	33
5 Det heliga prästadömet — till välsignelse för Guds barn . . .	45
6 Stödja dem som Herren stöder.	55
7 Själens odödlighet	65
8 Templets välsignelser för oss själva och våra förfäder	77
9 Öppna din själ för Herren i bön.	89
10 Skrifterna, det värdefullaste biblioteket i världen	99
11 Uppenbarelse från Gud till sina barn.	107
12 En brinnande önskan att dela med sig av evangeliet	117
13 Göra vår del för att dela med oss av evangeliet	129
14 Hur man sprider evangeliet på ett effektivt sätt	141
15 Främja Herrens verk.	151
16 "Offra dina sakrament på min heliga dag"	161
17 Trons stärkande kraft	171
18 Håll dig på Herrens sida av gränsen.	183
19 Vidsomsordets timliga och andliga välsignelser	193
20 Timlig frälsning för oss själva och andra	203
21 Vänlighetens kraft	215
22 Att fostra barn i ljus och sanning	225
23 "Av er krävs det att ni förlåter"	237
24 Att leva rättfärdigt i svåra tider	247
Bildförteckning.	256
Register	257

Ernest Smith

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har tagit fram serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa dig få en djupare insikt i det återställda evangeliet och komma närmare Herren genom att läsa sentida profeters lärdomar. Allteftersom kyrkan ger ut ytterligare band i den här serien får du ett evangeliebibliotek i ditt hem. Böckerna i serien är avsedda att användas både för enskilda studier och för söndagsundervisning. De kan också hjälpa dig att förbereda andra lektioner eller tal och att besvara frågor om kyrkans lära.

Den här boken innehåller president George Albert Smiths lärdomar. Han var president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från 21 maj 1945 till 4 april 1951.

Enskilda studier

Be om Andens inspiration när du studerar president George Albert Smiths lärdomar. Frågorna i slutet av varje kapitel hjälper dig förstå president Smiths lärdomar och att tillämpa dem i ditt liv. När du studerar dessa lärdomar, fundera då gärna på hur du skulle kunna undervisa familjemedlemmar och vänner om dem. På så vis får du större insikt om det du läser.

Undervisning ur denna bok

Den här boken kan användas vid undervisning i hemmet och i kyrkan. Följande riktlinjer är till hjälp för dig.

Förbered dig att undervisa

Sträva efter den Helige Andens vägledning när du förbereder dig att undervisa. Studera och be om kapitlet så att du är säker på att du förstår president Smiths lärdomar. Din undervisning blir

uppriktigare och kraftfullare om du själv har påverkats av hans ord. (se L&F 11:21).

Om du förbereder en lektion för melkisedekska prästadömet eller Hjälpföreningen, lägg då inte den här boken åt sidan eller förbered lektionen med hjälp av annat material. Välj under bön ut de lärdomar i kapitlet som du känner blir till störst hjälp för dem du undervisar. Några kapitel innehåller mer material än ni hinner diskutera under lektionstiden. Låt bra diskussioner få fortsätta hellre än att försöka behandla alla lärdomar.

Uppmuntra deltagarna att studera kapitlet före lektionen och att ta med sig boken. Om de gör det är de bättre förberedda att medverka i diskussionen och uppbygga varandra.

Presentera kapitlet

När du presenterar kapitlet, försök då att skapa och bibehålla en atmosfär där Anden kan nå hjärta och sinne hos dem du undervisar. Börja lektionen med att hjälpa dem du undervisar att tänka på lärdomarna i kapitlet. Du kan göra det på följande sätt:

- Läs och diskutera avsnittet "Ur George Albert Smiths liv" i början av kapitlet.
- Samtala om en bild eller ett skriftställe i kapitlet.
- Sjung en psalm som har med ämnet att göra.
- Berätta kortfattat om en personlig upplevelse i samband med ämnet.

Led en diskussion om president Smiths lärdomar

När du undervisar ur boken, be då andra att delge sina tankar, ställa frågor och undervisa varandra. De lär sig bäst om de medverkar aktivt. Det är också ett bra sätt att hjälpa dem att få personlig uppenbarelse. Uppmuntra till diskussion med hjälp av frågorna i slutet av kapitlet. Det hänvisas till de här frågorna på olika ställen i kapitlet för att visa vilken del av lärdomarna de avser. Du kan också formulera egna frågor speciellt för dem du undervisar. Du skulle till exempel kunna fråga deltagarna hur de kan använda president Smiths lärdomar i sina plikter som föräldrar eller hemlärare eller besökslärare.

Följande alternativ kan ge dig ytterligare uppslag:

- Be deltagarna berätta vad de lärde sig när de studerade kapitlet på egen hand. Kontakta gärna några deltagare under veckan och be dem att vara beredda att berätta vad de har lärt sig.
- Ge deltagarna i uppgift att läsa valda frågor i slutet av kapitlet (antingen enskilt eller i mindre grupper). Be dem att leta efter lärdomar i det kapitel som hör samman med frågorna. Be dem sedan att låta de övriga få del av vad de diskuterade och vad de kom till insikt om.
- Läs tillsammans valda yttranden av president Smith i kapitlet. Be deltagarna komma med exempel från skrifterna och från egna erfarenheter som belyser vad president Smith undervisade om.
- Be deltagarna att välja ett avsnitt som de finner intressant och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valde samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig.

Avsluta diskussionen

Sammanfatta lektionen kortfattat eller be en eller två deltagare göra det. Uppmuntra dem du undervisar att berätta för andra vad de har lärt sig av president Smiths lärdomar. Vittna om de lärdomar ni diskuterat. Du kan också be andra att vittna om dem.

Information om källorna som citeras i denna bok

President Smiths lärdomar i den här boken utgörs av direkta citat från en mängd olika källor. Dessa utdrag har behållit sin styckindelning såvida inte redaktionella eller typografiska förändringar behövts för att förbättra läsbarheten.

Dessutom använde president Smith ibland maskulina benämningar när han syftade på alla människor, både män och kvinnor. Han använde ibland pronomen som *han*, *hans*, och *honom* när han syftade på bägge könen. Detta var vanligt på hans tid. Trots skillnaderna mellan detta språkbruk och ett modernare är president Smiths lärdomar tillämpliga på både kvinnor och män.

Historiskt sammandrag

Följande kronologi ger en kortfattad historisk bakgrund till president George Albert Smiths lärdomar i denna bok.

1870, 4 april	Föds i Salt Lake City, Utah, som son till John Henry och Sarah Farr Smith.
1874–1875	Hans far, John Henry Smith, utför en heltidsmission i Storbritannien. George Albert är fyra år när fadern ger sig av.
1880, 27 oktober	John Henry Smith ordineras till apostel.
1882–1885	John Henry Smith verkar som president över Europamissionen.
1883	George Albert Smith börjar vid 13 års ålder arbeta i en klädfabrik.
1888	Börjar arbeta åt järnvägen. Han får permanent nedsatt syn på grund av arbetet.
1891,
september–november	Är missionär i södra Utah åt Unga mäns gemensamma utbildningsförening.
1892, 25 maj	Gifter sig med Lucy Emily Woodruff i templet i Manti, Utah.
1892–1894	Utför en heltidsmission i södra USA, vilken påbörjas bara några veckor efter hans giftermål. Lucy kommer också dit fyra månader senare.
1903, 8 oktober	Ordineras till apostel av president Joseph F. Smith.
1904	Skriver sin ”personliga trosbekännelse”, en lista med elva ideal som han förpliktat sig att leva efter (se sidorna 1–2 i boken).

1909–1912	Är svårt sjuk.
1919–1921	Presiderar över Europamissionen.
1921–1935	Verkar som ledare för Unga mäns gemensamma utbildningsförening.
1922	Väljs till vice ordförande i National Society of the Sons of the American Revolution (riksföreningen Den amerikanska revolutionens söner). Han innehar det uppdraget fram till 1925 och sedan på nytt 1944 och 1946.
1930, september	Hjälper till att organisera den kyrkohistoriska föreningen Utah Pioneer Trails and Landmarks Association. Han blir vald till organisationens första ordförande.
1933, 27 juli	Blir ordförande i föreningen Society for the Aid of the Sightless i Utah, en stödorganisation för blinda.
1934, 31 maj	Tilldelas Silver Buffalo-utmärkelsen, den förnämsta utmärkelse som den nationella pojkscoutorganisationen Boy Scouts of America delar ut.
1935–1936	Har tillsyn över utgivningen av Mormons bok i brailleskrift.
1937, 5 november	Lucy dör vid 68 års ålder efter långvarig sjukdom.
1938, januari–juli	Besöker kyrkans missioner i södra Stilla-havsområdet med uppehåll bland annat på Tahiti, i Hawaii, Samoa, Tonga, Nya Zeeland och Australien.
1943, juli	Avskiljs till president för de tolv apost-larnas kворum.
1945, 21 maj	Avskiljs till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
1945, 23 september	Inviger templet i Idaho Falls.

- 1945, 2 november Träffar Förenta staternas president Harry S. Truman för att diskutera hjälpsändningar till Europa efter andra världskriget.
- 1946, maj Besöker som förste president i kyrkan medlemmar i Mexiko. Ger ett exemplar av Mormons bok till Mexikos president Manuel Camacho.
- 1947, 24 juli Inviger monumentet "Detta är platsen" och firar hundraårsjubileet av pionjärernas ankomst till Saltsjödalen.
- 1947 Kyrkans medlemsantal når en miljon.
- 1949, 30 september–
2 oktober Deltar i den allra första tv-sändningen av en generalkonferens.
- 1951, 4 april Avlider i Salt Lake City på sin 81-årsdag.

George Albert Smiths liv och verksamhet

Under sin tid som kyrkans president fick George Albert Smith en dag ett fotografi på posten tillsammans med ett litet brev där det stod: "Jag skickar det här fotografiet därför att det är en slående illustration av det slags person vi tror dig vara." Det var ett fotografi av president Smith tillsammans med en mamma och hennes fyra små barn. Just den där dagen hade president Smith bråttom att hinna med tåget när han hejdades av mamman, som hoppades att hennes barn skulle få tillfälle att hälsa på en Guds profet. En iakttagare förevigade ögonblicket med kamera.

Brevet fortsatte: "Det som gör [den här bilden] så värdefull för oss är att trots att du hade så bråttom och att man skyndade på dig för att du skulle sätta dig i bilen och komma i väg till tåget, tog du dig ändå tid att hälsa på vart och ett av barnen i den här familjen."¹

George Albert Smiths liv och verksamhet kännetecknades av sådana vänliga handlingar. Vare sig han kärleksfullt stöttade och uppmuntrade en granne som vacklade i tron eller drog i gång stora hjälpinsatser för att mätta tusentals människor, levde George Albert Smith efter Frälsarens bud: "Du skall älska din nästa som dig själv" (Markus 12:31).

Barndom och ungdom, 1870–1890

I fyraårsåldern

George Albert Smith föddes den 4 april 1870 i ett enkelt hem i Salt Lake City som son till John Henry och Sarah Farr Smith. Släkten Smith utmärkte sig genom sitt flitiga tjänande i Guds rike. George Alberts far skulle senare komma att verka i de tolv apostlarnas kворum och i första presidentskapet. Hans farfar och namne George A.

Smith var kusin till profeten Joseph Smith och bland de första av kyrkans pionjärer som 1847 kom in i Saltsjödalen. Även George A. Smith var apostel och verkade som rådgivare i första presidentskapet (till president Brigham Young). George Alberts farfars far John Smith verkade som kyrkans patriark och var den förste stavspresidenten i Salt Lake City. Och hans morfar Lorin Farr var den första borgmästaren i Ogden och den förste stavspresidenten i den staden.

John Henry Smith

George Albert Smith älskade och beundrade sina föräldrar. Han gav sin far äran av att ha lärt honom att sträcka ut en hjälpande hand till behövande,² och han prisade sin mor för de uppoffringar hon gjorde för att uppfostra sina barn i evangeliet. "Trots att vi var fattiga", sade han "och min far var ute som missionär när jag var i femårsåldern, kan jag inte minnas att jag någonsin hörde min mor klaga. Jag såg henne aldrig falla tårar på grund av de omständigheter hon levde i. Hon kunde få en dollar att räcka längre än någon annan jag någonsin känt ...

När min far var ute som missionär tog min mor över ansvaret för familjen — hon var familjens överhuvud i hans frånvaro. Vi såg till att be våra böner, också bordsbön, och om någon var sjuk så anlätade hon äldsterna, för hon hade stark tro på evangeliets förrättningar. Hon har alltid varit noga med att ge sitt tionde, och såvitt jag har kunnat upptäcka har hon aldrig haft en tanke på att det hela skulle kunna vara ett misstag och 'mormonismen' inte vara sanning. Hon tror på den med hela sin själ."³

Sarah Farr Smith

George Albert Smith kom i synnerhet ihåg att hans mor lärde honom att be och lita på att Gud skulle besvara bönerna: "Jag grips av vördnad och tårarna rinner när jag tänker på min mors inflytande på mig som [liten] pojke ... Jag minns som om det vore i går hur hon tog mig i handen och vi gick uppför trappan till övervåningen. Där föll jag på knä framför henne och höll henne i handen medan hon lärde mig att be. Jag tackar Gud för mödrar som har evangeliets anda i sitt hjärta och en önskan att vara till välsignelse. Jag skulle kunna upprepa den bönen nu och

*John Henry och Sarah Farr Smiths barn.
George Albert Smith till vänster.*

det är många år sedan jag lärde mig den. Den gav mig visshet om att jag har en himmelsk Fader och att han hör och besvarar böner. När jag blev äldre bodde vi fortfarande i en tvåvåningskåk och när vinden låg på gungade hela huset som om det skulle ramla omkull. Ibland var jag så rädd att jag inte vågade somna. Min säng stod i ett eget litet rum och många nätter klev jag ur sängen och föll på knä och bad min himmelske Fader att bevara huset så att det inte skulle brytas sönder. Och sedan gick jag och lade mig igen i min lilla säng, lika säker på att jag skulle bevaras från det onda som om jag hade hållit min Fader i handen.”⁴

När George Albert Smith blickade tillbaka på sin barndom, sade han:

”Mina föräldrar levde i små omständigheter och ändå prisar jag min Skapare och tackar honom av hela mitt hjärta för att han sände mig hem till dem ...

Jag lärde mig som pojke att det här är Herrens verk. Jag lärde mig att det fanns profeter på jorden. Jag lärde mig att den Allsmäktiges inspiration påverkar dem som lever på ett sådant sätt att de kan få den inspirationen ...

Jag är tacksam för arvet från mina föräldrar, tacksam för att de undervisade mig om Jesu Kristi evangelium och var goda föredömen i hemmet.”⁵

George Albert Smith var i unga år känd som en gladlynt och livlig pojke. Kamraterna uppskattade hans glada humör, och han roade dem gärna med att spela munspel, banjo och gitarr och med sin repertoar av lustiga visor. Samtidigt hade han upplevelser som gjorde honom ovanligt ansvarskännande för sin ålder. Som tolvåring gick George Albert på Brigham Young-skolan, där han hörde något som skulle komma att påverka honom i grunden. Han erinrade sig senare:

”Jag hade turen att få en del av min undervisning av dr. Karl G. Maeser, denne framstående lärare och pedagog och skaparen av kyrkans förnämliga skolor ... Jag minns inte mycket av det som sades under det år jag gick på skolan, men en sak ska jag nog aldrig glömma. Jag har upprepat det många gånger ... En dag reste sig dr Maeser upp och sade:

’Ni kommer inte bara att få stå till svars för era handlingar utan också för era tankar.’

Eftersom jag bara var en pojke och inte hade någon större vana av att försöka styra mina tankar, var jag villrådig om vad jag skulle göra och det oroade mig. Det var som om en kardborre satt fast på mig. Ungefär en vecka eller tio dagar senare begrep jag plötsligt vad han menade. Jag förstod nu grundtanken. Med ens blev jag klar över hur jag skulle tolka det han hade sagt: Naturligtvis kommer vi att få stå till svars för våra tankar, för när vårt liv här på jorden är avslutat är det summan av våra tankar. Den tanken har varit till stor välsignelse för mig i hela mitt liv, och den har många gånger hjälpt mig att undvika opassande tankar eftersom jag inser att när jag en gång avslutar mitt livsverk jag då kommer att vara resultatet av mina tankar.”⁶

George Albert fick överta viktiga uppgifter i hemmet när hans far 1882, efter att ha verkat i de tolv apostlarnas kворum i två år, kallades till president över Europamissionen. Faderns bortavaro krävde att George Albert hjälpte till att försörja familjen. När han var tretton sökte han arbete på en av kyrkans klädesfabriker i Salt Lake City med tillhörande varuhus, men chefen sade att de inte hade råd att anställa någon. George Albert svarade att han inte hade bett om att få betalt,

bara att få arbeta. Han tillade: ”Jag vet att om jag är något värd så får jag också betalt.”⁷ Tack vare sin positiva inställning fick han jobb som fabriksarbetare för 2,50 dollar i veckan, och hans goda arbetsmoral hjälpte honom att snabbt få bättre betalda jobb i företaget.

När han var arton fick han arbete i ett lantmåterilag på järnvägen. Arbetet utomhus i det skarpa solskenet som förstärktes genom reflexerna från ökensanden skadade hans ögon. George Albert fick permanent nedsatt syn, vilket gjorde det svårt för honom att läsa och vållade honom obehag under resten av livet.

Missionärstjänst och äktenskap, 1891–1894

I september 1891 kallades George Albert Smith av president Wilford Woodruff att utföra en korttidsmission i södra Utah. Han fick i uppdrag att arbeta med kyrkans ungdomar i det området. I fyra månader hjälpte han och hans kamrat till att etablera ungdomsorganisationer i stavarna och församlingarna, och de talade på många möten och uppmuntrade ungdomarna att leva efter kyrkans normer.

Efter sin mission fortsatte George Albert att uppvakta sin käresta sedan barndomen: Lucy Woodruff, sondotter till president Wilford Woodruff. De hade vuxit upp som grannar och Lucy hade lagt märke till de karaktärsdrag som George Albert höll på att utveckla.

Lucy Emily Woodruff Smith

Hon skrev i sin dagbok om sin beundran för honom: ”Jag går till sängs i kväll med tacksamhet mot Gud ... och ber att han ska ge mig kraft att bli mer förtjänt av dens kärlek som jag fullt och fast tror vara en av de bästa unga män som någonsin satts här på jorden. Jag får tårar i ögonen när jag tänker på hans godhet och vänlighet.”⁸

Men Lucy hade många andra beundrare, och några av dem var välbärgade och erbjöd henne överdådiga presenter. Å

andra sidan tilltalades Lucy av George Alberts hängivenhet mot Herren. Han skrev till henne: "Om du vill gifta dig med någon för pengar så blir det inte med mig, för jag bestämde mig för länge sedan att inte ägna mig själv eller mitt liv eller min tid åt pengar utan åt att tjäna Herren och hjälpa hans barn i världen." ⁹ Lucy gjorde sitt val och den 25 maj 1892 vigdes hon och George Albert i templet i Manti i Utah. George Alberts far förrättade ceremonin. Den dagen gav Lucy sin make en liten medaljong som innehöll ett fotografi av henne. Han satte medaljongen på sin klockkedja, där den hängde nära hans hjärta, och han bar den nästan varje dag livet ut. ¹⁰

De nygifta hade mindre än en månad tillsammans innan George Albert skulle ge sig i väg på nästa mission, den här gången som proselyterande missionär i södra USA. Även om de visste att hans avresa var nära förestående — missionskallelsen hade kommit tre veckor innan de gifte sig — var det ändå svårt för dem att skiljas åt. De var båda överlyckliga när Lucy fyra månader senare kallades att verka tillsammans med sin man på missionskontoret, där äldste Smith nyligen hade utsetts till missionssekreterare.

President för Sydstatsmissionen var J. Golden Kimball, som samtidigt verkade som medlem i de sjuttios kворum. Två gånger under äldste Smiths tjänstgöring blev president Kimball tvungen att lämna missionen för att ta hand om viktiga angelägenheter i Salt Lake City: en gång kort efter att äldste Smith blivit missionssekreterare och sedan ytterligare en gång ett år senare. Vid båda tillfällena överlät president Kimball det oerhörda ansvaret att leda och förvalta missionen på äldste Smith och gav honom råd och anvisningar och stöttade honom i talrika brev. Allt som allt verkade äldste Smith i sexton månader som tillförordnad president i missionen. President Kimball var bekymrad över att han måste vara borta så länge men litade på sin unge assistent. Han skrev i ett brev till äldste Smith: "Jag tror att jag med min urskillningsförmåga och intelligens, hur begränsad den nu än må vara, kan uppskatta din redbarhet och ditt värde, för det kan jag försäkra dig att jag gör." ¹¹ I ett annat brev skrev han: "Må du vara förvissad om att jag uppskattar ditt arbete, din iver och ditt modiga sinnelag." ¹²

President Kimball fick många möjligheter att iaktta äldste Smiths iver och modiga sinnelag. Vid ett tillfälle reste de tillsammans och

Missionärer i Sydstatsmissionen. Det nygifta paret Lucy (tredje från vänster) och George Albert Smith (sittande bredvid henne) arbetade tillsammans på missionskontoret.

hade erbjudits att övernatta i en liten timmerstuga. George Albert Smith erinrade sig senare:

”Framåt midnatt vaknade vi av ett fruktansvärt skrikande och gapande utanför stugan. Då vi satte oss upp i sängen för att ta reda på vad som försiggick hörde vi grova svordomar utifrån. Det var en månljus natt och vi kunde se att det var många personer utanför huset. President Kimball hoppade upp och började klä på sig. Männen bultade på dörren och svor över mormonerna och sade att de skulle komma ut och att de tänkte skjuta dem. President Kimball frågade mig om jag inte tänkte stiga upp och klä på mig. Jag svarade att det tänkte jag inte, jag tänkte stanna i sängen och var säker på att Herren skulle beskydda oss. Inom några sekunder fylldes hela rummet av skottlossning. Pöbeln hade tydligen delat upp sig i fyra grupper och sköt in i stugans hörn. Träsplitter flög åt alla håll över våra huvuden. Det blev några ögonblicks tystnad,

sedan avlossades ännu en salva och mer splitter flög omkring. Jag kände ingen som helst rädsla. Jag var helt lugn där jag låg, trots att jag upplevde en av de värsta händelserna i mitt liv, för jag var säker på ... att Herren skulle beskydda mig, och det gjorde han.

Tydligen blev pöbelhopen besviken och gick. När vi morgonen därpå öppnade dörren fann vi en stor hög med kraftiga hickory-käppar, sådana som pöbeln brukade misshandla missionärerna med i Södern.”¹³

Många år senare berättade George Albert Smith om den här upplevelsen för sina barnbarn, för att lära dem att förlita sig på Herren. ”Jag vill att ni ska lägga på hjärtat”, sade han, ”att Herren beskyddar er i farans stund, om ni ger honom tillfälle att göra det.”¹⁴

Familjeliv

George Albert och Lucy avlöstes från sin mission i juni 1894. Några månader efter återkomsten till Salt Lake City fick Lucy en välsignelse av sin farfar, president Wilford Woodruff, som lovade henne att hon skulle föda barn. Den 19 november 1895 födde hon en dotter som de gav namnet Emily, och fyra år senare födde hon ytterligare en dotter: Edith. Deras sista barn, George Albert Jr, föddes 1905.

George Albert Smith var en tillgiven far och hans barn älskade honom. Edith skrev om honom: ”För mig hade han alla de egenskaper som får en dotter att älska sin pappa. Han motsvarade alla mina förväntningar på hur en pappa ska vara.” Det som gjorde särskilt stort intryck på barnen var det sätt på vilket George Albert behandlade sin älskade hustru. ”Det var underbart att se pappas tillgivenhet mot mamma”, skriver Edith. ”Han försummade aldrig ett tillfälle att visa sin uppskattning för henne. De gjorde allting tillsammans, efter omsorgsfull planering och lagarbete. Hon var honom så kär ... Även om vi alla dyrkade mamma så är jag säker på att hans omtanke om henne och hans ömhet fick oss att älska henne ännu mer.”¹⁵

Som far var George Albert Smith ivrig att hjälpa sina barn att uppleva den glädje som han själv upplevde genom att leva efter evangeliet. En juldagsmorgon efter det att man hade öppnat julklapparna frågade han sina döttrar vad de skulle tycka om att ge bort några av

sina leksaker till barn som inte hade fått några presenter. Eftersom de just hade fått nya leksaker gick döttrarna med på att ge några gamla leksaker till behövande barn.

”Skulle ni inte vilja ge dem några av de nya också?” frågade George Albert vänligt.

Döttrarna tvekade, men så småningom gick de med på att avstå från en eller två nya leksaker. George Albert tog sedan med sig flickorna och gick hem till barnen som han hade i åtanke, och de gav dem presenterna. Det var så upplyftande att när de gick därifrån utbrast en av flickorna: ”Nu går vi och hämtar resten av leksakerna till dem.”¹⁶

De tolv apostlarnas kворum, 1903–1945

Tisdagen den 6 oktober 1903 hade George Albert Smith så mycket att göra på arbetet att han inte kunde vara med på generalkonferensens sessioner den dagen. När han lämnade kontoret var eftermiddagens session nästan slut så han begav sig hemåt. Han hade planerat att gå på marknad med barnen.

När han kom till huset fann han till sin förvåning en folksamling där, och en kvinna steg fram och gratulerade honom hjärtligt.

”Vad ska det här betyda?” frågade han.

”Vet du inte det?” svarade hon.

”Vet vad?”

”Men du har ju blivit inröstad i de tolv apostlarnas kворum”, utbrast besökaren.

”Det kan inte stämma”, sade George Albert. ”Det måste vara ett missförstånd.”

”Jag hörde det med egna öron”, sade hon.

”Det måste ha varit någon annan Smith”, sade han. ”Ingen har sagt ett ord till mig. Jag kan helt enkelt inte tro att det är sant.”

Förvirrad gick kvinnan tillbaka till tabernaklet för att ta reda på om hon hade missuppfattat saken. Där upplyste man henne om att hon hade rätt: George Albert Smith var ny medlem av de tolv apostlarnas kворum.¹⁷

De tolv apostlarnas kворum år 1921. Stående, från vänster till höger: Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard och John A. Widtsoe. Sittande, från vänster till höger: Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney och David O. McKay.

Hans dotter Emily erinrade sig senare anblicken av folksamlingen vid deras hus: ”Det tycktes som om hela tabernaklet strömmade över gräsmattan och in i vårt hus och grät och kysste mamma. De sade alla att far var en apostel, och vi tänkte att det där att vara en apostel nog måste vara det värsta som kunde drabba en.”

Också efter det att uppgiften hade bekräftats bestämde sig George Albert för att han skulle gå på marknad med döttrarna som han hade lovat, ”även om han nog inte såg särskilt mycket av den”, sade Emily. ”Han tillbringade hela tiden med att prata med alla som trängde på.”¹⁸

Två dagar senare, den 8 oktober 1903, ordinerades George Albert Smith till apostel av president Joseph F. Smith i ett rum på övre våningen i templet i Salt Lake City. Efter ordinationen blev han ombedd att delge sina tankar till medlemmarna av de tolv

apostlarnas kворum som var närvarande. ”Jag känner mig svag och saknar urskillning i jämförelse med män i mer mogen ålder”, sade han, ”men mitt hjärta är uppriktigt, och det är min innerliga önskan att Herrens verk ska gå framåt ... Jag har ett levande vittnesbörd om att detta verk är gudomligt och vet att evangeliet har kommit till jorden under Herrens överinseende och vägledning och att de som utsetts att presidera var och är hans tjänare. Det är min önskan och bön att jag ska vara ren och ödmjuk så att jag har rätt till Andens ingivelser och förmaningar och vägleds av dessa livet ut.”¹⁹

George Albert Smith verkade i de tolv apostlarnas kворum i nästan 42 år, däribland två år som president för kворumet. Under de här åren fullgjorde han många uppdrag och var till välsignelse för människor runtom i världen på många olika sätt.

Delar med sig av evangeliet och vinner vänner för kyrkan

Äldste Smith hade en naturlig förmåga att få andra att känna sig väl till mods och att göra fiender till vänner. En affärsman som inte tillhörde kyrkan sade om honom på hans begravning: ”Han var lätt att umgås med. Han var någon som man ville umgås med. Hans vänliga leende, hans hjärtliga handslag och hans värme när han hälsade på en fick en att känna i hjärtat att han hyste äkta vänskap för dig och sin nästa.”²⁰

Under en tid då kyrkan fortfarande var i stort sett obekant runtom i världen och betraktades med misstänksamhet av många, var det här en värdefull förmåga. En gång när han fullgjorde en uppgift i West Virginia fick han veta att stadstjänstemän hade hotat att häkta var och en som predikade mormonismen. Äldste Smith vände sig till stadsjuristen, en herr Engle, för att försöka förmå dem att ändra sin hållning. Han skrev senare i sin dagbok: ”Till en början var herr Engle brysk och sade att man inte tänkte tolerera oss i den staden ... Jag sade att jag trodde att man hade gett honom felaktiga upplysningar och frågade om vi kunde slå oss ned och språkas vid... Vi samtalade en stund om mormonismen. Han veknade innan jag gick och skakade hand med mig och gav mig sitt visitkort. När jag gick därifrån var jag säker på att jag hade undanröjt en del fördomar.”²¹ Tre dagar senare besökte äldste Smith honom på nytt och gav honom en Mormons bok.²²

Äldste Smith sökte alltid efter tillfällen att tala med andra om kyrkan. Vart han än reste i sitt ämbete tog han med sig Mormons bok, kyrkans tidskrifter och andra trycksaker som han hoppades kunna dela ut. Eftersom Mormons bok på ett så kraftfullt sätt vittnar om Jesus Kristus ansåg äldste Smith boken vara en idealisk julklapp och skickade ofta exemplar till vänner i andra kyrkor och till och med till prominenta personer som han aldrig hade träffat.²³ I ett brev som åtföljde en sådan julklapp skrev han: "Om några dagar firar kristenheten Frälsarens födelse och det är sed att man vid den tiden på året har sina vänner i åtanke. Jag hoppas därför att du tar emot det här exemplaret av Mormons bok ... Jag ger dig det i julklapp eftersom jag tror att du skulle glädja dig åt att ha den boken i ditt bibliotek."

Han fick följande svar: "Boken ska få sin plats i vår bokhylla och vi ska läsa den [från pärm till pärm] noggrant och utan förutfattade meningar. Var och en som läser den eftertänksamt kan inte undgå att vidga sin synkrets och bli mer tolerant."²⁴

Samhälleligt engagemang

Äldste Smith uppmuntrade kyrkans medlemmar att engagera sig i samhällslivet och att använda sitt inflytande till att förbättra förhållandena i världen. Han var själv engagerad i flera samhällsnyttiga organisationer trots den krävande kallelsen som generalauktoritet. Han valdes till ordförande i International Irrigation Congress och i Dry Farming Congress, två jordbruksorganisationer, och sex gånger till vice ordförande i National Society of the Sons of the American Revolution (riksföreningen Den amerikanska revolutionens söner). Äldste Smith var en ivrig förespråkare för att generalauktoriteter skulle vara effektivare om de flög i sin ämbetsutövning. Han satt i styrelsen för Western Air Lines. Han var också aktiv i Boy Scouts of America, en nationell pojkscoutorganisation, och fick 1934 Silver Buffalo-utmärkelsen, som är den högsta scoututmärkelsen i USA. Åren efter första världskriget ledde han i Utah den landsomfattande hjälpinsatsen för Armenien och Syrien och var också delstatsrepresentant vid International Housing Convention, ett konvent i syfte att skaffa tak över huvudet åt dem som kriget hade gjort hemlösa.²⁵

Innan han kallades till apostel var George Albert politiskt aktiv och deltog i kampanjer för frågor och kandidater som han ansåg

skulle förbättra samhället. Efter att ha blivit generalauktoritet drog han ned på sitt politiska engagemang, men han fortsatte att ivra för frågor han trodde på. Han hjälpte bland annat till att väcka en motion i delstaten Utahs lagstiftande församling som ledde till att man byggde ett sanatorium för patienter med lungtuberkulos.²⁶

Äldste Smiths medkänsla med andra var särskild tydlig i hans arbete som ordförande i föreningen Society for the Aid of the Sightless, en stödorganisation för blinda, ett uppdrag som han innehade från 1933 till 1949. Han var själv synskadad och ömmade speciellt för de blinda. Han hade tillsyn över utgivningen av Mormons bok i brailleskrift, och han initierade en plan för att hjälpa dem som är blinda att lära sig att läsa punktskrift och på andra sätt anpassa sig till sitt funktionshinder. Hans bemödanden gjorde honom omtyckt och älskad av dem som han tjänade. En medlem i Society for the Aid of the Sightless uttryckte sin uppskattning i en dikt som överräcktes till äldste Smith på dennes sjuttioårsdag.

När livet stormar, hårt och kallt,
och bittra tårar fälls,
när kylan isar i min själ,
från ensamhet mig fräls!
Med ivrigt hopp jag trevar fram
fast vägen är mig svår,
att finna någon utsträckt hand,
ett hjärta som förstår,
som klappar varmt för människor
i vänlig visdom stor,
där samma tro på himlens Gud
inom oss båda bor ...

Fast vi ej i vår blindhet ser
hans milda anletsdrag,
så lyfts vi av hans godhets kraft,
han ser den som är svag.
Han ger oss av sin egen frid
och lugnar så vår själ.
Vi hör hans tysta bön till Gud,
en Gud som vill oss väl.

Äldste George Albert Smith hade tillsyn över utgivningen av Mormons bok i brailleskrift.

Vi vägen framför inte ser
men höjer glädjens ljud,
ty med oss står en ärlig man
som lever nära Gud.²⁷

Sjukdom och andra prövningar

George Albert Smith tvingades kämpa med ohälsa under en stor del av sitt liv. Trots att han tyckte om simning, ridning och annan motion var hans kropp ömtålig och ofta svag. Förutom kroniska ögonbesvär led äldste Smith under hela sitt liv av mag-, rygg- och hjärtbesvär, ständig trötthet och många andra åkommor. Den stress och de påfrestningar som hans många ansvar innebar tog också ut sin rätt, men till en början var han ovillig att slå av på takten och sköta sin hälsa. Till följd av detta var han från 1909 till 1912 så svårt sjuk att han var sängliggande och inte kunde fullgöra sina uppgifter i de tolv apostlarnas kворum. Det var en prövande tid för äldste

Smith, som så förtvivlat gärna ville återuppta arbetet. Faderns död 1911 och hustruns insjuknande i svår influensa fördröjde äldste Smiths tillfrisknande ytterligare.

Många år senare berättade han om en upplevelse under den här tiden.

”För ett antal år sedan var jag svårt sjuk. Med undantag för min hustru hade nog alla gett upp hoppet om mig ... jag var så svag att jag knappt kunde röra mig. Bara något sådant som att vända mig om i sängen var påfrestande och gick långsamt.

I det här tillståndet förlorade jag en dag medvetandet om min omgivning och trodde att jag befann mig på andra sidan graven. Jag stod med ryggen mot en stor och vacker sjö och såg bort mot en stor skog. Ingen människa syntes till, inte heller såg jag någon båt på sjön eller någonting annat som skulle ha förklarat hur jag hade kommit dit. Jag insåg eller tyckte mig inse att jag hade avslutat mitt jordeliv och nu kommit hem ...

Jag började utforska omgivningen och fann snart en stig som ledde genom skogen. Den verkade föga använd och var nästan helt övervuxen med gräs. Jag följde den här stigen, och när jag hade gått ett bra tag och tillryggalagt en längre sträcka genom skogen, såg jag en man komma emot mig. Han var stor till växten, och jag skyndade mig mot honom, för jag såg att det var min farfar [George A. Smith]. Han vägde på sin tid över 135 kilo, så ni anar säkert att han var storväxt. Jag minns hur glad jag blev när jag såg honom komma emot mig. Jag hade uppkallats efter honom och hade alltid varit stolt över det.

George A. Smith

Farfar stannade när han var en eller två meter ifrån mig. Det var ett tecken att även jag skulle stanna. Sedan — och det här skulle jag vilja att pojkar och flickor och ungdomar aldrig ska glömma — såg han på mig allvarsamt och sade:

’Jag skulle vilja veta vad du har gjort med mitt namn.’

Jag såg allt jag någonsin hade gjort som om det vore rörliga bilder på vita duken — allt jag hade gjort. Snabbt kom den här ytterst levande återblicken fram till

tidpunkten då jag stod där. Hela mitt liv hade passerat revy för mig. Jag log och såg på farfar och sade:

'Jag har aldrig gjort någonting med ditt namn som du behöver skämmas för.'

Han tog ett steg framåt och kramade om mig, och när han gjorde det, blev jag på nytt medveten om min jordiska omgivning. Min kudde var våt, som om någon hade hållt ut vatten på den — den var våt av mina tacksamhetstårar över att jag kunde svara utan att tveka.

Jag har ofta tänkt på det här och vill att ni ska veta att jag sedan den dagen mer än någonsin tidigare har försökt vara aktsam om det namnet. Så jag säger till pojkar och flickor, unga män och unga kvinnor och ungdomar i kyrkan och i hela världen: Hedra era fäder och era mödrar. Gör heder åt det namn ni bär."²⁸

Så småningom började äldste Smith återfå krafterna, och när prövningen var över kände han en förnyad tacksamhet över sitt vittnesbörd om sanningen. Vid en påföljande generalkonferens sade han i ett tal: "Jag har under de senaste åren varit i dödsskuggans dal, så nära den andra sidan att jag är säker på att [om det inte vore] för vår himmelske Faders särskilda välsignelse hade jag inte kunnat vara kvar här. Men aldrig för ett ögonblick sviktade det vittnesbörd som min himmelske Fader har välsignat mig med. Ju närmare jag kom den andra sidan, desto större blev min förvissning om att evangeliet är sant. Nu när mitt liv har skonats gläder jag mig över att få vittna om att evangeliet är sant, och jag tackar min himmelske Fader av hela min själ för att han har uppenbarat det för mig."²⁹

Äldste Smith fortsatte att drabbas av sjukdom och motgångar under de år som följde. Sin kanske största prövning upplevde han under åren 1932 till 1937 då hans hustru Lucy led av artrit och neuralgi. Hon hade svåra smärtor och behövde från och med 1937 nästan ständig vård. I april 1937 fick hon en hjärtattack som sånär kostade henne livet och försvagade henne ytterligare.

Trots sin ständiga oro för Lucy fortsatte äldste Smith att fullgöra sina plikter så gott han kunde. Den 5 november 1937 talade han vid en väns begravning, och när han satte sig ned efter sitt tal fick han en lapp där det stod att han skulle skynda sig hem. Han skrev senare i sin dagbok: "Jag lämnade kapellet genast men min

älskade hustru utandades sin sista suck innan jag hann hem. Hon dog medan jag talade på begravningen. Min tillgivna hustru har ryckts ifrån mig och det blir ensamt utan henne.”

Lucy och George Albert hade vid hennes bortgång varit gifta i över 45 år. Hon blev 68 år gammal. Trots att saknaden efter hustrun var svår visste äldste Smith att skilsmässan var tillfällig, och den insikten gav styrka. ”Även om vår familj är förtvivlad”, skrev han, ”är det en stor tröst att veta att vi kan återförenas med henne om vi förblir trofasta. Hon har varit en tillgiven, hjälpsam och omtänksam hustru och mor. Hon har i sex år lidit på det ena eller andra sättet och jag är säker på att hon nu är lycklig tillsammans med sin mor och andra nära och kära där på andra sidan ... Herren är ytterst god mot mig och har tagit bort varje känsla av död hos mig, och det är jag djupt tacksam för.”³⁰

President över Europamissionen

År 1919 kallade president Heber J. Grant, som nyligen blivit inröstad som kyrkans president, äldste Smith att presidera över Europamissionen. I ett tal på generalkonferensen några dagar före sin avresa, sade äldste Smith:

”Jag vill tala om för er, mina bröder och systrar, att jag ser det som en ära — nej, det är mer än en ära, det är en stor välsignelse — att Herren har uppväckt mig från det kraftlösa tillstånd som jag för en kort tid sedan befann mig i och har återgett mig hälsan till den grad att bröderna nu anser det vara möjligt för mig att fullgöra ett missionsuppdrag i ett främmande land ...

Jag räknar med att nu på onsdag ta tåget till kusten och sedan fara över havet till det fält där jag kallats att verka. Jag tackar Gud för möjligheten att ge mig av. Jag är tacksam över att ha fått kunskap om sanningen.”³¹

Vid den här tiden höll Europa fortfarande på att återhämta sig från första världskriget, som hade avslutats några månader tidigare. På grund av kriget fanns det endast ett litet antal missionärer i Europa och det var en av äldste Smiths uppgifter att öka det antalet. Men i det svåra ekonomiska läget i efterkrigstidens Europa var myndigheterna ovilliga att utfärda de nödvändiga visumen. Och situationen försvårades av att det fortfarande fanns många

missuppfattningar om de sista dagars heliga och många fördomar. För att förbättra kyrkans anseende hade äldste Smith möten med många befattningshavare och andra framträdande personer. Ofta när han förklarade syftet med missionärer i Europa och runtom i världen, sade han: "Håll fast vid allt det goda ni har, håll fast vid allt som Gud har gett er som berikar ert liv, och låt sedan oss få dela med oss av något som ökar er lycka och tillfredsställelse."³² En av de missionärer som verkade under honom skrev: "Genom sitt älskvärda, skickliga sätt vann han deras vänskap och utverkade tillstånd för missionärerna som tidigare hade förvägrats dem."³³

När äldste Smith avslutade sin mission 1921 hade han lyckats öka antalet missionärer i Europa och rättat till några missuppfattningar om de sista dagars heliga. Han hade också vunnit vänner för kyrkan, och han höll kontakt med dem per brev under många år.

Bevarar kyrkans historiska platser

Äldste Smith älskade att berätta för andra om kyrkan och de stora händelserna i dess historia. Under hela sin verksamhetstid bidrog han aktivt till att bevara den historien genom att resa monument eller på annat sätt märka ut intressanta platser i kyrkans historia. En av hans medarbetare skrev: "Han var övertygad om att han gjorde den yngre generationen en stor tjänst genom att fästa deras uppmärksamhet på förfädernas insats."³⁴

Som ung apostel åkte han till Palmyra i staten New York och förvärvade Joseph Smith den äldres lantgård åt kyrkan. Medan han var i den trakten besökte han också en man som hette Pliny Sexton. Han ägde kullen Cumorah, den plats där Joseph Smith fick guldplåtarna. Även om Pliny Sexton inte ville sälja marken till kyrkan blev han och äldste Smith goda vänner. Delvis tack vare de vänskapliga förbindelser som äldste Smith upprätthöll med Pliny Sexton lyckades kyrkan så småningom köpa marken och inviga ett monument där.

År 1930 då man firade hundraårsjubileet av kyrkans grundade hjälpte äldste Smith till att etablera den kyrkohistoriska föreningen Utah Pioneer Trails and Landmarks Association, vilken bland annat skulle ägna sig åt minnesvård. Han blev föreningens första ordförande. Under de följande tjugo åren satte organisationen upp

över hundra monument och minnesmärken, många av dem till minne av pionjärernas långa och mödosamma färd till Saltsjödalen. Äldste Smith officierade vid invigningen av de flesta av de här monumenten.³⁵

I ett brev förklarade han kyrkans intresse för historiska platser: "Det har varit sedvänja att resa monument över enskilda personer för att bevara minnet av dem. Betydelsefulla händelser har likaledes bevarats i människornas sinnen genom att man rest monument ... Det finns så mycket intressant som har hänt som faller i glömska och därför har man ansett det vara önskvärt att märka ut dem på något konkret sätt, för att rikta de efterkommandes uppmärksamhet mot dem."³⁶

Som någon vars farfar hade vandrat till Utah tillsammans med pionjärerna hade äldste Smith stor aktning för tidiga medlemmar i kyrkan som hade gjort så stora uppoffringar för sin tro. I ett tal till Hjälpföreningen berättade han om något han upplevde när han följde samma väg tillbaka som handkärrepionjärerna hade gått.

"Vi kom till den del av leden där så många i Martins handkärrekompani hade dött. Vi lokaliserade den ungefärliga platsen där de hade slagit läger. De som var avkomlingar till den gruppen skulle hjälpa till att sätta upp minnesmärket. Sedan kom vi till Rock Creek, där vi året innan hade placerat ett tillfälligt minnesmärke. Vid den tiden på året växer det vackra vilda blommor överallt. Det var gott om vildiris, och personer i gruppen plockade några och lade dem ömt på ett stenrös som hade lagts upp året innan ... Här hade femton medlemmar i kyrkan som dött av hunger, köld och utmattning blivit begravda i en gemensam grav.

Det finns tillfällen och platser när vi tycks komma vår himmelske Fader närmare. Vi satt kring lägerbålet i den lilla Rock Creek-dalen, där Martins handkärrekompani hade drabbats av katastrofen —vi som var avkomlingar till pionjärer som hade korsat slätterna i sommarhetta och vinterkyla — och berättade för varandra om vad våra förfäder hade upplevt ... Det var en underbar kväll. Historien återberättades till uppbyggelse för oss alla ...

Det tycktes mig som om vi var tillsammans med dem som hade gett allt för att vi skulle få evangeliets välsignelser. Vi tyckte oss känna Herrens närhet.

Monument på kullen Cumorah, där ängeln Moroni överlämnade guldplåtarna till Joseph Smith.

När vi gick därifrån efter att ha fällt många tårar — för jag tvivlar på att det fanns ett enda torrt öga i gruppen på trettio eller fyrtio personer — hade våra hjärtan påverkats av det vi upplevde under den lilla sammankomsten. En god syster tog mig vid armen och sade: 'Broder Smith, jag tänker vara en bättre kvinna från och med nu.' Den här kvinnan ... är en av de bästa av kvinnor, men jag tror att hon liksom de flesta av oss hade påverkats av att vi kände att vi i några avseenden inte hade hållit måttet, inte helt levt efter de ideal som borde ha funnits i våra själar. De som låg begravda där hade inte bara gett dagar i livet utan livet självt som bevis på sin tro på att detta verk är gudomligt ...

Om medlemmarna i den här organisationen [Hjälpföreningen] är lika trofasta som de som ligger begravda på slätterna, som modigt mötte sina svårigheter med tro på Herren, då kommer ni att kunna åstadkomma ännu mer än allt det ni redan har åstadkommit och

en kärleksfull Faders välsignelse ska strömma ut över er och era nära och kära.”³⁷

President för kyrkan, 1945–1951

Tidigt på morgonen den 15 maj 1945 på ett tåg i östra USA väcktes äldste Smith av en järnvägstjänsteman som kom med ett meddelande: President Heber J. Grant, som var kyrkans president vid den tidpunkten, hade avlidit. Äldste Smith bytte tåg så snart han kunde och återvände till Salt Lake City. Några få dagar senare avskildes George Albert Smith, seniormedlemmen i de tolv apostlarnas kворum, till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och blev dess åttonde president.

I sitt första tal på en generalkonferens som kyrkans president sade han till de heliga som just hade röstat in honom: ”Jag undrar om någon annan här känner sig lika svag och ödmjuk som den man som står här framför er.”³⁸ Han gav uttryck åt liknande känslor till familjemedlemmar. ”Jag har inte önskat mig den här ställningen. Jag har inte känt mig vuxen den. Men jag har fått den och tänker verka i den efter bästa förmåga. Jag vill att ni alla ska veta att vilken uppgift ni än har i kyrkan, från att vara [hem]lärare till att presidera över en stav, om ni utför den efter bästa förmåga, är er ställning lika viktig som min.”³⁹

Det fanns många som kände att president Smiths förmåga gjorde honom alldeles särskild lämpad för den här kallelsen. En av generalauktoriteterna gav uttryck åt denna tillförsikt kort efter att president Smith hade inröstats: ”Man hör ofta sägas att Herren låter en särskild man träda fram för att utföra ett särskilt uppdrag ... Det tillkommer inte mig att säga vilket särskilt uppdrag som president George Albert Smith har framför sig. Men en sak vet jag och det är att i denna särskilda tid i världshistorien har behovet av kärlek bland bröderna aldrig varit så oerhört stort som i dag. Jag vet dessutom att det inte finns någon jag känner som hyser djupare kärlek till människosläktet som helhet och som individer än president George Albert Smith.”⁴⁰

Hjälper nödlidande efter andra världskriget

Andra världskriget tog slut några få månader efter att George Albert Smith hade blivit kyrkans president. Kriget hade gjort

*President Smith och hans rådgivare, J. Reuben Clark Jr
(till vänster) och David O. McKay (till höger).*

tusentals människor i Europa hemlösa och utblottade, och president Smith uppbyggde snabbt kyrkans välfärdsresurser för att hjälpa dem. President Gordon B. Hinckley sade senare om den här insatsen: "Jag var en av dem som arbetade kvällar på Welfare Square här i Salt Lake City och lastade järnvägsvagnar med livsmedel och varor som sedan fraktades till den hamn från vilken de skickades över havet. I samband med invigningen av templet i Schweiz [1955], då många av de heliga i Tyskland kom till templet, hörde jag några av dem tala uppskattande, med tårarna rinnande nerför kinderna, om den mat som hade räddat deras liv."⁴¹

President Smith visste också att det fanns stora andliga behov hos folken efter ett sådant förödande krig. Han lät därför inrätta missioner på nytt i de länder där missionsverksamheten hade legat nere på grund av kriget, och han uppmanade de heliga att vara och leva efter fridens evangelium. "Det bästa beviset på vår tacksamhet vid den här tidpunkten", sade han kort efter krigsslutet, "är att

göra allt vi kan för att denna dystra värld ska bli lycklig, för vi är alla vår Faders barn och har alla ett ansvar att se till att världen blev en bättre plats därför att vi levde i den.

Låt oss vara vänliga och omtänksamma mot alla som behöver detta och inte glömma dem som har lämnats ensamma. Och när vi jublar över att vi har fred, låt oss då inte glömma dem som har gett sina nära och kära som del av fredens pris ...

Min bön är att människorna ska vända sig till Gud och lyda honom och vandra på hans vägar och därmed rädda världen från framtida konflikter och förstörelse. Min bön är att den frid som bara vår himmelske Fader kan ge, ska bo i hjärtat hos alla som sörjer och i deras hem.”⁴²

Ökade möjligheter att sprida evangeliet

President Smith fortsatte att ta varje tillfälle i akt att dela med sig av evangeliet till andra, och hans nya ämbete gav ökade möjligheter att göra det. I maj 1946 blev president Smith den förste presidenten i kyrkan som besökte de heliga i Mexiko. Förutom att träffa kyrkans medlemmar och tala på en stor konferens besökte president Smith också flera högt uppsatta tjänstemän i Mexiko och samtalade med dem om det återställda evangeliet. Vid ett besök hos Mexikos president Manuel Camacho sade president Smith och hans sällskap: ”Vi kommer med ett särskilt budskap till dig och ditt folk. Vi har kommit hit för att berätta om era förfäder och om Jesu Kristi återställda evangelium ... Vi har en bok som ... berättar om en stor profet som tillsammans med sin familj och andra lämnade Jerusalem 600 år före Kristus och kom till ... Amerika, det land som de hade fått veta var 'löftets land, utvalt framför alla andra länder'. Denna Mormons bok berättar också att Jesus Kristus besökte den här kontinenten och inrättade sin kyrka och utsåg tolv apostlar.”

President Camacho, som sade att han beundrade och respekterade de sista dagars heliga i sitt land, blev intresserad av Mormons bok och frågade: ”Vore det möjligt att få ett exemplar av Mormons bok? Jag har aldrig hört talas om den tidigare.” President Smith gav honom ett exemplar på spanska i skinnband med en lista längst fram i boken med särskilt intressanta skriftställen. President Camacho sade: ”Jag ska läsa hela boken. Det här är av stort intresse för mig och mitt folk.”⁴³

Firar hundraårsjubileet av pionjärernas ankomst

En av höjdpunkterna under George Albert Smiths sex år som kyrkans president var när kyrkan 1947 firade hundraårsjubileet av pionjärernas ankomst till Saltsjödalen. President Smith hade överinseende över firandet, som uppmärksammades i hela USA och kulminerade i invigningen av monumentet "Detta är platsen" i närheten av där pionjärerna först kom in i dalen. Sedan 1930 hade president Smith medverkat i planeringen av ett monument som skulle hedra pionjärernas tro och insats. Han var noga med att se till att monumentet också hedrade minnet av tidiga upptäckare, missionärer från andra kyrkor och betydande indianledare från den tiden.

George Q. Morris, som på den tiden var president i en mission som omfattade USA:s östra stater, lade märke till den goda vilja gentemot andra som genomsyrade invigningen av monumentet och som han tillskrev president Smiths möda: "President Smiths insats för broderskap och tolerans avspeglades i invigningsceremonin ... Själva monumentet hedrar — såvitt möjligt i enskilda skulpturporträtt — de män som skapade historia i detta område innan mormonpionjärerna kom hit, oberoende av hudfärg eller religion. När man utarbetade programmet för invigningsceremonin var det president Smiths önskan att alla större religiösa grupper skulle vara representerade, förutom företrädare för staten, länet och staden. Bland talarna fanns en katolsk präst, en protestantisk biskop, en judisk rabbin och företrädare för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. En besökare österifrån sade efter programmet: 'I dag blev jag döpt på nytt, andligt talat. Det jag bevittnade här skulle inte ha kunnat hända på någon annan plats i världen. Den tolerans som kom till uttryck i dag var fantastisk.'" ⁴⁴

Även om det arton meter höga monumentet var imponerande, sade president Smith att det bästa sättet att hedra pionjärerna var att följa deras exempel i fråga om tro och hängivenhet. Han sade i invigningsbönen för monumentet: "Fader vår, som är i himlen ... vi står inför dig denna morgon på denna fridfulla bergssluttning och ser på ett stort monument som har rests för att hedra minnet av dina söner och döttrar och deras hängivenhet ... Vi ber att vi ska välsignas med samma anda som kännetecknade dessa trofasta människor som trodde på dig och på din älskade Son och som kom

Monumentet "Detta är platsen" är ett minnesmärke över pionjärernas ankomst till Saltjädalen och invigdes 1947 av president Smith.

till denna dal därför att de önskade bo här och tillbe dig. Vi ber att tacksamhetens anda och en åstundan att tillbe dig ska leva vidare i våra hjärtan.”⁴⁵

Betraktelser över livet vid åttio års ålder

Trots framskriden ålder kunde president Smith för det mesta utföra sina plikter utan de åkommor som tidigare hade inskränkt hans möjligheter. I en artikel som publicerades i april 1950 i samband med hans åttioårsdag såg president Smith tillbaka på sitt liv och skrev att Gud hade stött och välsignat honom:

”Under dessa åttio år har jag tillryggalagt över 150 000 mil i världen för Jesu Kristi evangeliums räkning. Jag har varit i många trakter och i många länder, och ända sedan min barndom har människor varit vänliga och hjälpsamma mot mig, både medlemmar i kyrkan och icke medlemmar. Vart jag än har åkt har jag träffat ädla män och kvinnor ...

När jag tänker på hur svag och bräcklig jag är, att jag kallats till ledare för denna stora kyrka, då inser jag i vilket behov jag är av hjälp. Jag är djupt tacksam för den hjälp jag fått av min himmelske Fader, för att jag har fått umgås med och sporrats av många av de bästa män och kvinnor som står att finna i världen, både hemma och utomlands.”

Han fortsatte med att uttrycka den kärlek han hyste till dem som han hade tjänat i så många år:

”Det är en stor välsignelse att få umgås med sådana människor. Jag tar det här tillfället i akt att ur djupet av min själ tacka er för all er godhet mot mig, och jag tar också tillfället i akt att till er alla säga: Ni kommer aldrig någonsin veta hur mycket jag älskar er. Jag saknar ord för att uttrycka min kärlek. Och de känslorna vill jag hysa för alla min himmelske Faders söner och döttrar.

Jag har levt länge jämfört med människornas medellivslängd och jag har haft ett lyckligt liv. Under normala förhållanden dröjer det inte många år innan jag kallas hem. Jag ser med glad förväntan fram mot den dagen. Efter åttio år i jordelivet, efter att ha rest i många delar av världen och umgåtts med stora och goda män och kvinnor, vittnar jag för er att jag i dag mer än någonsin tidigare vet att Gud lever, att Jesus är Kristus, att Joseph Smith var den levande Gudens profet, att den kyrka han grundade och byggde upp under vår himmelske Faders ledning: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ... verkar under samma prästadömes makt och myndighet som Petrus, Jakob och Johannes förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery. Jag vet det lika säkert som jag vet att jag lever, och jag inser att det är en allvarlig sak att bära det vittnesbördet för er och att jag kommer att få stå till svars för det och för allt annat som jag har undervisat om i hans namn ... Med hjärtat fyllt av kärlek och vänlighet till alla bär jag det vittnesbördet i vår Herres Jesu Kristi namn.”⁴⁶

Ett år senare, den 4 april 1951, på sin 81-årsdag, insomnade George Albert Smith stilla i sitt hem omgiven av sina barn.

Små enkla kärleksgärningar

George Albert Smith åstadkom mycket under sina 81 år — i sin kyrka, på sin hemort och runtom i världen. Men de som kände honom

mindes honom framförallt för hans många små ödmjuka, vänliga och kärleksfulla handlingar. President David O. McKay, som officierade vid president Smiths begravning, sade om honom: "Han var i sanning en ädel själ, som var som gladast när han gjorde andra glada."⁴⁷

Äldste John A. Widtsoe, en medlem av de tolv apostlarnas kворum, berättade om något han upplevde då han försökte lösa ett svårt och allvarligt problem.

"Jag satt på mitt kontor och var ganska trött efter arbetet ... Jag var missmodig. Just då knackade det på dörren och in kom George Albert Smith. Han sade: 'Jag är på väg hem efter dagens arbete. Jag tänkte på dig och de problem du förväntas lösa. Jag kom in för att trösta och välsigna dig.'

"Sådan var George Albert Smith ... Jag ska aldrig glömma det. Vi samtalade en stund. Sedan skildes vi åt och han gick hem. Mitt hjärta hade lyfts upp. Jag var inte längre trött och missmodig.

"Vet ni, kärlek ... är inte bara ett ord eller en känsla. Om det ska vara en värdig kärlek måste den omsättas i handling. Det var det president Smith gjorde vi det tillfället. Han gav av sin tid och sin kraft åt mig."⁴⁸

Äldste Matthew Cowley, en medlem av de tolv apostlarnas kворum och en nära vän till president Smith, hyllade honom på begravningsgudstjänsten. Han sade:

"Alla som var betryckta, alla som led av sjukdom eller andra svårigheter, vem som än kom i hans närhet hämtade kraft och styrka från honom. Att vara i hans närhet var att bli botad, om inte kroppsligen så förvisso andligen ...

Gud drar till sig de gudfruktiga, och jag är säker på att den kortaste resa som denne gudsmän någonsin gjort under alla sina resor är den resa som han just har gjort. Gud är kärlek. George Albert Smith är kärlek. Hans kärlek är gudaktig. Gud har tagit honom till sig ...

Ett sådant liv kan man inte hedra med ord. De är otillräckliga. Det finns bara ett sätt att hedra hans dygd, hans behagliga karaktär och hans stora kärlek, och det är med våra gärningar ...

Låt oss alla vara lite mer förlåtande, lite mer ömsinta i umgänget med varandra, lite mer hänsynsfulla mot varandra, lite mer generösa i fråga om varandras känslor."⁴⁹

President Smith på sitt kontor.

På George Albert Smiths gravsten står följande inskrift. Det är en passande sammanfattning av ett liv som ägnades åt kärleksfullt tjänande:

”Han förstod och spred Kristi lära och var ovanligt framgångsrik i att tillämpa den. Han var vänlig, tålmodig, vis, tolerant och förstående. Han gick omkring och gjorde gott. Han älskade Utah och Amerika men var inte provinsiell. Han trodde helt och fullt på behovet av kärlek och på dess kraft. Han hyste oändlig kärlek till kyrkan och sin familj och tjänade dem lidelsefullt. Men hans kärlek var inte begränsad: Den innefattade alla människor, oavsett hudfärg, tro eller ställning. Till dem och andra sade han ofta: ’Vi är alla vår himmelske Faders barn.’”

Slutnoter

1. I D. Arthur Haycock, "A Day with the President", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 288.
2. "Pres. Smith's Leadership Address", *Deseret News*, 16 feb. 1946, kyrkodelen, s. 6.
3. "Mothers of Our Leaders", *Relief Society Magazine*, juni 1919, s. 313–314.
4. "To the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 707–708.
5. "After Eighty Years", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
6. "Pres. Smith's Leadership Address", s. 1.
7. I Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), s. 209.

8. Lucy Woodruffs dagbok, 5 feb. 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 138, bok 1.
9. I Emily Stewart Smith, "Some Notes about President George Albert Smith", maj 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 5, s. 3.
10. Se Emily Stewart Smith, "Some Notes about President George Albert Smith", s. 5.
11. J. Golden Kimball, brev daterat 18 mars 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 72, pärm 12.
12. J. Golden Kimball, brev daterat 30 juni 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 72, pärm 15.
13. "How My Life Was Preserved", George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 121, urklippsalbum 1, s. 43–44.
14. "How My Life Was Preserved", s. 43.
15. Edith Smith Elliott, "No Wonder We Love Him", *Relief Society Magazine*, juni 1953, s. 366, 368.
16. Se *Builders of the Kingdom*, s. 240.
17. Se *Builders of the Kingdom*, s. 224–225.
18. Emily Smith Stewart, i "Pres. Smith Mementos At Y", *Deseret News*, 14 okt. 1967, kyrkodelen, s. 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 100, pärm 23, s. 11.
20. John F. Fitzpatrick, i Conference Report, apr. 1951, s. 172.
21. George Albert Smiths dagbok, 27 okt. 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 73, bok 3, s. 70.
22. Se George Albert Smiths dagbok, 30 okt. 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 73, bok 3, s. 72.
23. Se Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), s. 208–209.
24. I Glenn R. Stubbs, "A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951" (doktorsavhandling, Brigham Young University, 1974), s. 295.
25. Se Bryant S. Hinckley, "Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith", *Improvement Era*, mars 1932, s. 270, 271.
26. Se "A Biography of George Albert Smith", s. 283.
27. Irene Jones, "The Understanding Heart", *Improvement Era*, juli 1940, s. 423.
28. "Your Good Name", *Improvement Era*, mars 1947, s. 139.
29. I Conference Report, okt. 1921, s. 42.
30. George Albert Smiths dagbok, 5 nov. 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 74, bok 11, s. 83–84.
31. I Conference Report, juni 1919, s. 42, 44.
32. I Conference Report, okt. 1950, s. 8.
33. James Gunn McKay, i "A Biography of George Albert Smith", s. 141.
34. George Q. Morris, "Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 284.
35. Se "Markers and Monuments", s. 284.
36. Brev till Leslie O. Loveridge, 15 mars 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 67, pärm 25.
37. "To the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 705–706.
38. I Conference Report, okt. 1945, s. 18.
39. I *Builders of the Kingdom*, s. 315–316.
40. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1945, s. 31–32. Joseph F. Smith var kyrkans patriark och sonson till president Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president.
41. Se Gordon B. Hinckley, i *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 52.
42. "Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace", *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.
43. Se Arwell L. Pierce, i Conference Report, apr. 1951, s. 112–113.
44. "Markers and Monuments", s. 284–285.
45. "Dedicatory Prayer", *Improvement Era*, sep. 1947, s. 571.
46. "After Eighty Years", s. 263–264.
47. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1951, s. 3.
48. John A. Widtsoe, i Conference Report, apr. 1951, s. 99.
49. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 168–169.

Att leva enligt vår tro

Vår religion måste visa sig i vårt dagliga liv.

Ur George Albert Smiths liv

Vid 34 års ålder skrev George Albert Smith en lista med föresatser som han kallade sin "personliga trosbekännelse", elva ideal som han förpliktade sig att leva efter:

"Jag vill vara vän med dem som inga vänner har och finna glädje i att hjälpa de fattiga med det som de behöver.

Jag vill besöka de sjuka och betryckta och inspirera dem till önskan att tro att de kan bli botade.

Jag vill undervisa om sanningen till insikt och välsignelse för hela människosläktet.

Jag vill söka upp syndaren och försöka förmå honom att återvända till ett rättfärdigt och lyckligt liv.

Jag vill inte försöka tvinga människor att leva efter mina ideal, utan i stället älska dem så att de vill göra det som är rätt.

Jag vill dela mitt liv med massorna och hjälpa dem att lösa sina problem så att de blir lyckliga här på jorden.

Jag vill undvika den offentlighet som åtföljer höga ämbeten och inte uppmuntra till smicker från tanklösa vänner.

Jag vill inte medvetet såra någons känslor, inte ens någon som handlat orätt mot mig, utan i stället försöka göra gott mot honom och vinna hans vänskap.

Jag vill övervinna böjelsen att vara självisk och avundsam och i stället glädjas åt min himmelske Faders barns framgångar.

Jag vill inte vara fiende till någon levande själ.

Eftersom jag vet att människosläktets Återlösare erbjuder världen den enda plan som till fullo utvecklar oss och ger oss verklig lycka här på jorden och i livet efter detta, ser jag det inte bara som min plikt utan också som en välsignad förmån att få sprida den sanningen.”¹ [Se förslag 1 på sidan 9.]

De som kände president Smith sade att han verkligen levde efter sin trosbekännelse. Ezra Taft Benson som då var medlem av de tolv apostlarnas kворum berättade om en händelse då president Smith var trogen sin föresats att ”besöka de sjuka och betryckta och inspirera dem till önskan att tro att de kan bli botade”:

”Jag ska alltid vara tacksam för hans besök hos oss när jag var hemifrån som en enkel missionär ... Särskilt tacksam är jag för ett besök mitt i natten när vår minsta låg för döden. President Smith tog sig tid att komma hem till oss — oanmäld — och lade händerna på huvudet på vårt lilla barn som hade legat i sin mors armar i timmar, och han lovade att hon skulle bli helt frisk. Sådan var president Smith: Han hade alltid tid att hjälpa andra, särskilt dem som var sjuka, de som mest behövde hans hjälp.”²

Spencer W. Kimball berättade om ett annat tillfälle då president Smith handlade efter sin övertygelse och gjorde gott mot ”någon som handlat orätt mot [honom]”:

”[President Smith] fick veta att någon hade stulit pläden ur hans vagn. I stället för att bli arg sade han: ’Jag önskar vi visste vem det var, så att vi kunde ge honom hästtacket också, för han måste ha frusit, och lite mat också, för han var säkert hungrig.’”³

En annan iakttagare skrev om George Albert Smith: ”Hans religion utgörs inte av abstrakta lärosatser. Den är inte teori. Den innebär mer för honom än att bara vara en vacker och beundransvärd plan. Den är mer än en livsåskådning. För någon som har en sådan praktisk läggning som han har är religionen den anda i vilken en människa lever och verkar, om det så bara är att säga ett vänligt ord eller ge någon ett glas kallt vatten. Hennes religion måste visa sig i handlingar. Den måste synas i vardagslivets detaljer.”⁴

En av hans rådgivare i första presidentskapet, president J. Reuben Clark jr, sammanfattade president Smiths redbarhet: ”Han var en av de få personer om vilka det kan sägas att han levde som han lärde.”⁵

George Albert Smiths lärdomar

Det är vår lydnad mot evangeliet och inte blotta medlemskapet i kyrkan som berättigar oss till att kallas heliga.

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga innebär gudsdyrkan hängivenhet och en önskan att vara honom värdig till vars avbild vi skapats och som gett oss allt ... som betyder något — Jesu Kristi evangelium.⁶

Det är underbart att kunna känna att vi tillhör en kyrka som består eller borde bestå av heliga. Det räcker inte att vårt namn finns i medlemsförteckningen. Det är viktigt att vi lever på ett sådant sätt att vi har rätt att kallas heliga, och om vi gör det så blir vi lyckliga ...

När Jesus från Nasaret kom till världen och började predika evangeliet om riket fanns det många, i synnerhet de självgoda fariséerna, som avvisade hans budskap och sade att de var avkomlingar till Abraham och att deras härkomst skulle frälsa dem i Guds rike.

Frälsaren talade om för dem att om de var Abrahams barn så skulle de göra Abrahams gärningar. [Se Johannes 8:33–39.] Till oss sista dagars heliga vill jag säga att om vi är värda att kallas sista dagars heliga så är det därför att vi lever på ett sätt som anstår heliga, och syftet med evangeliet är att göra oss berättigade på det sättet. Världen har råkat i ett sådant tillstånd och har så länge vilseletts av den onde och har förkunnat att blotta tron på Gud är allt som krävs, att jag fruktar för dess framtid. Det är bara en list som den onde använder.⁷ [Se förslag 2 på sidan 9.]

Den så kallade ”mormonismen” är Jesu Kristi evangelium och följaktligen Guds kraft som frälsar var och en som tror och som handlar efter dess lära. Det är inte de som säger ”Herre, Herre” som får glädjas åt hans andes vägledning utan de som gör hans vilja [se Lukas 6:46].⁴

I Matteusevangeliet, kapitel 7 och vers 24, finner jag följande:

”Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man som byggde sitt hus på klippan.

”Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förständig man som byggde sitt hus på klippan.”

Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan.

Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre som byggde sitt hus på sanden.

Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll samman, och dess fall var stort.” [Matteus 7:24–27.]

Hur många av oss som hör Faderns vilja gör den också? Hur många av oss lägger dag för dag en grund och reser en byggnad som svarar mot vår Mästares värdighet? ”Människan är Guds tabernakel, det vill säga tempel, och det tempel som förenas, det templet skall Gud förgöra.” [L&F 93:35.] Han har gett oss intelligens och vishet utöver vad våra medmänniskor har fått. De sista dagars heliga har fått kunskap om en förutillvaro, kunskap om att vi är

här därför att vi höll vårt första tillstånd och att vi genom att hålla vårt andra tillstånd ges möjlighet till evigt liv i vår himmelske Faders närhet. Vi döms inte som våra bröder och systrar i världen döms, vi döms utifrån de större möjligheter vi anförtroddes. Vi tillhör den kategori människor som har fått ta emot och hört Herrens ord, och om vi handlar efter dem får vi evigt liv, men om vi inte gör det blir fördömdelse resultatet.⁹

Låt oss göra bättre ifrån oss än vi någonsin tidigare gjort. Låt oss på nytt besluta oss för att vara sanna sista dagars heliga och inte låtsasheliga ... Det finns inte någon som inte kan göra lite bättre ifrån sig än han tidigare gjort om han bestämmer sig för det.¹⁰

Vår himmelske Fader förväntar sig att vi förbereder oss och lever på ett sådant sätt att vi är värdiga hans utlovade välsignelser.

Jag har slagit upp det 22:a kapitlet av Matteus redogörelse för Frälsarens undervisning och läser nu den här liknelsen:

”Jesus talade än en gång till dem i liknelser:

’Himmelriket är likt en kung som höll bröllop för sin son.

Han sände ut sina tjänare för att kalla de inbjudna till bröllopet ...

När kungen kom in för att se sina gäster, lade han märke till en man som inte var klädd i bröllopskläder.

Han sade till honom: Min vän, hur har du kommit in utan bröllopskläder? Mannen teg.

Då sade kungen till tjänarna: Bind honom till händer och fötter och kasta ut honom i mörkret här utanför! Där skall man gråta och skära tänder.

Ty många är kallade, men få är utvalda.’” [Se Matteus 22:1–3, 11–14.] ...

Här kom en man till bröllopfesten, och när tiden närmade sig såg kungen eller mästaren att denne inte hade på sig bröllopskläder. Han hade uppenbarligen underskattat vikten av rätt klädsel. Han hade kommit dit, men utan att ha förberett sig, och trodde att han skulle få delta. Han hade kommit till festen — de hade alla blivit

inbjudna till festen, men jag utgår från att det förutsattes att de visste att bara gäster med rätt klädsel skulle släppas in. Den här mannen var mållös när han fick frågan varför han var där i det tillståndet.

Världen tycks tro att de kan komma närhelst de känner sig redo. Vår himmelske Faders barn förstår inte att de måste förbereda sig. Den onde har så till den grad vilselett dem att de tror att det inte krävs några förberedelser, att allt går an, men budskapet i den här liknelsen som Frälsaren riktade till sina medarbetare är att vi måste förbereda oss och att utan förberedelser tillåts ingen få del av vår himmelske Faders yppersta välsignelser. Det här gäller också medlemmar i vår kyrka som har uppfattningen att eftersom de har blivit inbjudna och eftersom deras namn finns med på inbjudningslistan bland dem som kallats, behöver de alltså inte göra något mer ... De har glömt Herren och förbereder sig inte för den festmåltid han inbjudit dem till.

Vår himmelske Fader vill att vi ska förbereda oss för bröllopfesten, annars utestängs vi. Han förväntar sig att vi fortsätter att fylla vårt sinne med sanningen och sprider den sanningen bland alla hans barn när tillfälle ges. Att våra namn finns med i kyrkans medlemsförteckning är ingen garanti för att vi får vår plats i det celestialska riket. Där får endast de plats som lever på ett sådant sätt att de är värdiga att tillhöra det riket.

Om det någonsin funnits en tid då vi borde rannsaka oss själva för att ta reda på om vi gör det som Herren vill att vi ska göra, sagt med tanke på de oroliga förhållanden och den otrygghet som råder i världen, så är det i dag. Och om det någonsin funnits en tid då vi borde vara angelägna att vandra den väg som leder till evigt liv så är det nu. Vi kan inte ignorera de här möjligheterna. Gud låter inte gäcka sig. Har han erbjudit oss en gåva, har han placerat en välsignelse inom räckhåll för oss, har han bjudit in oss till en fest, och om vi ignorerar detta så kan vi vara förvissade om att vi får lida de kval som drabbar dem som avvisar Herrens välsignelser när de erbjuds.¹¹

Vi kan inte leva som världen gör och förvänta oss att få vår rättmätiga plats i riket. I första kapitlet av Läran och förbunden säger Herren om ondskan att han inte kan se på synd med den minsta grad av överseende [se L&F 1:31]. Det här är besk medicin

eftersom somliga av oss i kyrkan tror att vi kan ta lätt på vår Herres evangelium och det eviga livets grundsatser och ändå nå den plats vi önskar. Så är det inte. Herren kommer att vara barmhärtig men också rättvis, och om vi önskar oss en välsignelse så finns det bara ett sätt att få den: att hålla det bud som berättigar oss till den välsignelsen.¹² [Se förslag 3 på sidan 9.]

**Om vi uppfyller alla våra plikter så vittnar
vårt liv om vår tro på evangeliet.**

Under året som gått har jag haft förmånen att få samtala om evangeliet med några män som bor här [i Salt Lake City] men som inte är medlemmar i vår kyrka. En av dem har bott här i tjugo år, en oförvitlig person, en god medborgare, en framstående affärsman och välvilligt inställd till oss. Han berättade för mig att han har bott här i tjugo år och att han kommit fram till att vi är precis lika bra som våra grannar som tillhör andra kyrkor. Han såg ingen skillnad.

Det jag vill säga, mina bröder och systrar, är att det här inte är någon komplimang som jag ser det. Om Jesu Kristi evangelium inte gör mig till en bättre människa, har jag inte utvecklats så som jag borde, och om våra grannar som inte tillhör vår kyrka kan bo mitt ibland oss år efter år utan att se några bevis på den nytta man har av att hålla Guds bud, då behövs det en förändring i Israel ...

Gör vi vår plikt? Utför vi det verk som Herren har anförtrott oss? Inser vi det ansvar som vilar på oss? Eller flyter vi passivt med strömmen och tar för givet att vi blir återlösta på den yttersta dagen?¹³

Vi kallas ett utvalt släkte [se 1 Petrus 2:9] kanske för att vi utan förbehåll tror på Jesu Kristi evangelium ...

Om vår utvaldhet innebar att vi levde efter varje ord som utgår från vår himmelske Faders mun [se L&F 84:44], skulle vi vara ett rikt välsignat folk. Vi lever i stort sett efter det vittnesbörd som vår Återlösare har gett oss och är hittills ett välsignat folk, men vi skulle vara ett än mer välsignat och blomstrande folk om vi ansträngde oss att uppfylla alla våra plikter.

Min bön är att vi ska påverkas av den ande som gör det möjligt för oss att tjäna trofast, att vår önskan att göra gott ska övervinna de

"Om vi sträcker ut en hjälpande hand i alla riktningar för att göra gott mot vår himmelske Faders barn, då får vi ... glädja oss åt det goda vi utträttar här."

frestelser som satts i vår väg och att var vi än är ska andra se våra goda gärningar och fås att prisa vår Fader i himlen [se Matteus 5:16].¹⁴

Låt oss rannsaka oss själva. Gör vi så mycket som vi borde göra? Och om vi inte gör det, låt oss då omvända oss och göra bättre ifrån oss. Om vi gör det vi bör göra, om vi sträcker ut en hjälpande hand i alla riktningar för att göra gott mot vår himmelske Faders barn, då får vi också en allvis Faders välsignelse, då kan vi glädja oss åt det goda vi utträttar här ...

Låt oss vara ödmjuka och bedjande och hålla oss nära vår himmelske Fader och visa att vi tror på Jesu Kristi evangelium genom att leva efter dess principer. Låt oss genom att leva rätt och principfast visa att vi tror på Gud och på det verk som han har gett jorden, för det är ju det kraftfullaste vittnesbörd vi någonsin kan bära om det här verkets sanning.¹⁵ [Se förslag 4 på sidan 9.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. När du läser president Smiths trosbekännelse (sidorna 1–2), tänk då på några ideal eller principer som du själv skulle vilja leva efter. Överväg att skriva ner dem i en personlig dagbok.
2. Läs de fyra första fullständiga styckena på sidan 3. Vad innebär det att vara en sista dagars helig? Vad kan en förälder göra för att hjälpa sina barn lära sig leva på ett sätt som anstår heliga?
3. När du läser avsnittet som börjar på sidan 5, fundera då över hur liknelsen om bröllopfesten kan tillämpas på ditt liv (se också Matteus 22:1–14). Vad tror du till exempel att bröllopfesten kan tänkas stå för? Vad kan de inbjudna gästerna tänkas stå för? Fundera över vad du kan göra för att ”förbereda [dig] för bröllopfesten” (sidan 6).
4. Läs det sista stycket av lärdomarna (på sidan 8) och tänk på någon som du vet har ett starkt vittnesbörd om evangeliet. Hur vittnar den personens liv om hans vittnesbörd? Fundera på vad du kan göra för att visa att du har ett vittnesbörd.

Skriftställen: Matteus 7:16–23; Jakobs brev 1:22–25; 2:15–18; 1 Johannes 2:3–6; Moroni 7:3–5; Lärnan och förbunden 41:5

Undervisningstips: ”För att hjälpa oss undervisa från skrifterna och om nutida profeters ord har kyrkan framställt lektionsböcker och annat material. Det finns föga behov av kommentarer eller hänvisningsmaterial” (*Undervisning: Den högsta kallelsen, Ett källmaterial för undervisning om evangeliet* [2000], s. 52).

Slutnoter

1. "President George Albert Smith's Creed", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
2. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1951, s. 46.
3. Se Spencer W. Kimball, *Förlåtelsens under*, s. 242.
4. Bryant S. Hinckley, "Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith", *Improvement Era*, mars 1932, s. 270.
5. J. Reuben Clark Jr, i Doyle L. Green, "Tributes Paid President George Albert Smith", *Improvement Era*, juni 1951, s. 405.
6. I Conference Report, apr 1949, s. 8.
7. "The Church with Divine Authority", *Deseret News*, 28 sept. 1946, kyrkodelen, s. 1, 6.
8. I Conference Report, apr. 1913, s. 28–29.
9. I Conference Report, okt. 1906, s. 47.
10. I Conference Report, apr. 1941, s. 27.
11. I Conference Report, okt. 1930, s. 66–68.
12. Konferens för sjuttio och stavsmisionärer, 4 okt. 1941, s. 6.
13. I Conference Report, okt. 1916, s. 49.
14. "Some Points of 'Peculiarity'", *Improvement Era*, mars 1949, s. 137.
15. I Conference Report, apr 1914, s. 13.

”Älska din nästa som dig själv”

Att kärleksfullt och barmhärtigt räcka en hjälpande hand till andra är något av det väsentligaste i Jesu Kristi evangelium.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith var omtalad för sin förmåga att hysa kärlek till sina medmänniskor. President J. Reuben Clark jr, en av hans rådgivare i första presidentskapet, sade om honom: ”Hans riktiga namn var Kärlek ... Han älskade alla han mötte. Han älskade också dem som han inte träffade.”¹

President Smiths kärlek till andra hade sitt ursprung i en innerlig övertygelse om att vi alla är syskon, barn till samme himmelske Fader. Mot slutet av sitt liv sade han:

”Jag har såvitt jag vet ingen fiende, och det finns ingen i världen som jag känner fiendskap mot. Alla män och kvinnor är min Faders barn, och jag har i hela mitt liv försökt följa det kloka råd som mänsklighetens Återlösare gav: att älska min nästa som mig själv ... Ni kommer aldrig någonsin veta hur mycket jag älskar er. Jag saknar ord för att uttrycka min kärlek. Och de känslorna vill jag hysa mot alla min himmelske Faders söner och döttrar.”²

President Smiths kärlek till andra kom till uttryck i otaliga barmhärtighetsgärningar. En iakttagare skrev: ”Det är betecknande för president Smith att han gör sig extra besvär med att trösta och välsigna många som är sjuka och modlösa och som därför har anledning att vara tacksamma för hans glada uppmuntran. Det är inte ovanligt att före eller efter kontorstid påträffa honom i sjukhuskorridorer, där han går från rum till rum och välsignar, uppmuntrar och tröstar — just på de platser där människor är så tacksamma för hans oväntade besök och den lugnande anblicken av honom ... Det

"Evangeliet lär oss att hysa kärlek till alla och att älska vår nästa."

är betecknande för honom att han går vart han än känner att han kan vara till hjälp och ge uppmuntran.”³

President Thomas S. Monson gav ett exempel på hur president Smith visade omtanke om någon som behövde hjälp:

”En kall vintermorgon [i Salt Lake City] var snöröjningen i färd med att avlägsna stora is-sjok från rännstenarna. Det ordinarie arbetslaget hade fått förstärkning av tillfälligt anställda som var i desperat behov av arbete. En av dessa hade endast på sig en tunn tröja och led svårt av kylan. En lång och smal herre med välansat skägg stannade upp bredvid mannen och frågade arbetaren: ’Du behöver mer än en tröja en morgon som den här. Var har du din rock?’ Mannen svarade att han inte hade någon rock. Besökaren tog då av sig sin egen överrock, gav den till mannen och sade: ’Här har du en rock. Den är av tjockt ylle och håller dig varm. Mitt kontor ligger bara tvärs över gatan.’ Gatan var South Temple. Den barmhärtige samarit som utan överrock gick in på kyrkans huvudkontor till sitt dagliga arbete var George Albert Smith, president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hans osjälviska och generösa handling visade hans medkänsla. Han tog vara på sin broder.”⁴ [Se förslag 1 på sidan 18.]

George Albert Smiths lärdomar

Alla människor är våra syskon, barn till en himmelsk Fader.

Vi betraktar alla män som bröder, alla kvinnor som systrar. Vi betraktar varje människa här i världen som ett barn till vår himmelske Fader. Vi tror att på samma sätt som var och en är skapad till Guds avbild så har också var och en av oss en gudomlig gnista, och om den utvecklas så förbereder detta oss för att återvända till hans närhet ...

Det här är vår uppfattning om jordelivets syfte och förklarar också vårt intresse av våra medmänniskor. Många har trott att vi håller oss för oss själva, andra anser att vi har en benägenhet för grupptänkande. Faktum är att vi betraktar varje barn som föds till världen som en Guds son eller dotter, som vår broder eller syster,

och vi tror inte att vår glädje blir fullkomlig i himmelriket om vi inte får vara tillsammans med vår familj och de vänner och medarbetare som vi har lärt känna och till vars väl vi lägger ner så mycket tid här på jorden.⁵

När jag tänker på den tillgivenhet och aktning jag har för min Faders familj, den mänskliga familjen, minns jag något som min jordiske far sade, och jag tror att jag förmodligen ärvt det av honom, åtminstone till en del. Han sade: ”Jag har aldrig sett ett Guds barn som var så djupt nere i rännstenen att jag inte fått en impuls att böja mig ner och dra upp honom och få honom på benen och hjälpa honom att komma igång igen.” Jag skulle vilja påstå att jag aldrig har sett på något av min Faders barn utan att inse att det är min broder och att Gud älskar vart och ett av sina barn.⁶

Vilken lycklig värld vi skulle ha om alla människor såg en broder eller syster i sina medmänniskor och dessutom älskade sin nästa som sig själv.⁷ [Se förslag 2 på sidan 18.]

Jesu Kristi evangelium lär oss älska alla Guds barn.

Evangeliet lär oss hysa kristuslik kärlek till alla och att älska vår nästa. Frälsaren sade:

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.” [Matteus 22:37–40.]

Bröder och systrar, om Jesu Kristi evangelium så som det framfördes till er inte har fyllt era hjärtan med den där känslan av kärlek till er nästa, så påstår jag att ni inte till fullo har åtnjutit den underbara gåva som kom till jorden när den här kyrkan grundades.⁸ [Se förslag 3 på sidan 18.]

Vår verksamhet är en kärleksverksamhet. Vårt tjänande är något som berikar vårt liv ... Om vi lever på det sätt som Gud vill att vi ska leva, om vi tjänar andra på det sätt som Gud vill att vi ska tjäna andra, så berikas varje dag av vårt liv med hans andes påverkan och vi får större kärlek till våra medmänniskor och vår själ vidgas tills vi

”Låt oss — genom vårt sätt att bete oss ... visa att vi håller det stora budet ’Du skall älska din nästa som dig själv’.”

känner att vi skulle kunna ta hela Guds barnaskara i vår famn och välsigna dem och ge dem insikt om sanningen.⁹

Som medlemmar i Kristi kyrka bör vi hålla hans bud och älska varandra. Därefter bör vår kärlek överskrida kyrkans gränser och utsträckas till alla människor.¹⁰

Låt oss — genom vårt sätt att bete oss, genom vår vänlighet, genom vår kärlek, genom vår tro — visa att vi håller det stora budet ”Du skall älska din nästa som dig själv”, det bud som Frälsaren sade liknar det största och främsta budet.¹¹

Vi visar kärlek genom att räcka en hjälpsam hand till dem som behöver hjälp och uppmuntran.

Det är omöjligt att mäta vad kristuslik kärlek kan åstadkomma i världen. Tillfälle ges i varje församling och gren och på varje missionsfält att gå omkring och utstråla solsken, främja lycka, upplyfta

dem som är modlösa och ge glädje och tröst till dem som är betryckta.¹²

Herren säger:

”Se till att ni älskar varandra. Upphör att vara giriga. Lär er att ge till varandra som evangeliet kräver ...

Och framför allt: Klä er med kärlekens band, som med en mantel som är fulkomlighetens och fridens band.” [L&F 88:123, 125] ...

Följer du hans råd när det gäller kristlig kärlek? Jag vill påstå att vi under den här tiden av vårt liv behöver visa kärlek, inte bara genom att dela med oss av våra ägodelar och ge till de behövande. Vi behöver också visa vår kärlek genom att ha överseende med vår Faders barns svagheter och misslyckanden och felsteg.¹³

Om vi finner någon som misslyckats i livet och vars tro håller på att försvagas, låt oss då inte vända ryggen åt honom. Låt oss i stället vara noga med att besöka honom, att komma till honom vänligt och kärleksfullt och uppmuntra honom att vända om från sina villovägar. Det finns möjligheter överallt till personliga välgärningar bland oss som ett folk, och det finns få män och få kvinnor i den här kyrkan som inte om de ville skulle kunna sträcka sig lite längre utanför sin vanliga umgängeskrets och säga ett vänligt ord eller undervisa några av vår himmelske Faders barn om sanningen ... Det här är vår Faders verk. Det är det viktigaste vi kan förknippas med i det här livet.¹⁴

Jag hyser enbart välvilja mot alla människor. Jag hyser inget agg i hjärtat mot någon mänsklig varelse. Jag känner några som jag önskar skulle uppföra sig lite bättre än de gör, men det är värst för dem själva. Om jag kunde lägga armen om dem och hjälpa dem tillbaka till lyckans väg genom att undervisa dem om Jesu Kristi evangelium så skulle jag vara ännu gladare ... Man kan inte pressa någon till att göra det rätta, men med kärlek kan man förmå honom att göra det, om ens föredöme är sådant att han ser att man menar det man säger.¹⁵ [Se förslag 4 på sidan 18.]

"Gå omkring och utstråla solsken, befrämja lycka, upplyft dem som är modlösa och ge glädje och tröst till dem som är betryckta."

Sann glädje kommer av att älska och tjäna andra.

Glöm inte att hur mycket pengar du än ger bort, hur mycket du än må önska dig av det som tillhör den här världen för att du ska bli lycklig, så står din lycka i proportion till din barmhärtighet och din godhet mot, och din kärlek till dem som du umgås med här på jorden. Vår himmelske Fader har i tydliga ordalag sagt att den som säger sig älska Gud och inte älskar sin broder är en lögnare [se 1 Johannesbrevet 4:20].¹⁶

Det är inte bara det vi får som gör oss glada utan det vi ger, och ju mer vi ger vår Faders barn av sådant som är upplyftande och berikande, desto mer har vi att ge. Det växer till en stor sprudlande livets källa som ger evig lycka.¹⁷

När vi har avslutat vårt liv här och återvänder hem ska vi upptäcka att varje god gärning vi gjort, varje vänlighet vi visat någon,

varje ansträngning vi gjort till nytta för våra medmänniskor — att allt detta har räknats oss till godo ...

Låt oss visa vår tacksamhet för det Herren gett oss genom att tjäna honom, och vi tjänar honom när vi gör gott mot hans barn. Det vi har fått som gåva, ge det som gåva [se Matteus 10:8]. Låt oss med hjärtan som värmts av välvilja mot våra medmänniskor och av kärlek till dem oavbrutet skynda framåt tills vi kallas hem och ställs inför uppteckningen av vårt liv. Om vi då har förvaltats vårt pund, om vi har varit ärliga, trofasta, kyska, välvilliga och barmhärtiga och har försökt lyfta alla vi umgåtts med, om vi har levt efter det ljus vi har fått och spridit det ljuset när tillfälle gavs, hur glada ska vi då inte vara och våra hjärtan svälla av tacksamhet när himlens och jordens Skapare välkomnar oss med orden: ”Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!” [Matteus 25:21.]¹⁸ [Se förslag 5 på sidan 19.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera på hur du skulle kunna visa kärlek som president Smith gjorde (se sidorna 11–13). Hur kan vi exempelvis visa kärlek när vi utför vårt uppdrag som hemlärare eller besökslärare?
2. När du studerar första avsnittet av lärdomarna (sidorna 13–14), fundera då på hur du genom att tillämpa de här lärdomarna skulle kunna förbättra förhållandet till grannar, medarbetare, familj och andra.
3. Läs det sista fullständiga stycket på sidan 14. Vilka lärdomar eller berättelser i skrifterna inspirerar dig att älska och tjäna andra?
4. Studera avsnittet som börjar på sidan 15, särskilt de två sista styckena. Tänk på någon som inte tillhör din ”vanliga umgängeskrets”? Vad kan du göra konkret för att nå ut till den personen?

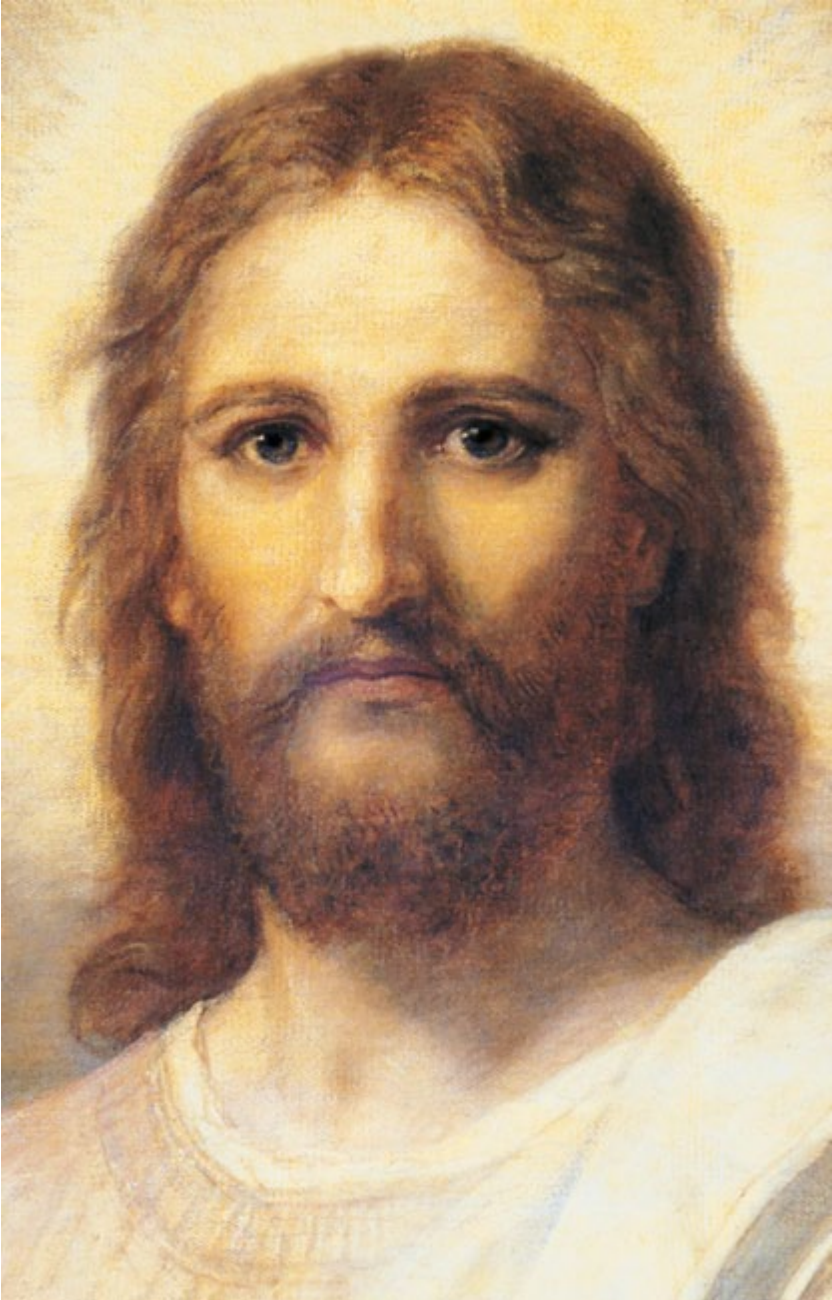
5. Fundera över president Smiths lärdomar på sidorna 17–18. Vilka upplevelser i ditt liv har lärt dig att sann glädje är en följd av att man gläder andra?

Skriftställen: Matteus 5:43–44; 25:34–40; Lukas 10:25–37; Johannes 13:34–35; 1 Johannesbrevet 4:7–8; 1 Nephi 11:16–25; Moroni 7:44–48

Undervisningstips: ”En ganska stor del av undervisningen i kyrkan utförs så stelt att det blir en föreläsning. Vi reagerar inte så bra på föreläsningar i klassrummet. De går bra på sakramentsmöten och på konferenser, men undervisning kan vara en tvåvägskommunikation så att man kan ställa frågor. Du kan lätt använda frågor i en klass.” (Boyd K. Packer, ”Principer för undervisning och inläring”, *Liahona*, juni 2007, s. 55).

Slutnoter

1. J. Reuben Clark Jr.: ”No Man Had Greater Love for Humanity Than He”, *Deseret News*, 11 apr. 1951, kyrkodelen, s. 10, 12.
2. ”After Eighty Years”, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
3. Richard L. Evans, ”Anniversary”, *Improvement Era*, apr. 1946, s. 224.
4. Se *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 41–42.
5. ”Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 27 juni 1908, kyrkodelen, s. 2.
6. ”Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 feb. 1946, s. 6.
7. I Conference Report, okt. 1946, s. 149.
8. I Conference Report, apr. 1922, s. 52.
9. I Conference Report, okt. 1929, s. 24.
10. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
11. I Conference Report, apr. 1949, s. 10.
12. ”To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 704.
13. ”Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 nov. 1932, kyrkodelen, s. 5, 8.
14. I Conference Report, apr. 1914, s. 12–13.
15. I Conference Report, apr. 1946, s. 184–185.
16. ”To the Relief Society”, s. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s. 214; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington DC.
18. ”Mormon View of Life’s Mission”, s. 2.

*"Jag vet att min Återlösare lever och ägnar glatt och villigt
min ringa förmåga åt att etablera hans lära."*

Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus

*Det återställda evangeliet utgör för sista dagars heliga
ytterligare bevis för att Jesus Kristus är Guds Son.*

Ur George Albert Smiths liv

Ibland under sina resor som generalauktoritet träffade George Albert Smith personer som hade uppfattningen att de sista dagars heliga inte tror på Jesus Kristus. Den här missuppfattningen förvånade och bekymrade president Smith och han försökte rätta till den genom att själv vittna om Frälsaren.

Vid ett tillfälle talade han på ett kyrkans möte i Cardston i Kanada om Kristi liv och mission. Morgonen därpå gick han till järnvägsstationen för att köpa tågbiljett. Medan han stod i kö hörde han ett samtal mellan en kvinna och biljettförsäljaren. Kvinnan nämnde att hon kvällen innan hade bestämt sig för att besöka en gudstjänst hos de sista dagars heliga.

Biljettförsäljaren såg förvånad ut. ”Du milde”, sade hon, ”du menar väl inte att du gick i kyrkan hos dem.”

”Jo, det gjorde jag”, svarade kvinnan. ”Är det något fel med det?”

Biljettförsäljaren sade: ”Men de tror ju inte ens på Jesus Kristus.”

Då sade kvinnan: ”Så sent som i går hörde jag en äldste i deras kyrka predika om Jesu liv, och jag har då aldrig lyssnat på någon som tycktes vara mer uppfylld av insikten att Jesus är Kristus än talaren vid det tillfället.”¹ [Se förslag 1 på sidan 30.]

George Albert Smiths vittnesbörd om Jesus Kristus gav honom kraft och han bar det gärna för andra. Vid 44 års ålder, efter att ha verkat som apostel i elva år, sade han:

”Jag har hållits uppe och har så att säga lyfts ut ur mig själv och fått kraft utöver min egen att undervisa om de underbara sanningar som världens Återlösare förkunnade. Jag har inte sett honom ansikte mot ansikte men har kunnat glädja mig åt att ledsagas av hans ande och har känt hans närvaro på ett sätt som är omöjligt att ta miste på. Jag vet att min Återlösare lever och ägnar glatt och villigt min ringa förmåga åt att etablera hans lära ... Hela min varelse är uppfylld av kunskapen om att han lever och att alla en dag ska veta det.

Frälsaren dog för att vi skulle få leva. Han övervann döden och graven och ger alla som följer hans lära hopp om en härlig uppståndelse ... Jag vet att detta är Herrens verk, att Jesus är vår Frälsare.”²

President Smith avled på sin 81-årsdag, den 4 april 1951, omgiven av sin familj. När slutet nalkades frågade hans son: ”Far, är det något du vill säga till familjen — något särskilt?”

Med ett leende bekräftade han på nytt det han hade vittnat om så många gånger i sitt liv: ”Ja, bara det här: Jag vet att min Återlösare lever. Jag vet att min Återlösare lever.”³

George Albert Smiths lärdomar

Jesus Kristus är Guds Son, och han lever i dag som vår uppståndne Frälsare.

Jag har träffat många i världen som inte vet att vi tror på vår Herres gudomliga mission, något som vid mer än ett tillfälle har föranlett mig att säga att det inte finns något folk i världen som har en sådan insikt om Jesu Kristi gudomliga mission som de sista dagars heliga har, som så helt och fullt tror att han var Guds Son, som så starkt förtröstar på att han nu sitter i härlighet på sin tron på sin Faders högra sida.⁴

Jag vet lika säkert som att jag lever att han var Guds Son, att vi genom honom och endast genom honom kan nå upphöjelse i det celestialet rike, att alla som går i hans fotspår och lever efter den lära han predikade blir lyckliga i detta liv och bereder en boning i hans celestialet rike där de ska bo hos honom för evigt.⁵

Människosläktets Återlösare var mer än en god människa som kom till världen för att undervisa oss om etiska principer. Människosläktets Återlösare var i besittning av mer än vanlig intelligens. Han var verkliga Guds Son, Guds Enfödde i köttet ... Han kom för att kalla människor till omvändelse, för att förmå dem att vända om från sina villovägar. Han gick omkring bland dem som företrädare för Gud den evige Fadern och förkunnade att han var sin Faders avbild och att de som hade sett honom hade sett Fadern. Han sade att han hade sänts för att göra sin Faders vilja och uppmanade alla människor att vända om från den förvillelse som hade insmugit sig bland dem, omvända sig från sina synder och gå ner i dopets vatten.⁶

På Frälsarens tid viskade den onde till folket och sade: Han är inte Guds Son, ni tänker väl inte ta emot honom, han är ju bara en vanlig människa, han är bara Josefs och Marias son och är lika lite Guds Son som ni är. Och folket lyssnade på den lömske, på den onde och korsfäste människosläktets Återlösare.⁷

Han var verkliga Guds Son. Han verkade med kärlek och godhet bland [folket], men de smutskastade honom ... Han var Guds Son och hade verkligen rätt att tala i Faderns namn. De sanningar som han förde med sig till jorden kom från Fadern. Och trots att de spikade fast honom på korset, trots att de flätade en krona av törne och satte på hans huvud, satte en käpp till spira i hans hand, trots att de utgöt hans blod med det grymma spjutet, var det ord han framförde till dem ändå Herrens ord, och han var i sanning Guds Son.⁸

Vi tror inte bara att Jesus från Nasaret levde här på jorden utan vi tror att han fortfarande lever. Inte som ett väsen, inte som någonting okroppsligt eller opåtagligt, utan vi tror på honom som upphöjd människa, för han uppstod med samma kropp som lades i Josef från Arimateas grav, med samma kropp som de som älskade honom förberedde inför begravningen. Samme Jesus Kristus som kom fram ur graven hade med sig den kropp som hade renats ...och han tog med sig den när han försvann ur mänsklighetens åsyn i Jerusalem och de två männen i vita kläder sade: "Han ska komma tillbaka på samma sätt som ni har sett honom försvinna." [Se Apostlagärningarna 1:10–11.]

Detta är den Jesus från Nasaret som de sista dagars heliga tror på. Vi tror också att löftena som givits i fråga om människosläktet ska gå i uppfyllelse, att när tiden är inne och evangeliet har predikats på hela jorden, för alla folk, stammar, språk och folkslag och människorna inte längre kan komma med undanflykter i fråga om det här, att människosläktet då ska få den underbara välsignelsen att uppstå från de döda och att människosläktets Återlösare ska komma på himlens moln med stor makt och härlighet för att bo här på jorden. Vi tror att Jesus från Nasaret ska komma för att bo med dem som är värdiga en celestial härlighet.⁹ [Se förslag 2 på sidan 30.]

Vi tar emot Bibelns vittnesbörd om Jesu Kristi gudomliga mission.

Jesus från Nasaret gick ner i vattnet och blev döpt av Johannes, och när han kom upp ur vattnet sänkte sig den Helige Anden över honom i form av en duva. Och en röst från himlen sade: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje." [Se Matteus 3:13–17.]

Kan det finnas något som är mer definitivt än det? I vår underbara Bibel står allt det här att läsa och naturligtvis mycket annat. När man säger eller tror att vi inte tror på Jesu Kristi gudomliga mission, tala då om för dem att vi tror på allt som Bibeln lär i fråga om honom. Vi tror på redogörelsen för hur han skapade en organisation för sitt folk och undervisade dem, och att han slutligen ... korsfästes.¹⁰

Vi tar förbehållslöst emot samtliga evangelisters vittnesbörd i Nya testamentet i fråga om Återlösarens uppståndelse. Det är så uppenbart att jag menar att ingen som tänker efter kan undgå att begripa det. Det är ett faktum att Frälsaren efter att ha blivit korsfäst och lagd i graven kom fram ur den, att han umgicks med sina lärjungar i fyrtio dagar, att han åt fisk med dem, att de kände hålen efter spikarna i hans händer och märket efter spjutet i hans sida. Medan han stod tillsammans med dem förkunnade han: "Se på mina händer och mina fötter att det verkligen är jag. Rör vid mig och se. En ande har inte kött och ben, som ni ser att jag har." [Se Lukas 24:39–43.] Det här ett obestridligt bevis, och ändå finns det många av vår himmelske Faders barn som inte begriper det.¹¹ [Se förslag 3 på sidan 30.]

"Vi tar förbehållslöst emot ... vittnesbörd i Nya testamentet i fråga om Återlösarens uppståndelse."

Mormons bok och Joseph Smiths vittnesbörd ger oss ytterligare bevis på Kristi gudomlighet.

I Gamla världen har framkommit uppfattningen att Jesus inte var av gudomlig härkomst eftersom han föddes som ett litet barn och lades i en krubba, eftersom hans mor var Maria och hans far, enligt vad de flesta menade, var snickaren Josef. Många har medgett att han var en stor och god man, men de har velat beröva honom hans gudomliga födelse.

Men lyckligtvis har de sista dagars heliga fått ett vittnesbörd om att det här är sant, och vi har dessutom fått ett vittnesbörd om att han kom till västra halvklotet, vilket skildras i Mormons bok, och betjänade nephiterna i den här världsdelen. Den här gången kom han inte som ett litet barn utan kom bland himlens moln, och hans ankomst kungjordes av en röst som genomträngde det innersta hos varje person som bodde i landet. Den här gången kom han som

människa från himlen och de såg honom komma. De visste att han var Kristus, för hans ankomst hade förutsagts av deras profeter. Han skänkte dem samma organisation som fanns i kyrkan i Jerusalem. Han lärde dem att de måste döpas liksom han hade blivit döpt, av någon som hade myndighet att utföra den förrättningen. [Se 3 Nephi 11:1–27.] Det här var ingen vanlig människas ord, det var Guds Sons ord, han som hade farit upp till sin Fader och som kommit tillbaka för att människorna skulle få ytterligare ett vittne som tillägg till de vittnesbörd som de redan hade fått.¹²

Kunde det ha funnits ett mer omedelbart bevis på uppståndelsen från de döda än att han kom i sin uppståndna kropp till [nephiterna] och predikade samma evangelium som han hade predikat i Jerusalem? Och nu uppfyllde han ett löfte som han hade gett i Jerusalem då han sade: ”Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde.” [Johannes 10:16.] Han kom i sin uppståndna kropp för att ge dem den kunskap som han hade förutsagt skulle ges till dem som han nu betjänade.

Det var en underbar upplevelse för människorna där. Efter att ha undervisat dem hela dagen ... botade han deras sjuka och välsignade deras barn och fortsatte att undervisa dem om sitt evangeliums skönhet. Ingen av dem tvivlade på att han var världens Frälsare. De såg honom komma ner från himlen och bevittnade hans oerhörda makt ... han kom i härlighet. Änglar kom ner från himlen liksom i eld och omgav de små barnen så att dessa blev omslutna av eld. Och änglarna betjänade dem. [Se 3 Nephi 17:6–24.]

Det här var inga hallucinationer utan upplevelser som var så storslagna att de som upplevde dem aldrig någonsin skulle glömma dem. Som sista dagars heliga betraktar vi den här uppteckningen som ett bevis på vår Herre Jesu Kristi uppståndelse.¹³

I vår tid trädde en annan person fram ... [Joseph Smith] hade inte bara Bibelns vittnesbörd om att Jesus var Kristus utan såg Gud Fadern stå bland himlens moln klädd i härlighet och Jesus Kristus, människosläktets Återlösare upphöjd på Faderns högra sida, och han hörde Herrens röst säga: ”Denne är min älskade Son. Hör honom!” [Se Joseph Smith — Historien 1:16–17.] Han vittnade om

När den uppståndne Frälsaren besökte nephiterna "kom änglar ner från himlen liksom i eld och omslöt de små barnen".

denna härliga syn för dem han umgicks med. Även andra fick ett vittnesbörd från ovan. Deras vittnesbörd om Frälsarens gudomliga mission hade stärkts och fördjupats och det var nu inte längre bara ett historiskt faktum att Gud levde och att Jesus var Kristus, utan de visste det för egen del därför att de själva hade fått ett vittnesbörd.¹⁴

Ett av de kraftfullaste vittnesbörd som enligt min mening burits om vår Frälsares gudomliga mission är profeten Joseph Smiths vittnesbörd, han som gav sitt liv som vittne om Jesu Kristi evangeliums sanning.¹⁵ [Se förslag 3 på sidan 30.]

Var och en av oss kan få ett eget vittnesbörd om att Jesus är Kristus.

Det finns ett annat vittnesbörd, ett annat bevis som till och med är fullkomligare och mer övertygande än de andra, eftersom det är ett vittnesbörd som den enskilde får efter att ha uppfyllt vår

himmelske Faders krav. Det är ett vittnesbörd som bränns in i vår själ genom den Helige Andens kraft sedan vi gjort det som Herren säger att vi måste göra för att få veta om läran är från Gud eller från människor.¹⁶

Han har själv sagt: ”Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Johannes 7:16–17). Det var hans eget löfte. Vi kristna i hela världen tar emot det löftet och bör pröva om det fungerar. Många har gjort det. Jag inser att ... många har prövat det, många som vet att Gud lever och att Jesus är Kristus, att han är världens Frälsare.¹⁷

Vi har således inte bara det bevis som uppteckningarna utgör ... vi har inte bara goda mäns vittnesbörd som levt på jorden i vår tid, ty om vi har uppfyllt vår himmelske Faders krav, om vi har trott på Gud, om vi har omvänt oss från våra synder, om vi har tagit emot den Helige Anden under Herrens bemyndigade tjänares händer, ja, jag säger att om vi har gjort allt detta, då har varje själ den säkra kunskapen, som inte kan förnekas, att Gud lever och att Jesus Kristus var mänsklighetens Återlösare ...

Som en av de enkla medlemmarna i vår kyrka vittnar jag om att jag vet att han lever lika sant som jag lever ... Jesus är Kristus, och jag vet att människorna måste komma till insikt om den sanningen, att de måste ta emot den och ”varje knä böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus”, som himlens Gud säger. [Se L&F 88:104.]¹⁸ [Se förslag 4 på sidan 30.]

Det är vårt uppdrag att berätta för alla vad vi vet om Jesus Kristus.

Jag säger er sista dagars heliga att det inte finns något annat folk i hela världen som har alla de fakta som vi har i fråga om Frälsarens gudomlighet. Om vi inte tror på honom får vi en strängare dom än de som aldrig haft dessa fakta. Så det är utan att tveka som vi kan säga till världen att vi tror på detta ...

Jag lyckönskar er till att ni har fått den här förmånen och den här välsignelsen. Och nu uppmanar jag er enträget som er broder, vädjar till er som en av de ringaste bland er: Sätt inte ert ljus

under en skäppa. Dölj inte den kunskap ni har fått av Gud från era medmänniskor.

Besvära dem inte, men var inte heller så oförståndiga att ni döljer Jesu Kristi evangelium för dem. Det är den enda Guds kraft genom vilken människor kan bli frälsta i det celestialet riket.¹⁹

De lyckligaste männen och kvinnorna i världen är de som rättar sig efter Jesu Kristi evangeliums lära. De har löfte om evigt liv, de förstår syftet med vår tillvaro ... När jag har rest hit och dit i världen och framburit det här budskapet har min själ fyllts av glädje och mina ögon av tårar då jag iakttagit hur fullständigt människors liv förändras av Jesu Kristi evangelium. Jag har sett dem som var modlösa, som befann sig i mörker, som ifrågasatte meningen med sitt liv, och när de blev undervisade om de underbara sanningarna i Jesu Kristi evangelium så förändrades de. De lärde sig att glädjas, att vara nöjda och belåtna, att med entusiasm tro på och undervisa om det evangelium som Jesus Kristus förkunnade när han bodde här på jorden och vandrade kring i Galiléen.

Bröder och systrar, det där förstår inte världen, men det är vårt uppdrag att hjälpa dem att begripa det. Men budskapet sprids inte av egoistiska skäl, i övermod, utan med kärlek till alla och med ömhet ...

Som en av de ringaste bland er tackar jag honom av hela mitt hjärta för den visshet som jag har fått ... Framför allt tackar jag honom för kunskapen som bränts in i min själ. Jag vet att min himmelske Fader lever. Jag vet att Jesus Kristus är människoslaktets Frälsare och att det under himlen inte finns något annat namn genom vilket vi får upphöjelse än genom Jesus Kristus, vår Herre. Jag vet att han kom till jorden i vår tid, att han förlänade gudomlig myndighet till en oansenlig pojke som sökte sanningen, vilket ledde till att den kyrka som vi tillhör organiserades, och i den finns den Guds kraft som frälser alla som tror.²⁰

Min bön är att vi ska leva på ett sådant sätt att vi är värdiga representanter för hans verk. Min bön är att vårt liv ska vara sådant att det vittnar om att vi verkligen tror på Herren Jesus Kristus.²¹ [Se förslag 5 på sidan 30.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs berättelsen på sidan 21. Vad skulle du säga till någon som påstod att sista dagars heliga inte tror på Jesus Kristus?
2. President Smith sade: ”Vi tror inte bara att Jesus från Nasaret levde här på jorden, utan vi tror också att han fortfarande lever” (sidan 23). Vilka skäl har sista dagars heliga att tro att Jesus Kristus lever i dag? Vilka skäl har du personligen att tro det?
3. Gå kortfattat igenom sidorna 24–27. Vilka berättelser i skrift-erna eller skriftställen har stärkt ditt vittnesbörd att Jesus Kristus är Guds Son? Läs 1 Nephi 10:17 och fundera på hur du kan fördjupa din insikt om Frälsarens gudomliga mission.
4. När du läser sidorna 27–28, fundera då över hur efterlevnaden av evangeliets principer och förrättningar har stärkt ditt vittnesbörd om Jesus Kristus. Vad kan föräldrar göra för att hjälpa sina barn att få det vittnesbördet?
5. Vilka tankar eller känslor fick du när du läste president Smiths vittnesbörd på sidorna 28–29? Tänk på tillfällena då du såg hur människors liv förändrades på grund av Jesu Kristi evangelium. Hur har evangeliet förändrat ditt liv?

Skriftställen: Matteus 16:15–17; 17:1–5; 2 Nephi 25:26; Alma 5:45–48; Läran och förbunden 76:22–24; 110:1–4

Undervisningstips: ”[Undvik] frestelsen att ta med för mycket material ... Det [är] människor vi undervisar, inte ämnet i sig. Och ... alla lektionsöversikter jag någonsin sett [har] mer material att gå igenom än vad som är möjligt att ta med på den tilldelade tiden” (Jeffrey R. Holland, ”Undervisning och inläring i kyrkan”, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Slutnoter

1. I *Deseret News*, 27 dec. 1924, kyrkodelen, s. 6; se också *Sharing the Gospel with Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s. 201–202.
2. "Testimony of Elder George Albert Smith", *Liahona: The Elders' Journal*, 2 feb. 1915, s. 502.
3. I Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (31 mars 1964), s. 8.
4. I *Deseret News*, 27 dec. 1924, kyrkodelen, s. 6.
5. I *Deseret News*, 15 jan. 1927, kyrkodelen, s. 8.
6. I Conference Report, okt. 1921, s. 39.
7. I Conference Report, apr. 1918, s. 39.
8. I Conference Report, apr. 1904, s. 63.
9. I *Deseret News*, 27 dec. 1924, kyrkodelen, s. 6.
10. I Conference Report, okt. 1950, s. 156.
11. I Conference Report, apr. 1939, s. 120–121.
12. I Conference Report, apr. 1905, s. 61.
13. I Conference Report, apr. 1939, s. 121–122.
14. I Conference Report, apr. 1905, s. 61–62.
15. I *Deseret News*, 15 jan. 1927, kyrkodelen, s. 8.
16. I *Deseret News*, 27 dec. 1924, kyrkodelen, s. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, s. 206; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington DC.
18. I *Deseret News*, 27 dec. 1924, kyrkodelen, s. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, s. 211; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington D C.
20. I Conference Report, okt. 1927, s. 48–50.
21. I *Deseret News*, 12 jan. 1907, s. 31.

Den 23 december 1905 deltog George Albert Smith tillsammans med andra ledare i kyrkan vid invigningen av ett monument i profeten Joseph Smiths födelseort.

Profeten Joseph Smith, Guds redskap till att återställa sanningen

*Gud återställde Jesu Kristi evangelium i dess
renhet genom profeten Joseph Smith.*

Ur George Albert Smiths liv

Inför hundraårsjubileet av profeten Joseph Smiths födelse reste äldste George Albert Smith tillsammans med president Joseph F. Smith och andra för att besöka viktiga platser i profetens liv. På morgonen den 23 december 1905 invigdes ett monument till minne av Joseph Smith i hans födelseort i Vermont. Det var en gripande upplevelse för George Albert Smith och hans resesällskap att få stå på en plats som betytt så mycket för evangeliets återställelse. ”Tårarna flödade fritt”, sade han. ”Anden påverkade oss alla och varje själ ödmjukades, varje hjärta smälte och vi fröjdades åt vår himmelske Faders välsignelser.”¹ George Albert Smith ombads att uppsända avslutningsbönen vid invigningen. Efter att ha sammanfattat dagen i sin dagbok, skrev han: ”Så avslutades en av de händelserikaste dagarna i mitt liv. Jag är tacksam över att ha fått vara en av de få i kyrkan som fick hjälpa till med den uppgift som just avslutats.”²

De åkte senare till den plats i Palmyra i delstaten New York där den första synen hade ägt rum. Äldste Smith erinrade sig: ”Vi gick till den lund där Joseph hade fallit på knä och bett Herren upplysa honom om vilken av kyrkorna han skulle gå med i. Där på denna heliga plats kände vi oss manade att sjunga den vackra psalmen 'O, hur skön var morgonstunden'.”³

Efter att ha besökt kullen Cumorah, templet i Kirtland och andra platser förknippade med profeten Joseph Smiths livsverk,

sammankallades gruppen på resans sista kväll av president Joseph F. Smith. ”Efter att ha sjungit flera av Sions sånger tilläts varje medlem i sällskapet vittna om vår Faders godhet och nåd mot oss. Herrens ande utgöts över oss och vi grät av glädje och lycka.”⁴ [Se förslag 1 på sidorna sidan 42.]

Många år senare, under George Albert Smiths tid som kyrkans president, trycktes några böcker vars syfte var att svärta ner Joseph Smith. President Smith försvarade profeten kraftfullt vid en av kyrkans generalkonferenser och vittnade om hans verk. Han sade:

”Många av de förmåner och välsignelser jag har fått har jag fått tack vare den man som gav sitt liv för Jesu Kristi evangelium. Det har funnits några som har talat nedsättande om honom, men jag vill påstå att de som har gjort det kommer att glömmas bort och deras kvarlevor återvända till moder jord, om de inte redan har gjort det, men stanken av deras skändlighet ska aldrig dö, medan däremot den ära och härlighet, det majestät och mod och den trohet som profeten Joseph Smith lade i dagen ska förknippas med hans namn för evigt.”⁵

Äldste Harold B. Lee, då medlem av de tolv apostlarnas kворum, var så imponerad av det här uttalandet att han hade ett urklipp med det i sin plånbok och ofta citerade det, för han ville att president Smiths ord ”skulle höras intill jorden ända”.⁶

George Albert Smiths lärdomar

Joseph Smiths första syn bevisade att himlen inte är tillsluten.

Vi tror att vår himmelske Fader har talat i vår egen tid ... att han hörde och besvarade den ödmjuka bön som uppsändes av en yngling i Palmyra och att han välsignade honom med kunskap om sin person, så att alla människor som ville skulle kunna känna Herren.

Det var helt naturligt att Joseph Smith skulle söka Herren. Han kom från ett ... folk som trodde på vår himmelske Fader, på Frälsarens gudomliga mission, på böns kraft och på att Gud skulle höra och svara sitt folk om de kom inför honom i rätt anda. Det var lätt för den här unge mannen att tro eftersom han hade fötts och uppfostrats i ett troende hem. Och när han gick ut i skogen därför att

han hade läst befallningen i skriften (Jakobs brev 1:5): ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den”, så trodde han att hans bön skulle bli besvarad. Vår himmelske Fader har ända från början lovat sina barn att de ”genom att tro kan veta allt”.⁷

Hans tro på Gud fick honom att avlägsna sig från den rådande uppfattningen på den tiden att Bibeln innehöll all uppenbarelse som människan någonsin kunde få och att himlen ovanför hans huvud var tillsluten. Han bad till Gud och hans bön besvarades. Han såg Fadern och Sonen stiga ner till jorden i strålände ljus. Han fick oemotsäglich kunskap om att de hade kroppar liksom människan och var fysiska personer. De talade till honom och han hörde deras röster.⁸

Följden [av Josephs bön] var den underbara uppenbarelse som skiljer sig från alla andra uppenbarelsen som vi någonsin hört talas om i världshistorien. Vi har hört talas om fall då vår himmelske Fader uppenbarade sig. Vi har hört talas om fall då människoslåketets Återlösare uppenbarat sig. Men vi har aldrig hört talas om något tidigare fall då Fadern och Sonen uppenbarat sig för någon levande varelse och talat till den personen.

Människor i världen tror inte på det. Män och kvinnor har fått lära sig att himlen är tillsluten ... och när den här unge mannen kungjorde att Herren har uppenbarat sig i vår tid — vid just den tidpunkt då vi behövde ljus mest av allt, då människor sprang hit och dit efter Guds ord men inte kunde finna det [se Amos 8:11–12] — gjorde man honom [Joseph] till åtlöje ... Man förkastade hans påstående, och de som borde ha varit hans vänner vände sig ifrån honom och sade till och med att det kom från den onde. Vad var pojakens vittnesbörd? ...

”Jag hade faktiskt sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade verkligen till mig, och trots att man hatade och förföljde mig för att jag sade att jag hade sett en syn var det ändå sant, och medan de förföljde mig, smädade mig och falskeligen talade allt ont om mig för att ha sagt detta, blev jag ledd att i mitt hjärta säga: Varför förföljer man mig för att jag talar sanning? Jag har faktiskt sett en syn, och vem är jag att jag kan stå emot Gud, och varför vill världen få mig att förneka vad jag faktiskt har sett?

Ty jag hade sett en syn. Jag visste det, och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka det, inte heller vågade jag göra det. I alla händelser visste jag att jag därigenom skulle förtörna Gud och komma under fördömelse.” [Se Joseph Smith—Historien 1:25.]⁹

År 1830 då den här kyrkan grundades fanns det ingen kyrkoorganisation på jorden som skulle ha tillkännagett att de trodde att Gud skulle uppenbara sig för människosläktet. Kyrkornas läror bestred alla att något sådan kunde ske, och vår Fader såg att det var meningslöst att försöka frälsa sina söner och döttrar innan de kunde inspireras att komma till honom med tro på att han skulle höra och besvara deras böner. När den unge profeten i Palmyras skog såg Fadern och Sonen och fick klart för sig att de var personer, att de kunde höra och svara på det han sade, inleddes en ny era i världen och en grundval lades för människornas tro. De kunde nu be till vår himmelske Fader med insikt om att han kunde höra och besvara deras böner, att himlen och jorden var förbundna.¹⁰ [Se förslag 2 på sidan 42.]

Trots sin ungdom och oerfarenhet kallades Joseph Smith att återställa Jesu Kristi sanna kyrka.

Det var tro som fick Joseph att söka Gud i bön och fråga vilken kyrka han skulle gå med i. Vad blev svaret? Sade Herren ”min gosse, de är alla bra, de försöker alla hålla mina bud, jag har själv godkänt ledarna i alla de där kyrkorna, det spelar ingen roll vilken kyrka du väljer, de för dig alla tillbaka till vår himmelske Faders närhet”? Pojken skulle kanske ha förväntat sig ett sådant svar med tanke på rådande förhållanden. Men han ville veta vad han skulle göra, och han trodde helt och fullt att Herren skulle tala om det för honom. Så när han bad, frågade han vilken kyrka han skulle gå med i. Jag antar att han blev förvånad när han [fick svaret]: ”Anslut dig inte till någon av dem. De läror de förkunnar är människobud. De nalkas mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. De har ett sken av gudaktighet, men de förnekar dess kraft.” [Se Joseph Smith—Historien 1:19.] Föreställ er en fjortonårig pojke som stiger upp efter att ha knäböjt i skogen nära sitt hem och tillkännager ett sådant budskap för världen! Kan ni föreställa er att en ung man vågade göra något sådant? Men med tanke på det

I och med Joseph Smiths första syn "inleddes en ny era i världen och en grundval lades för människornas tro".

vittnesbörd han hade fått av vår himmelske Fader och befallningen från Herren själv, vågade han göra något annat än att tillkännage att Herren hade talat till honom?¹¹

Joseph Smith vara bara en pojke när Petrus, Jakob och Johannes lade händerna på honom och ordinerade honom till melkisedekska prästadömet — honom och Oliver Cowdery. En kort tid senare fick Joseph Smith i uppgift att grunda och bygga upp en kyrka. Han var bara en ung man, men han grundade och byggde upp den under ledning av människosläktets Återlösare. Och den är uppbyggd efter samma mönster som den kyrka som Frälsaren grundade när han var

på jorden. Jag tvivlar inte på att det fanns många som betraktade den här ynglingen som en uppkomling och fann det skrattretande att någon som inte hade utbildats till ledare skulle vara förmätnen nog att tro att han kunde leda. Men det var med honom som med vår himmelske Faders andra tjänare som hade levt på jorden och kallats av Herren att utföra ett särskilt uppdrag: Han saknade kunskap om det som hör världen till, men det uteslöt inte möjligheten att Herren kunde ge honom kunskap som gjorde honom jämbördig med och i många avseenden överlägsen dem som haft stora jordiska chanser vilka förvägrats honom.¹²

Trots att man smädade honom och framställde honom i dålig dager, trots att de som borde ha varit hans vänner föraktade honom, trots motståndet från den tidens lärde, lyckades han återställa livets och frälsningens evangelium och upprätta Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Även om onskans makter ständigt försökte förgöra honom, bevarades han av Herren tills han hade avslutat sitt arbete och alla nödvändiga nycklar och förrättningar för människosläktets frälsning hade överlämnats till människan på nytt.¹³ [Se förslag 3 på sidan 43.]

De sanningar som återställdes genom Joseph Smith medför frid och glädje till alla som tar emot dem.

Från den där pojken som vid fjorton års ålder såg Fadern och Sonen kom det underbara budskapet att vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus är förhärligade människor, att världens Frälsare hade uppstått från de döda. Den där unge mannen såg det som världen en gång hade vetat men av någon anledning glömt bort och började vittna om det för människorna.¹⁴

I början av 1800-talet var det få människor i världen som trodde på en personlig och kroppslig Gud. Men vid den tiden fick den unge Joseph Smith som ännu inte fyllt femton år en uppenbarelse. Han såg Fadern och Sonen och vittnade om att han hade sett dem. Han fick också besök av andra himmelska varelser, och genom dessa gav Herren honom ytterligare upplysningar till människorna, och Joseph gav oss, eller våra föregångare i kyrkan, insikt om livets

syfte ... Hans beskrivning av himlen fyller oss med en önskan att vi ska vara värdiga ett hem där när vi har avslutat vårt jordeliv. Den bokstavliga uppståndelsen och himlen och helvetet beskrivs så klart och tydligt att "vandraren, även om han är en dåre, inte behöver gå vilse", för att nu citera skriften. [Se Jesaja 35:8.]¹⁵

Genom honom kom uppenbarelser om tempelbyggande, om äktenskapsförbundets eviga karaktär och om de dödas frälsning, till obeskrivlig glädje för tusentals av vår himmelske Faders barn.

De eviga sanningar som han förkunnade når nu ut till jordens folk och skänker alla frid och belåtenhet som tar emot dem.¹⁶

Vår himmelske Fader visste vad som skulle hända när han i vår tid återställde det rena evangeliet. Han kände till det rådande avfallet bland sina barn och att de hade avlägsnat sig från den enkla sanningen. I sin stora barmhärtighet uppenbarade han detta sista dagarnas verk. Han valde ut en pojke bland folket, en pojke från landet, och inspirerade honom att påbörja det verk som skulle komma att revolutionera den religiösa världen. Han visste att världen famlade i mörker och återställde i sin barmhärtighet ljuset. Lycka är endast möjlig om människor lever rättfärdigt, och de kan inte leva rättfärdigt om de inte är i samklang med sanningen. Det fanns mycket sanning i världen men den var så uppblandad med villfarelse att Herren själv talade om för profeten Joseph Smith att de läror som man förkunnade i kyrkorna var människobud, och han varnade honom för att gå med i någon av dem. Han återställde sedan evangeliet, som är en Guds kraft som frälser var och en som tror på och lyder det.¹⁷

Jag säger till alla människor överallt: Studera lärdomarna i vår Herres evangelium som uppenbarades till profeten Joseph Smith, studera dem under bön så ska ni finna universalmedlet mot missförhållanden i den här världen. Man kan inte finna det på något annat sätt.¹⁸ [Se förslag 4 på sidan 43.]

Joseph Smith var villig att ge sitt liv för sitt vittnesbörd.

I likhet med vad som hade krävts av tidigare profeter som Herren lät träda fram, tycktes det också vara nödvändigt för Joseph Smith

"Jag säger till människor överallt: Studera lärdomarna i vår Herres evangelium som uppenbarades till profeten Joseph Smith, studera dem under bön."

att besegla sitt vittnesbörd med sitt eget blod. Man kan inte finna någon mer [gripande] sida i världshistorien än den på vilken vår älskade profet Joseph Smiths sista ord står skrivna. Han visste att hans stund vara nära förestående. Han insåg att han hade utfört sitt uppdrag i livet ... Och när stunden kom och han stod öga mot öga med döden, sade han: "Jag går som ett lamm till slakt, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett gott samvete inför Gud

och alla människor. Om de tar livet av mig så dör jag oskyldig, och mitt blod skall ropa från marken på hämnd, och det skall sägas om mig: Han blev kallblodigt mördad.” [Se L&F 135:4.]

Han var inte rädd för att träda inför det behagliga skranket ... och stå till svars för sina gärningar på jorden. Han var inte rädd för att bemöta de anklagelser som hade riktats mot honom: att han förde folket bakom ljuset och handlade orätt mot dem. Han var inte rädd för resultatet av sitt uppdrag i livet, han tvivlade inte på den slutgiltiga segern för det verk som han visste var av gudomligt ursprung och för vilket han gav sitt liv. Ändå fortsätter världens människor att döma det här verket efter mänskligt förstånd. De har inte Guds ande som skulle hjälpa dem att förstå att det kommer från vår himmelske Fader.¹⁹

Den här unge mannen var så övertygad om den uppenbarelse han hade fått och så ivrig att alla hans Faders barn skulle lära känna sanningen att från den dag han fick Mormons boks plåtar av ängeln Moroni han då ägnade hela sitt liv åt kyrkans organisation och åt att sprida sanningen ... I hans själ brann samma insikt som hos Stefanus [se Apostlagärningarna 7:54–60], som hos Återlösaren: att vår himmelske Fader sitter vid rodret, att det är hans verk som är på jorden, att det är hans makt som till sist ska ha herraväldet, att det här livet blott är en del av evigheten. Han var redo att om så behövdes avstå från en del av jordelivet för att kunna glädjas i evighet åt deras sällskap som han så innerligt älskade och få umgås med goda män och kvinnor som har bott och bor och ska bo på jorden igen när den blir det celestiaa riket.²⁰

Joseph Smith förkunnade att han visste att det fanns ett liv efter detta, att han visste att Gud levde och att Gud visste att han visste det. Han var redo att ge sitt liv, bröder och systrar, för att stärka er tro och för att er tillit till honom inte skulle svikta. Han visste vad som var meningen med livet. Han visste att vi är här för att förbereda oss för framtiden och en härligare tillvaro. Han var redo att om så behövdes ge sitt liv, inte bara för att mista det, för vår skull, därför att han visste att Fadern hade sagt att den som vill bevara sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för hans skull, han skall vinna det, ja, evigt liv [se Matteus 16:25]. Det var den här

kunskapen som gjorde det möjligt för profeten och kyrkans patriark [Hyrum Smith] att [lämna] nära och kära, att låta sig inspärras i fängelse, att ge allt de hade här i världen som människor kan ge för sina bröder — sitt liv.²¹

Kyrkan grundades 1830 med sex medlemmar. Från den dagen och ända tills nu har fienden till all rättfärdighet försökt hindra dess utbredning och förgöra den. Jag undrar om Joseph Smith, denne store man som gav sitt liv för att kyrkans organisation skulle byggas upp och kyrkan fortsätta på det sätt som Herren avsåg, om han kan se den som den är i dag, med grenar som etablerats i alla delar av världen, och inse att för varje dag som gått sedan han led martyrdöden, sedan han gav sitt liv och beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod, har kyrkan blivit starkare än föregående dag.²² [Se förslag 5 på sidan 43.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera över de upplevelser som president Smith beskriver i de tre första styckena av "Ur George Albert Smiths liv" (sidorna 33–34). Vilka upplevelser i ditt liv har stärkt ditt vittnesbörd om profeten Joseph Smith? När du läser det här kapitlet var då uppmärksam på sådant i president Smiths lärdomar som stärker ditt vittnesbörd. Du kanske vill delge dina tankar till familjen, ditt prästadömskvorum eller dina medsystrar i Hjälpföreningen.
2. Gå igenom det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 34–36) och gå också igenom Joseph Smiths egen redogörelse för den första synen (se Joseph Smith—Historien 1:10–19). Hur har den första synen påverkat din tro på Gud? Hur har du sett den påverka andras tro?
3. Studera avsnittet som börjar på sidan 36 och läs Läran och förbunden 1:17–19. Vad lär vi oss av Joseph Smiths exempel när det gäller att tjäna i kyrkan? Tänk på ett tillfälle då du fick något i uppgift av Herren och kände att du inte räckte till för det. Hur hjälpte Herren dig?

4. Vilka sanningar uppenbarade Herren genom Joseph Smith? Ge exempel. (Du finner några exempel i avsnittet som börjar på sidan 38.) Hur har kunskapen om de här sanningarna varit till välsignelse i ditt liv?
5. När du funderar över det sista stycket av lärdomarna (sidan 39), tänk igenom hur du skulle kunna stärka kyrkan.

Skrifställan: Jesaja 29:13–14; 1 Korintierbrevet 1:26–27; 2 Nephi 3:5–9, 11–15; Läran och förbunden 135

Undervisningstips: ”Uppmuntra till diskussion med hjälp av frågorna i slutet av kapitlet ... Du kan också formulera egna frågor speciellt för dem du undervisar. Du skulle till exempel kunna fråga deltagarna hur de kan använda president Smiths lärdomar i sina plikter som föräldrar eller hemlärare eller besökslärare” (från sidan VI i den här boken).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1906, s. 54.
2. Dagboksanteckning, 23 dec. 1905, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 73, bok 2, s. 160.
3. I Conference Report, apr. 1906, s. 56.
4. I Conference Report, apr. 1906, s. 57–58.
5. I Conference Report, apr. 1946, s. 181–182.
6. Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1947, s. 67.
7. I Conference Report, okt. 1921, s. 158–159.
8. ”The Latter-day Prophet”, *Millennial Star*, 7 dec. 1905, s. 822.
9. I Conference Report, okt. 1921, s. 159–160.
10. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
11. I Conference Report, okt. 1921, s. 159–160.
12. I Conference Report, apr. 1927, s. 83.
13. ”The Latter-day Prophet”, s. 823.
14. I Conference Report, okt. 1921, s. 160.
15. I Conference Report, apr. 1934, s. 26.
16. ”The Latter-day Prophet”, s. 823.
17. I Conference Report, okt. 1916, s. 46–47.
18. I Conference Report, okt. 1931, s. 121.
19. I Conference Report, apr. 1904, s. 63–64.
20. I Conference Report, okt. 1927, s. 48.
21. I Conference Report, apr. 1905, s. 62–63.
22. I Conference Report, okt. 1945, s. 18.

"Jag undrar om pojkens far då han ordinerar honom till diakon får honom att känna att han nu har något nytt som är av evig betydelse."

Det heliga prästadömet — till välsignelse för Guds barn

*Prästadömet är Guds myndighet. De som
bär prästadömet måste vara värdiga och
använda det till att välsigna andra.*

Ur George Albert Smiths liv

Under prästadömets session på generalkonferensen som hölls i oktober 1947, sade president George Albert Smith:

”Jag undrar ibland om vi som fäder bemödar oss att för våra pojkar förklara allvaret i de förpliktelser som en pojke tar på sig när han blir diakon. Jag undrar om pojkens far då han ordinerar honom till diakon får honom att känna att han nu har någonting som är av evig betydelse ...

Jag minns som om det var i går hur John Tingey lade händerna på mitt huvud och ordinerade mig till diakon. Det hela lades fram på ett sådant sätt, vikten av det, att jag upplevde det som en stor ära, och det blev därför till välsignelse för mig. Och senare efter någon tid följde andra ordinationer. Men varje gång lades grunden i mitt sinne att här var en möjlighet till ytterligare en välsignelse.”¹

I samma tal lärde president Smith oss att en av välsignelserna med ordination till prästadömet är möjligheten att välsigna andras liv. Han illustrerade med en berättelse om en prästadömsbärare som hade stort inflytande: en hemlärare ur hans ungdom:

”Rodney Badger var lärare i min fars hem i många år och en stor man. Alltid när han kom samlades familjen och han satt och ställde frågor till oss och berättade om sådant han tyckte vi borde känna till. Ni ska veta att när han kom in i vårt hem så hade han Herrens ande med sig. Och när han gick kände vi att vi hade haft besök av en Herrens tjänare.”²

President Smith avslutade med att uttrycka sin önskan att prästdömsbärare ska tjäna medlemmarna i sina församlingar och stavar och ”inte försumma något tillfälle att stärka dem och hjälpa dem att utvecklas och bli det som vår himmelske Fader vill att de ska bli.”³ [Se förslag 1 på sidan 52.]

George Albert Smiths lärdomar

Jesus Kristus återställde gudomlig myndighet till jorden under sin verksamhet här.

När Frälsaren kom i tidens mitt fann han den stora staden Jerusalem uppfylld av orättfärdighet. Invånarna levde på ett sådant sätt att de hade gått miste om gudomlig myndighet, så [Gud] sände sin Son till världen och grundade på nytt en kyrka som ägde gudomlig makt ... Det fanns goda människor i hans släktlinje ... och det fanns andra som fortfarande officierade i prästadömet, men det var nödvändigt att Frälsaren kom för att återställa den gudomliga myndigheten ...

När han påbörjade sin verksamhet kallade han inte kungar och härskare och präster och män med hög befogenhet till medhjälpare, utan han kallade enkla fiskare. Resultatet blev att han samlade män kring sig som var läraktiga och inte män som inte trodde på honom. Han organiserade en kyrka under vår himmelske Faders ledning. Han förlänade sina medarbetare gudomlig myndighet och gav dem ledning om vad de skulle göra ... Han hade gudomlig myndighet, och de rättfärdiga förstod att han var Guds Son. Några anser att han bara var en god människa. Vi tror att han kom till jorden inte bara för att undervisa folket om vad de skulle göra utan för att förläna sina medarbetare gudomlig myndighet så att de kunde handha förrättningarna i hans kyrka ...

På Frälsarens tid var han själv den presiderande auktoriteten. Närmast under honom kom ett kворum bestående av tolv män som han hade valt ut. När han dog blev de tolv kворum kyrkans ledning. De var inte några vanliga män som kallade sig lärjungar utan ett kворum av tolv män som innehade gudomlig myndighet, som de hade fått av Jesus Kristus.⁴ [Se förslag 2 på sidan 52.]

Prästadömet återställdes i vår tid av män som innehade det i forna dagar.

Det står skrivet och har bekräftats i himlen och på jorden att antalet trosbekännelser och samfund ökade efter det att [Jesus Kristus] hade lämnat jorden, att antalet kyrkor ökade tills det i vår älskade profet Joseph Smiths dagar fanns många samfund. Det fanns åtskilliga som påstod att de hade gudomlig myndighet, och jag tror att somliga av dem verkligen trodde att de hade fått sådan myndighet ...

När tiden var inne och världen hade förlorat prästadömet myndighet, kallade Herren en enkel pojke och lät honom få en himmelsk uppenbarelse och talade till honom och sade åt honom vad han skulle göra. Och han sände andra budbärare och himmelska varelser från tid till annan, och till följd därav organiserades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och den kyrkan anförtroddes gudomlig myndighet ...

När Joseph Smith var en ung man befallde Herren honom att översätta Mormons bok. Vid ett tillfälle under översättningsarbetet sände Herren en helig varelse till Joseph och Oliver Cowdery för att besvara deras frågor om dopet. Vem var han som kom? Johannes Döparen, som innehade aronska prästadömet. Varifrån kom han? Han kom från himlen ... Han uppenbarade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery i glans som uppstånden varelse. Han kom på uppdrag av vår himmelske Fader för att förläna Joseph och Oliver aronska prästadömet, för det stod inte att finna någonstans i världen. Det var nödvändigt att himlen öppnade sig och att en man som hade innehaft prästadömet och fortfarande innehade det, kom för att förläna det.

Därefter förlänade Petrus, Jakob och Johannes som innehade melkisedekska prästadömet Joseph och Oliver samma prästadöme, och Herren undervisade dem om kyrkans grundande och dess organisation. Den skulle bestå av ett presidentskap med en president och två rådgivare, även ett tolv apostlarnas kворum, en patriark, högpräster, sjuttio, äldster, präster, lärare och diakoner, samma slags organisation som hade funnits i den forna kyrkan i fråga om myndighet.⁵

”Män som innehade prästadömet i forna dagar kom och förlänade det här prästadömet till enkla och ödmjuka män.”

Era söner har förlänats samma myndighet som [Joseph Smith] hade, och det krävs av dem av vår himmelske Fader att de betjänar i evangeliets förrättningar. Den myndighet som gavs till Joseph Smith gick inte förlorad vid hans bortgång, den vilar nu på andra axlar. Vår himmelske Fader har från tid till annan låtit män träda fram som har haft myndighet att tala i hans namn, handha evangeliets förrättningar och välsigna människorna. De har delat med sig av den äran till dig och dina barn.⁶

Jag är tacksam för att Herren i vår tid har uppenbarat evangeliet på nytt. Fadern och Sonen uppenbarade sig, män som innehade prästadömet i forna dagar kom och förlänade det här prästadömet till enkla och ödmjuka män, och de i sin tur fick befallningen att förläna det till andra. Så evangeliet och prästadömet har ställts till förfogande för alla som uppfyller kraven för att få det, och detta är Herrens sätt.⁷

Ni män som bär prästadömet har ett särskilt uppdrag. Ni har förlänats gudomlig myndighet. Ni fick inte rätten att predika och undervisa om evangeliet och utföra dess förrättningar därför att ni utbildats vid ett college eller universitet. Ni fick er myndighet av män som hade gudomlig fullmakt att handla som Herrens tjänare, och den förlänades er genom dem som fått den direkt från vår Herre Jesus Kristus.⁸ [Se förslag 3 på sidan 52.]

Guds kraft och myndighet finns bara i hans sanna kyrka.

Man har frågat mig: "På vilket sätt är din kyrka till större nytta än någon annan kyrka?" Jag har taktfullt försökt förklara skillnaden. Vilken organisation som helst kan församlas för att dyrka Gud, men det ger den inte gudomlig myndighet. Vilken grupp kyrkor som helst kan slå sig ihop och grunda en trosgemenskap. Det förlänar dem inte gudomlig myndighet. Människor kan gå samman för ett gott syfte, men vår himmelske Faders myndighet fås enbart på hans sätt, och hans sätt i forna dagar var att kalla och ordinera män och avskilja dem till verket. Detsamma gäller i vår tid ...

Vi måste få människorna att förstå att enbart att böja knä för Herren i bön inte ger dem gudomlig myndighet. Att de uppfyller kraven i fråga om ärlighet, dygd, sanning osv. ger dem inte gudomlig myndighet ... Det räcker inte att be och gå i kyrkan. Det krävs att vi har gudomlig myndighet, och det är påståendet att vi har den myndigheten som har förorsakat en stor del av den förföljelse som har följt kyrkan ända från början. Men det är sant och många av vår Faders barn börjar nu lägga märke till den inverkan som gudomlig myndighet har i den här kyrkan. De ser hur den hjälper män och kvinnor att utvecklas.⁹ [Se förslag 4 på sidorna 52–53.]

Jag vill inte att man ska få uppfattningen att jag klandrar och kritiserar personer som tillhör de olika samfundet i världen. Jag är tacksam för att det i så många av dem finns goda män och goda kvinnor som tror på honom och tjänar Gud med det ljus de har, men faktum kvarstår att vår Fader har upprättat sin kyrka här i världen. Han har förlänat sin myndighet till män i vår tid och erkänner ingen annan myndighet i världen än den som han själv har instiftat.¹⁰ [Se förslag 5 på sidan 53.]

Prästadömetts förrättningar är väsentliga för att vi ska kunna komma in i det celestialet riket.

Vore vi som alla andra samfund kunde vi söka Herren och få hans välsignelser eftersom var och en som gör gott här i världen får en välsignelse. Vi må tillägna oss de viktigaste dygderna, men utan Guds makt och det heliga prästadömetts myndighet kommer människan inte in i det celestialet riket.¹¹

Den enda plan som förbereder människor för det celestialet riket är den plan som gavs av vår Herre Jesus Kristus, och vår Herres Jesu Kristi myndighet är den enda myndighet som berättigar män till att undervisa om och rätteligen utföra evangelietts förrättningar.¹²

Joseph Smith den yngre kallades av Gud att vara hans profet, och genom honom återställdes det heliga melkisedekska prästadömet till jorden, vilket är Guds makt som delegerats till människan att handla i hans namn. Genom det här prästadömet utförs med vederbörlig myndighet varje förrättning i vår Herres Jesu Kristi evangelium som krävs för människobarnens frälsning.¹³

Hur skulle vi påverkas om vi var tvungna att skiljas från den myndighet som Gud förlänat oss? Det skulle innebära att det celestialet rikets portar vore stängda för oss. Det skulle innebära att den välsignelse som är kronan på verket och som jag i min barndom fick lära mig att se fram emot inte skulle bli verklighet ... Gemenskapen med mina nära och kära ... vilka jag älskar nästan lika mycket som livet självt, skulle jag inte få uppleva i det celestialet riket.¹⁴

Prästadömet ... är en välsignelse som om vi är trofasta öppnar portarna till det celestialet riket och ger oss en plats där, och där kan vi bo i all evighet. Förspill inte den här oskattbara välsignelsen.¹⁵ [Se förslag 6 på sidan 53.]

Det är varje prästadömsbärares plikt att leva exemplariskt och använda prästadömet till att välsigna andra.

Det är underbart att veta att män som är värdiga kan ta emot prästadömet och med den myndighet de ges göra så mycket som blir till välsignelse för andra av vår Faders barn.¹⁶

Ni kan inte gå ut i världen och i någon annan kyrka finna ... män som innehar gudomlig myndighet. Glöm inte det. Ni tillhör en utvald grupp män ... som genom handpåläggning har tagit emot gudomlig myndighet, vilket gör er till hans medarbetare som är Mästare över himmel och jord. Jag menar inte att ni inte får skratta, le och njuta av livet, men vad jag menar är att det hos var och en, i själens djup, bör finnas en medvetenhet om att jag ska ta vara på min broder, att jag innehar myndighet som kommer från Herren Jesus Kristus, att jag bär det heliga prästadömet.” Handlar vi därefter då tar vi inte lätt på heliga ting, vilket somliga har gjort tidigare.¹⁷

Det faktum att de innehar prästadömet blir till fördömelse för många män på grund av deras sätt att se på prästadömet, som om det var något alldagligt.¹⁸

Några män tror att eftersom de innehar prästadömet kan de bete sig hur som helst i hemmet. Jag vill tala om för er att ni män som innehar prästadömet aldrig kommer in i det celestiaala riket om ni inte hedrar er hustru och er familj och undervisar dem och låter dem få de välsignelser som ni önskar för egen del.¹⁹

Vår himmelske Faders myndighet finns på jorden till välsignelse för människorna, inte för att de som ges den myndigheten ska bli högmodiga, utan för att de ska bli ödmjuka, inte för att de som har fått särskilda förmåner ska tro att de är viktigare än andra, utan för att vi ska bli ödmjuka i själen, fromma i hjärtat och omtänksamma om alla människor i allt vi gör, och på det sättet, genom vår redbarhet, vara exempel på det som vår himmelske Fader vill att vi ska undervisa om.²⁰

Att vara medlemmar i kyrkan och bära prästadömet för oss ingenstans, om vi inte är värdiga. Herren har sagt att varje välsignelse vi önskar oss är beroende av att vi lyder hans bud. Vi kan bedra våra grannar, vi kan bedra oss själva med tanken att det vi gör är nog, men om vi inte håller vår himmelske Faders bud, om vi inte värdigt bär detta heliga prästadöme som är så kostbart, får vi inte vår plats i det celestiaala riket.²¹

Ni bröder ... har förlänats en helig möjlighet, en helig plikt. Ni har fått det heliga prästadömet välsignelser. Ni har förlänats gudomlig myndighet, och den myndigheten åtföljs av plikten att

höja era röster och leva på ett sådant sätt att människor i världen märker skillnaden mellan Jesu Kristi evangelium och andra organisationer i världen.²²

Vart ni än går, tänk på att ni företräder honom som är upphovet till vår existens. Det prästadöme ni bär är inte Joseph Smiths, Brigham Youngs eller någon annan mans prästadöme vilken kallats att leda kyrkan här eller i andra länder. Det prästadöme ni bär är Guds makt som förlänats er från ovan. Det var nödvändigt att sända heliga varelser till jorden ... för att återställa den härliga välsignelse som hade gått förlorad och inte funnits på jorden under många hundra år. Nog borde vi vara tacksamma för våra välsignelser.²³

Min bön är att Herren ska välsigna oss alla, att vi ska vara värdiga att bära det prästadöme som han har erbjudit och förlänat oss så att vart vi än går människor ska kunna säga: ”Den där mannen är en Herrens tjänare.”²⁴ [Se förslag 7 på sidan 53.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera över de upplevelser som president Smith beskriver på sidorna 45–46. Vad kan vi göra för att hjälpa unga män förbereda sig för ordination till ämbeten i prästadömet? Vad kan vi göra för att hjälpa unga kvinnor inse vikten av prästadömets kraft i deras liv? Varför är det viktigt för både män och kvinnor att skaffa sig kunskap om prästadömet?
2. Varför var det ”nödvändigt att Frälsaren kom för att återställa den gudomliga myndigheten” (sidan 46) under sin jordiska verksamhet förutom att predika evangeliet?
3. Läs sidan 48 och det första stycket på sidan 50. Varför tror du att Herren gör sin myndighet tillgänglig för alla värdiga män i stället för att begränsa det till några få män med utbildning?
4. President Smith talade om hur män och kvinnor utvecklas tack vare prästadömet (sidan 49). Vad innebär det här yttrandet för dig? Vad kan du göra för att bevara prästadömets kraft och inflytande i ditt liv?

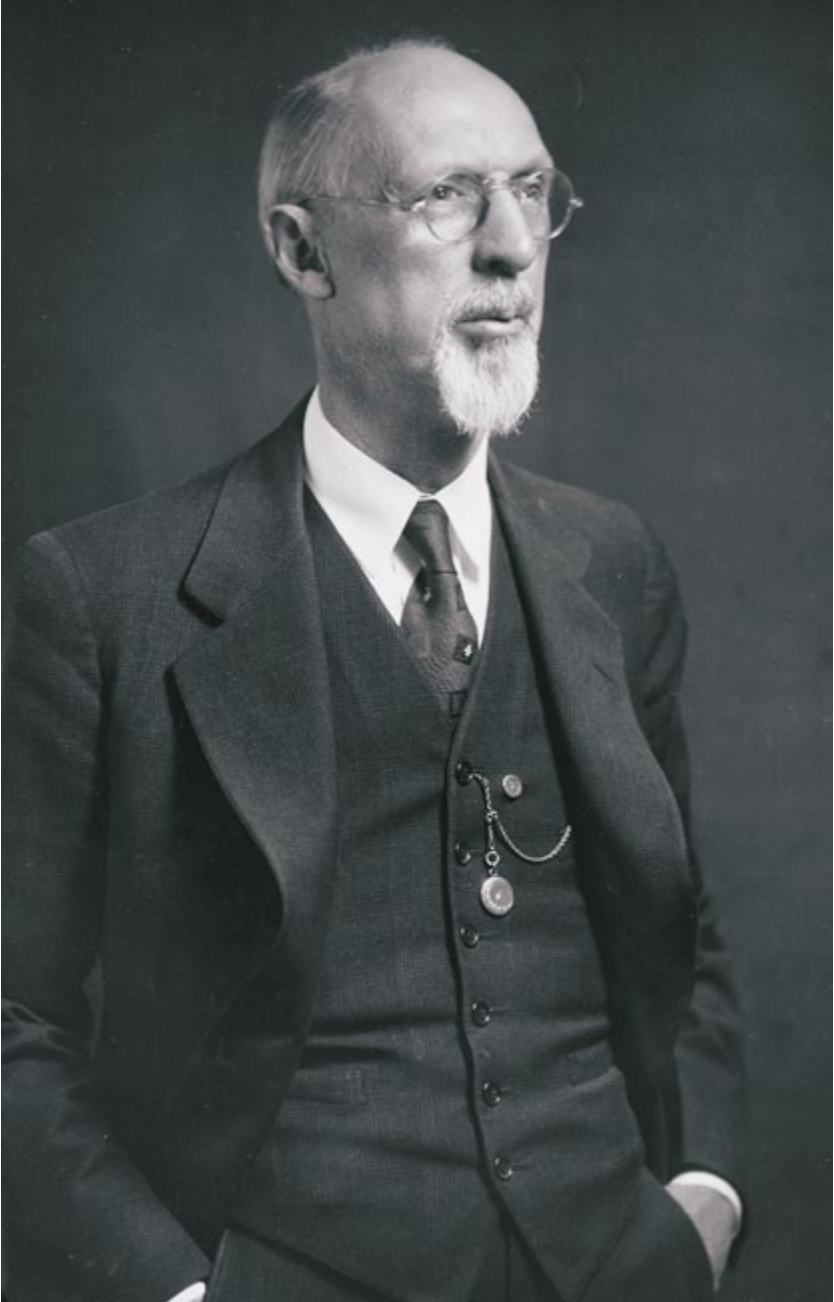
5. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 49 och fundera på vad du skulle säga om någon ställde samma fråga till dig som ställdes till president Smith: "På vilket sätt är din kyrka till större nytta än någon annan kyrka?"
6. Studera avsnittet som börjar överst på sidan 50. Vilka "oskattbara välsignelser" har du fått tack vare prästadömet?
7. Studera sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 50–52) och sök i texten efter plikter som enligt president Smith åtföljer prästadömet. Vad kan medlemmar i prästadömetns kворum göra för att stötta varandra i sina plikter? Hur kan kvinnor hjälpa prästadömsbärare att uppfylla dessa plikter? Vad kan prästadömsbärare göra för att stötta kvinnor i deras gudagivna uppgifter?

Skriftställen: Johannes 15:16; Alma 13:1–3, 6–10; Läran och förbunden 84:19–22; Joseph Smith—Historien 1:68–72; Trosartiklarna 1:5

Undervisningstips: "Vittna närhelst Anden manar dig att göra det, inte bara i slutet av varje lektion. Ge dem du undervisar tillfälle att bära vittnesbörd" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 45).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1948, s. 180–181.
2. I Conference Report, okt. 1948, s. 186.
3. I Conference Report, okt. 1948, s. 190.
4. "The Church with Divine Authority", *Deseret News*, 28 sept. 1946, kyrkodelen, s. 6.
5. "The Church with Divine Authority", s. 6.
6. I Conference Report, apr. 1904, s. 64.
7. I Conference Report, apr. 1934, s. 28–29.
8. I Conference Report, apr. 1927, s. 83.
9. I Conference Report, apr. 1934, s. 28–29.
10. I Conference Report, apr. 1917, s. 37–38.
11. I Conference Report, okt. 1926, s. 106.
12. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.
13. "Message to Sunday School Teachers", *Instructor*, nov. 1946, s. 501.
14. I Conference Report, apr. 1925, s. 65.
15. I Conference Report, apr. 1949, s. 191–192.
16. I Conference Report, okt. 1950, s. 6.
17. Konferens för sjuttio och stavsmismissionärer, 4 okt 1941, s. 7.
18. I Conference Report, apr. 1948, s. 184.
19. I Conference Report, apr. 1948, s. 184.
20. I Conference Report, okt. 1928, s. 94.
21. I Conference Report, apr. 1943, s. 91–92.
22. I Conference Report, okt. 1933, s. 25.
23. I Conference Report, okt. 1945, s. 118.
24. I Conference Report, okt. 1950, s. 182.

"Jag är bara en människa, en av de ringaste bland er, men jag har kallats till den här uppgiften ... med vår himmelske Faders myndighet."

Stödja dem som Herren stödjer

Våra ledare har valts ut av Herren och han förväntar sig att vi stödjer dem i ord och handling.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith inröstades som kyrkans president på generalkonferensen i oktober 1945. Mot slutet av konferensen tackade president Smith för de heligas stödjande röst. ”Jag tackar er, bröder och systrar, för det förtroende som har visats mig i hopp om att jag ska ha framgång och för det löfte som några av er har gett att ni ska hjälpa mig att lyckas, för jag är bara en människa, en av de ringaste bland er, men jag har kallats till den här uppgiften och skulle inte vara här om jag inte visste att jag blivit kallad med vår himmelske Faders myndighet.”

Han tillade sedan den här önskan: ”Jag kommer att behöva varje mans och kvinnas och barns hjälp, inte till min egen välsignelse, utan till er välsignelse och till alla människors välsignelse var de än är. Det är inte *mitt* ansvar, det är *vårt* ansvar.”¹

Lärdomarna i det här kapitlet visar att George Albert Smith redan innan han blev kyrkans president var medveten om de tunga bördor som första presidentskapet bär. Han undervisade de heliga om att deras lojalitet och trofasthet kan lätta dessa bördor och var själv ett exempel på den principen under sin tid i de tolv apostlarnas kворum.

År 1946 inledde president Smith röstningen på kyrkans ämbetsmän vid en av generalkonferensens sessioner med att förklara att det är mer än bara en passiv handling: ”Vi är nu framme vid en återkommande punkt på dessa konferenser: medlemmarnas röstning på kyrkans ämbetsmän. Jag hoppas att ni alla inser att det här är en helig förmån ... Det är inte bara en symbol, det är ett tecken

på att ni med Herrens hjälp ska bära er del av verket.”² [Se förslag 1 på sidan 62.]

George Albert Smiths lärdomar

Herren har förberett och valt ut och inspirerar dem som presiderar över kyrkan.

De män som har presiderat över denna stora kyrka var alla väl förberedda, hade alla fått särskild undervisning i livet och var väl rustade för den stora ära som förlänades dem då de var och en intog sin plats. I sin visdom har vår himmelske Fader omgett dessa ledare i Israel med andra som liksom de har tro och som inte bugar för individen på grund av dennes personlighet eller egenart som kyrkans president, utan som erkänner honom som vår himmelske Faders språkrör och stödjer honom och ber för honom och älskar honom, för att också de ska få vår himmelske Faders välsignelser.

Det finns ingen annan organisation som den här i världen. Det finns inget annat folk [som] leds på det sätt som vårt folk leds. Det är sant det som sägs att de som presiderar är rättfärdiga män. Det är genom dem som vår himmelske Fader ska utföra sitt verk. Det är genom dem som evangeliet måste predikas ... Den man som presiderar över oss i dag presiderar inte på grund av någon medfödd förmåga. Han presiderar inte därför att han är son till någon stor potentat utan innehar sin ställning därför att vår himmelske Fader känner hans själs redbarhet. Han visste att han skulle vara fast besluten att föra ut det här budskapet till alla folk och förberedde honom därför för den höga kallelse som har förlänats honom. Han presiderar som företrädare för vår himmelske Fader.³

Jag har i dag tänkt på de stora men enkla män som har lett den här kyrkan från dess grundande ... Jag har varit nära bekant med [många av kyrkans] presidenter och tror på att de alla var gudsmän. Det är otänkbart att vår himmelske Fader skulle välja män av något annat slag till att presidera över sin kyrka.⁴

Vad hände när [Joseph Smith] dog? ... [De heliga] samlades inte till en konklav, utsåg någon till ordförande och valde en ny ledare. Ledaren hade redan valts ut av Herren. Det var seniormedlemmen

i de tolv kvorum, Brigham Young ... Kyrkans församlade medlemmar stödde honom som president vid alla dess sessioner. När han dog påstod inte hans rådgivare att de var president, utan de tolv kvorum presiderade under lång tid, och därefter utsågs deras seniormedlem till kyrkans president. Det rådde fullkomlig ordning ...

Jag har spårat utvecklingen av detta för att det inte ska föreligga några missförstånd. Joseph Smith utsåg inte sig själv till kyrkans president. Det gjorde inte heller någon hans efterföljare ... Utnämningen kommer från vår himmelske Fader genom hans inspiration, och män får all den makt och myndighet som hör till en kallelse.⁵

Vi bör vara djupt tacksamma för att vi vet att detta verk inte är människors verk utan Herrens verk, att denna kyrka som bär Jesu Kristi namn leds av honom. Han ska aldrig tillåta att någon människa eller någon grupp människor förgör den. Han tillåter inte att de män som presiderar över den här kyrkan för folket vilse, utan han uppehåller dem med sin allsmåktiga kraft. Han gör dem stora i goda mäns och kvinnors ögon. Han välsignar deras verksamhet och gör den framgångsrik. De som motarbetar och försöker finna fel ska inte ha någon glädje av sitt motstånd. De som kritiserar och försöker omintetgöra kyrkans ledares inflytande ska drabbas av följderna av sin synd.⁶

Vi bör vara tacksamma i hjärtat över att vi leds av heliga män som inspireras av vår himmelske Fader att undervisa oss dag efter dag.⁷ [Se förslag 2 på sidan 63.]

Genom sina tjänare undervisar Herren oss om vägen till lycka och trygghet.

Från fader Adams dagar ända till nu har Herren förmanat sitt folk genom sina tjänare. Han har inspirerat sitt folk till ett bättre liv när de lyssnat till honom, och tidsålder efter tidsålder, beroende på vad hans barn behövde, har han sänt heliga män till världen för att ge undervisning som bidrar till lycka och har inspirerat dem att lära ut de härliga sanningar som förädlar och berikar mänskligheten.⁸

Jag vet inte någonting av stor betydelse som har hänt i världen som inte Herren genom sina profeter underrättat folket om redan i

förväg, så de har inte skulle lämnas i okunnighet om vad som ska hända utan kunde, om de ville, planera sitt liv till egen fördel ...

Noa är ett bra exempel. Han befalldes av Herren att bygga en ark där de rättfärdiga skulle skyddas från floden som skulle komma. Noa byggde arken och predikade omvändelse för sitt folk i ett-hundratjugo år och gav dem därmed tillräckligt med varningar. Men folket var så ogudaktigt att det inte brydde sig om varningarna. De hade handlingsfrihet och valde hellre det onda än rättfärdighet. Regnet öste ner, störtfloden kom, och de enda som bevarades var Noa och hans familj på åtta personer. Alla hade fått tillräckligt med varningar och drunknade på grund av egensinnighet och vägran att omvända sig. [Se Mose 8:13–30.]⁹

Herren vill att vi ska vara lyckliga. Det var därför han gav oss Jesu Kristi evangelium. Det var därför han förlänade oss prästadömet. Han vill att vi ska ha glädje. Det var därför han grundade den här kyrkan och försåg den med olika ämbeten, och allt det här är som det ska ... Om ni följer Herrens ledare och dem som Herren uppehåller så avfaller ni inte till mörker, mister ljuset, överträder Guds lagar eller förverkar de förmåner som han är så angelägen om att vi alla ska åtnjuta.¹⁰

Det finns en enda trygg väg för mig i vår tid och det är att följa dem som Herren har utsett till att leda. Jag må ha mina egen åsikt, jag må ha min egen uppfattning om saker och ting, men jag vet att när min uppfattning strider mot deras lärdomar som Herren har satt att ange riktningen så bör jag ändra kurs. Vill jag bli frälst så följer jag de ledare som vår himmelske Fader har gett oss, så länge som han stödjer dem.¹¹ [Se förslag 3 på sidan 63.]

De som är ödmjuka och trofasta stödjer och försvarar Herrens tjänare.

Jag har känt tusentals vanliga enkla medlemmar i denna stora kyrka, män och kvinnor från många olika folk som ödmjukt och trofast har tagit emot evangeliet och gått med i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ... [De] har bett för och stött sina ledare ... och jag har under min tid i kyrkan inte känt någon person som följt

Herrens bud som höjt sin röst mot dem som kallats att presidera över denna kyrka. Det är anmärkningsvärt ...

Ett av de främsta vittnesbörden för mig om att det här är ett gudomligt verk är att den stora skara medlemmar ... som har möjlighet på stavskonferensen ... att visa sitt stöd för eller vägra att visa sitt stöd för dem som presidrar över dem (var och en gör bruk av sin handlingsfrihet), att dessa fortsätter att stödja sina ledare. Naturligtvis manar Herrens ande trofasta, ödmjuka medlemmar att stödja de tjänare som han har valt ut.¹²

När Mose förde Israel ut ur Egypten genom öknen och in i det utlovade landet angrep Amalek Israel vid Refidim. Mose beordrade Josua att välja ut ett manskap som skulle beskydda Israel. Mose, Aron och Hur gick upp på krönet av en kulle med utsikt över slagfältet. Så länge Mose höll Guds stav över huvudet hade Israel övertaget, men när han lät händerna sjunka på grund av svaghet, hade Amalek övertaget. De tog en sten och satte den under honom, och Aron och Hur stödde hans armar för att Guds välsignelser skulle flöda över Israel och deras krigare ha övertaget och vinna slaget. Guds kraft vilade över Mose och förblev hos honom tills han hade avslutat sitt verk. [Se 2 Mosebok 17:8–13.] När folket stödde honom blev också de välsignade, och så har det varit med varje Herrens tjänare som presidrat över Israel ...

Lika länge som [presidenten] presidrar över den här kyrkan, och det spelar ingen roll hur många år det kan röra sig om, lika länge kommer vår himmelske Fader att ge honom styrka, kraft, visdom, omdöme och inspiration att tala till Israel på det sätt som behövs. Vi måste vara som Aron och Hur i forna dagar när det gäller att följa hans ledning. Vi måste stödja hans händer så att Herren genom honom låter himlens välsignelser strömma över oss och detta folk.¹³

Jag vet att dessa män [generalauktoriteterna] är Herrens tjänare, och jag vet att de försöker vara till välsignelse för människosläktet. Jag hoppas att ingen av er ... ska försumma att stödja dem, stödja dem med er tro och era böner, och om man framställer dem eller deras hållning i falsk dager att ni då om så behövs ska vara villiga och ivriga att försvara dem, för dagen ska komma då de behöver ert försvar. Den onde har inte glömt dem, och ett av bevisen i mina

*”Vi måste vara som Aron och Hur i forna dagar
... vi måste stödja [profetens] händer.”*

ögon på att dessa män har ett gudomligt kall är att onda människor talar illa om dem och att goda män och goda kvinnor talar väl om dem.¹⁴ [Se förslag 4 på sidan 63.]

**Vi tillåter den onde att föra oss på avvägar då vi
kritiserar våra ledare eller sätter oss över deras råd.**

Det finns de ibland oss ... som har förblindats av människors filosofi och dårskap. Det finns de som förkastar råd från den som Gud har satt att leda denna kyrka ...

Människor som inte är särskilt insatta kommer plötsligt med en strålande idé och påstår att ”det här är det rätta sättet” eller ”det där är det rätta sättet”, och trots att det strider mot Herrens råd blir några övertalade att pröva det. Herren har gett pålitliga råd och utsett kyrkans president till att tolka dessa råd. Om vi struntar i de råd som

han ger oss som kyrkans president kan vi komma att upptäcka att vi gjort ett allvarligt misstag.¹⁵

Kyrkans presidentskap ... är vår himmelske Faders företrädare, inte bara inför vårt folk utan inför jordens alla folk. Vi gör klokt i att upphöja och hedra de män som han har satt att leda oss. De är män med mänskliga brister, de gör misstag, men om vi är lika överseende med deras misstag som vi är med våra egna fel och brister, ser vi också deras förtjänster liksom vi ser våra egna.

Jag står här, mina bröder och systrar, för att vädja till er att inte tillåta något kritiskt eller ovänligt ord att komma över era läppar i fråga om dem som Herren har kallat att leda oss. Var inte en av dem som talar nedsättande om dem eller försvagar deras goda inflytande bland människorna. Om ni gör det kan jag tala om för er att ni ska upptäcka att den onde har fått er i sin makt. Han kommer att påverka er att avvika så långt som möjligt från sanningens väg, och om ni inte omvänder er ska ni kanske upptäcka, när det är för sent, att ni har förlorat "den dyrbara pärlan". Ni lät er förledas av er själviskhet och blindhet, och era nära och kära ... ska sörja på andra sidan förflåten på grund av er svaghet och dårskap.¹⁶ [Se förslag 5 på sidan 64.]

Den onde sover inte. Han bedrar många och får dem att synda ... Det finns några som förkunnar falska läror, och några som försöker övertala män och kvinnor att överträda vår himmelske Faders bud ... Om medlemmar i denna kyrka som finner fel hos kyrkans ledare och kritiserar dem som offerar sitt liv för att vara till nytta och välsignelse för oss, bara skulle hejda sig tillräckligt länge för att med en bön i hjärtat fråga sig: "Vem av de här lärarna är det tryggast att följa?", så skulle de inte ha någon svårighet att finna rätt väg och skulle stödja dem som Herren stödjer.¹⁷

När vi röstar på våra ledare förpliktar vi oss att följa deras råd och anvisningar och ära våra egna kallelser.

Det måste vara en kraftkälla för kyrkans president att se tusentals redbara män och kvinnor i ansiktet och iaktta hur de sträcker upp handen i förbund med vår himmelske Fader och visar sitt stöd för

honom i det ämbete som han har kallats till som president i denna stora kyrka. Den skyldighet vi ålägger oss när vi räcker upp handen under sådana omständigheter är ytterst helig. Den innebär inte att vi går vår väg i all stillhet och är villiga att låta Herrens profet leda verket, utan innebär, om jag har förstått den förpliktelse jag tog på mig när jag räckte upp handen, att vi ska stödja honom, be för honom, försvara hans rykte och sträva efter att följa de anvisningar som Herren befäller honom att ge oss medan han innehar det ämbetet.¹⁸

När jag tänker på den börda som bärs av presidenten för vår kyrka och hans rådgivare och inser de plikter som vilar på deras axlar, då vill jag av hela mitt hjärta hjälpa dem så att jag inte är en belastning för dem, utan att jag i den kallelse som jag har fått, tillsammans med er, mina bröder och systrar, vi var och en intar vår plats och bär vår del av bördan och ärar vår kallelse till Guds ära och pris.¹⁹ [Se förslag 4 på sidan 63.]

Gud give att vi som blivit så rikt välsignade må stödja Herrens tjänares händer vilken presiderar över oss, att vi må hjälpa honom inte bara med vår tro och våra böner utan också med godhet och kärlek när tillfälle ges, att vi må marschera under det baner som han håller högt medan Gud fortsätter att stödja honom som kyrkans president, som Herrens profet i vår tid.²⁰

Låt oss stödja dessa män som Gud har låtit träda fram för att presidera över oss. Låt oss välsigna dem inte bara med våra läppar utan genom att på alla sätt och vis hjälpa dem att bära den börda som vilar så tungt på deras axlar ... Be för dem, välsigna dem och hjälp dem.²¹

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs sista stycket i "Ur George Albert Smiths liv" (sidorna 55–56). Vad är "din del av verket"? När du studerar det här kapitlet, fundera då på hur du i ord och handling kan visa att du stödjer kyrkans ledare.

Vi stödjer våra ledare när vi "bär vår del av bördan och ärar vår kallelse till Guds ära och pris".

2. Gå igenom första avsnittet av lärdomarna (sidorna 56–57), särskilt andra och tredje stycket. Hur skiljer sig Herrens sätt att välja ut ledare från världens sätt? Vilka upplevelser har du haft som stärker din tro på att våra ledare har blivit utvalda av Herren?
3. Studera avsnittet som börjar på sidan 57 och läs Läran och förbunden 21:4–7. Vilka konkreta råd och anvisningar har Herren gett dig genom den kyrkans nuvarande president? Genom din stavs- eller distriktspresident? Genom din biskop eller grens-president? Vilka välsignelser har du fått när du har följt deras råd?
4. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 58 och läs stycket som börjar längst ner på sidan 61 och det andra stycket på sidan 62. Vad innebär det för dig att stödja kyrkans ledare? Hur stärks våra familjer och hem av att vi stödjer kyrkans ledare?

5. Läs det tredje fullständiga stycket på sidan 61. Varför är det farligt att kritisera kyrkans ledare? Vad vore en lämplig reaktion om någon skulle påpeka brister hos någon av dina lokala ledare?

Skriftställen: Amos 3:7; Efesierbrevet 4:11–14; Hebreerbrevet 5:4; Läran och förbunden 84:109–10; 107:22; 112:20

Undervisningstips: Ett sätt att uppmuntra till flitigt lärande är att lyssna uppmärksamt när någon ställer en fråga eller yttrar sig. ”Att lyssna är ett uttryck för kärlek. Det kräver ofta uppoffringar. När vi verkligen lyssnar på andra avstår vi ofta från att säga det vi tänkt, så att andra kan få uttrycka sig” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 66).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1945, s. 174–175.
2. I Conference Report, okt. 1946, s. 153–154.
3. I Conference Report, apr. 1927, s. 86–87.
4. I Conference Report, apr. 1931, s. 31.
5. ”The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 sept. 1946, kyrkodelen, s. 6, 9.
6. I Conference Report, apr. 1934, s. 29.
7. I Conference Report, okt. 1917, s. 45.
8. I Conference Report, okt. 1917, s. 40.
9. I Conference Report, apr. 1945, s. 136.
10. I Conference Report, apr. 1949, s. 192.
11. I Conference Report, apr. 1937, s. 33.
12. I Conference Report, apr. 1931, s. 32.
13. I Conference Report, apr. 1942, s. 14.
14. I Conference Report, okt. 1933, s. 29.
15. I Conference Report, okt. 1936, s. 75.
16. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
17. I Conference Report, apr. 1937, s. 33.
18. I Conference Report, juni 1919, s. 40.
19. I Conference Report, okt. 1929, s. 24.
20. I Conference Report, apr. 1930, s. 68–69.
21. I Conference Report, okt. 1930, s. 69.

Själens odödlighet

Vårt liv är evigt och den kunskapen hjälper oss att göra rätta val och tröstar oss när vi har sorg.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith hade välsignats med en klar insikt om livets mening och kunde därför uppmuntra andra i nödens stund. Ofta påminde han de sista dagars heliga om att ”vi lever ett evigt liv, att evigheten inte börjar efter det här livet utan att jordelivet är en avgörande del av evigheten. När mina vänner har tyckts stå vid ett vägskäl, osäkra om vilken väg de ska ta, har jag ibland sagt: ’Den här dagen är början till evig lycka eller evig besvikelse för dig.’”¹

President Smith vittnade om detta vid begravningen av Hyrum G. Smith, kyrkans patriark som hade avlidit jämförelsevis ung och efterlämnat maka och åtta barn:

”Ända sedan jag ombads att tala vid begravningen har jag känt att jag kanske inte klarar av att göra det. Jag har inte kunna behärska mina känslor, men efter att ha kommit in i den här byggnaden känner jag nu en underbar frid i min själ ...

I stället för att sörja vill jag nu tacka vår himmelske Fader för hans älskade Sons evangelium som uppenbarats på nytt i vår tid ... Det är en underbar välsignelse att veta att livet är evigt — att veta att denne gode man evigheten igenom ska äga de välsignelser som han levde för. Hans jordeliv har avslutats men det är bara en del av det eviga livet. Han har lagt en djup och stadig grund, och den har han byggt vidare på och fortsätter att bygga vidare på evigheten igenom. Den glädje som han har upplevt här på jorden blir där än större ...

När jag vid tillfällen som det här tänker på vad människor har upplevt i världen förundras jag över hur rikt välsignade vi är. Lika lite som jag tvivlar på att solen skiner vid middagstiden, lika lite

”Jag är tacksam att vi i vår tid har fått uppenbarelse om och att det klargjorts för oss i dessa sista dagar att detta liv inte är slutet utan bara en del av evigheten.”

tvivlar jag på det eviga livet och själens odödlighet ... Det är sorgligt att behöva skiljas från våra nära och kära, även om det bara är tillfälligt. Vi skickar ut dem på missionsfältet eller de flyttar till andra delar av världen och vi saknar dem. När något som det här inträffar tycks det som om de är långt borta, men i själva verket är de inte det, om vi bara förstod det ... I stället för att framföra det deltagande som ibland visas de sörjande, har jag idag snarare lust att glädjas åt att jag vet att detta inte är slutet ...

Så när jag står inför er här i dag, då tårarna kanske borde rinna, känner jag att jag har funnit tröst och är tillfreds. Min bön är att var och en som sörjer ska finna tröst.”² [Se förslag 1 på sidan 75.]

George Albert Smiths lärdomar

Vi levde som andar innan vi kom till jorden och våra andar fortsätter att leva efter vår död.

Det är vår uppfattning av det här livet att det är evigt liv — att vi lever lika mycket i evigheten idag som vi någonsin kommer att göra i evigheten. Det är vår tro att vi levde innan vi kom hit, att det som är intelligens, det som är ande, inte tog sin början i det här livet. Vi tror att vi fick ett andligt tabernakel innan vi kom till den här världen. Denna andliga kropp sändes till världen och fick här ett fysiskt tabernakel: den kropp vi nu ser. Den fysiska del som vi ser är av jord, jordisk [se 1 Korintierbrevet 15:47], men den del som lämnar kroppen när vårt liv slocknar är andlig, och den dör aldrig. Det fysiska tabernaklet ligger i graven — det är en del av jorden och återvänder till moder jord — men den intelligens som Gud har satt i den är odödlig — det som har förmåga att tänka och göra slutledningar, det som har förmåga att sjunga och tala — och lämnar enbart denna sfär av evigheten och inväntar där det fysiska tabernaklets rening, tills den dag då den ska återförenas med detta tabernakel — som förhärligas liksom vår Herres uppståndna kropp förhärligades, om vi lever på ett sådant sätt att vi är värdiga det.³

För att använda poetens ord: ”Livet är verkligt, livet är allvar” och ”graven är inte dess mål”. [Henry Wadsworth Longfellow, ”A Psalm of Life”.] Anden som bor i tabernaklet är odödlig. Den lever

bortom graven. Kroppen multnar och återvänder till jorden men anden lever vidare.⁴

Jag är tacksam att vi i vår tid har fått uppenbarelse om och att det klargjorts för oss i dessa sista dagar att detta liv inte är slutet utan bara en del av evigheten, att om vi utnyttjar våra förmåner här är detta liv en språngbräda till bättre och mera önskvärda förhållanden.⁵ [Se förslag 2 på sidan 75.]

Syftet med vårt liv på jorden är att förbereda oss för att bo hos vår himmelske Fader.

Några tror att allt tar slut när vi lämnar den här tillvaron. Det är ofattbart för mig, när vi studerar naturens verk, när vi undersöker den mänskliga organismen, människokroppens fulländning, hjärtats pulserande, hur kroppen utvecklas och växer i styrka från barndom till vuxen ålder och sedan gradvis förfaller tills livet upphör, att något av vår himmelske Faders barn kan tro att mänskliga varelser föds till denna värld bara för att bli vuxna, åldras och dö utan att det fanns något syfte med deras liv här.⁶

Vi har inte fått det här livet som ett tidsfördriv. Det finns en allvarlig avsikt med vår skapelse, med det liv som Gud har gett oss. Låt oss undersöka den avsikten så att vi kan utvecklas och få evigt liv.⁷

En sista dagars helig hyser inga tvivel om syftet med vårt jordeliv. Vi är här för att vi ska förbereda oss och utveckla oss och bli värdiga att bo i vår himmelske Faders närhet.⁸

Vi tror att vi är här därför att vi höll vårt första tillstånd och gjorde oss förtjänta av förmånen att få komma till den här jorden. Vi tror att vår tillvaro här är en belöning för vår trofasthet innan vi kom hit och att vi här på jorden njuter frukterna av våra ansträngningar i andevärlden. Vi tror också att vi i dag sår säden till en skörd som vi bärgar när vi går över till andra sidan. Evigt liv är för oss summan av förut tillvaron, den nuvarande tillvaron och livets fortsättning i en odödlig tillvaro och ger oss förmågan till evig utveckling och evig avkomma. Det är så vi känner och det är vår övertygelse, och därför tror vi att: "Som människan nu är var Gud en gång. Som Gud nu är kan människan en gång bli." [Se Lorenzo Snow, "The Grand Destiny of Man", *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, s. 22.] Eftersom

vi har skapats till Guds avbild tror vi inte att det är opassande eller orättfärdigt att hoppas att vi, om vi är trofasta, ska tillåtas få del av gudomens egenskaper och bli mer som Gud är, för allteftersom vi tar emot och lyder vår Faders naturlagar som styr detta liv, så blir vi mer som han är, och allteftersom vi utnyttjar de möjligheter som satts inom räckhåll för oss, förbereder vi oss för att få större möjligheter i det här livet och i livet efter detta ...

Vi borde vara ett lyckligt folk med tanke på den kunskap vi har att den här provotiden inte består i att förbereda oss för att dö utan för att leva, att det är vår Faders önskan att vi ska kunna undvika varje felsteg och ta emot varje sanning och att vi genom att tillämpa sanning i vårt liv ska bli mer lika Gud och bli värdiga att bo hos honom.⁹

Bröder och systrar, det här är allvar. Vi bör ta det på allvar. Vi bör syna vårt liv för att upptäcka om vi är redo för det storslagna framtida livet om vi skulle kallas hem i morgon, om vi då är beredda att redogöra för våra jordiska gärningar, om vi känner att vår himmelske Fader skulle välkomna oss med orden: "Bra, du gode och trogne tjänare."¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 75.]

Vi bör i det här livet eftersträva de ting som är av evigt värde.

Vi kan ha fått saker och ting här i livet som skänker tillfredsställelse, timligt sett, men det vi sträcker oss efter är de eviga tingen, de ting som "betyder något", och vi förbereder oss för att kunna få och vinna dem genom de ansträngningar vi gör som individer.¹¹

Är det inte märkligt att det som världen ända från början har kämpat för att få: välstånd, makt, allt det som gör människor nöjda och belåtna, nu finns att få i överflöd — bättre och mer kläder än någonsin tidigare, mer mat än vi kan äta, mer rikedom av alla de slag än världen någonsin tidigare har upplevt. Våra hem är mer komfortabla. Livets bekvämligheter har mångdubblats och spritts på ett otroligt sätt sedan evangeliet kom till jorden, och allt det vi kämpade för att få, det har vi i dag. Utbildning har nått sin höjdpunkt. Människan har större kunskap om jorden än någonsin tidigare. Allt det som människosläktet från begynnelsen har kämpat

för att få som anses vara mest eftersträvansvärt, det finns på jorden i dag. Ändå känner man ovisshet och fruktan inför framtiden.

Vad är vårt problem? Är det att vi har sökt livets goda, att vi har sökt efter att bli ärade, att vi har sökt efter det som självskheten fått oss att vilja ha? Vi har velat upphöja oss och har tyckt bättre om oss själva än om vår himmelske Faders andra barn.¹²

Låt oss inte invaggas i säkerhet, låt oss inte vilseledas av överflödet på livets goda, för vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ? [Se Markus 8:36.] Låt oss inte förbise syftet med vår skapelse utan låt oss arbeta på våra själars frälsning.¹³

Något av det sorgligaste i livet är att se en man eller kvinna begravas och återvända till moder jord och inse att de vägrade ta emot de större välsignelser som vår himmelske Fader erbjöd dem och fortsatte att gripa efter den bubbla som själv försvunnit. Jag blir bedrövad när jag tänker på vår himmelske Faders alla barn i världen och inser hur lite de anstränger sig för att få det som verkligen är mödan värt.¹⁴

Kom ihåg att det är den intelligens som du förvärvar som är evig, den sanning du lär dig här och tillämpar i ditt liv, den kunskap och erfarenhet du vinner och drar nytta av. Det är det du tar med dig när du återvänder hem.¹⁵

De skatter vi finner när vi kommer till den andra sidan är de skatter som vi samlat där genom att tjäna vår Faders andra söner och döttrar som vi umgicks med och kom i kontakt med här. Han har gjort detta möjligt för oss alla, och inget gör oss så lyckliga under vår vistelse här som att tjäna vår nästa.¹⁶

Det är inte så viktigt hur mycket värdesaker ni har, hur mycket egendom ni har och hur många ärebetygelser ni får och allt sådant som är så åtråvärt här i världen. Det Gud har gett er och som är värt mer än allt det andra är möjligheten att få evigt liv i det celestialet riket — i evigheternas evighet — i sällskap med era söner och döttrar, med er man eller hustru som ni umgått med här på jorden.¹⁷ [Se förslag 4 på sidan 75.]

"Det ... som är värt mer än allt det andra är möjligheten att få evigt liv i det celestialet riket ... med era söner och döttrar, med er man eller hustru."

Vi kommer att uppstå tack vare Jesus Kristus.

Frälsaren med sitt rättfärdiga liv är ett fulländat föredöme för oss alla, och hans uppståndelse var den första garanti som mänskligheten fått att även vi ska komma ut ur graven.¹⁸

När Jesus uppväcktes från de döda blev han uppståndelsens förstling. Den ande som fötts av Fadern (den intelligenta delen av hans själ) bodde på nytt i sitt jordiska tabernakel, vilket hade renats, och han blev en förhärligad himmelsk varelse och intog sin plats på Faderns högra sida som en i Gudomen. Han hade makt att övervinna döden därför att han hade lytt alla sin Faders lagar som styr den, och genom att ha besegrat döden vred han om den nyckel varigenom hela människosläktet kan uppstå, och alla kan också bli förhärligade genom att följa hans lära som är så enkel att alla som vill kan följa den.¹⁹

Jesus Kristus var en syndfri människa. På grund av sin renhet, redbarhet och dygd kunde han låsa upp fängelseporten, övervinna döden och graven och bana väg för oss ... till den himmel dit vi förväntar oss att få komma.²⁰

Vi kan slå upp kapitel 88 i Läran och Förbunden och se vad Herren har sagt om vår egen uppståndelse, inte bara om Frälsarens uppståndelse, för han säger vad som händer med oss ... Vi får veta i det här kapitlet att våra kroppar ska uppstå från graven, inte några andra kroppar, och att de andar som nu är i besittning av dessa tabernakel ska bo i samma tabernakel efter det att dessa blivit renade och gjorts odödliga. [Se L&F 88:14–17, 28–33.]²¹

Många i världen vet inte vad uppståndelsen är. Undervisar ni era barn och dem ni umgås med om vad uppståndelsen innebär? [Frälsarens] uppståndelse är klar och tydlig för de sista dagars heliga som är insatta i evangeliet, men det finns så många som inte vet vad den innebär ... Syftet med Jesu Kristi evangelium är att förbereda varje man, kvinna och barn för den tid då alla som dött ska föras ut ur sina gravar, då vår himmelske Fader ska upprätta sitt rike på jorden och de rättfärdiga bo där och Jesus Kristus vara vår kung och lagstiftare.²² [Se förslag 5 på sidan 75.]

Vår kunskap om själens odödlighet inspirerar, uppmuntrar och tröstar oss.

Vi läser i Job: ”Men det beror på anden i människan, den Allsmäktiges livsfläkt ger henne förstånd.” [Job 32:8.] De som inte har fått detta förstånd begriper inte innebörden av uppståndelsen från de döda, och saknas den insikten tycks det mig som om det inte finns mycket att glädjas över för dem som är äldre och inväntar den tid då anden lämnar kroppen för att bege sig de vet inte vart.²³

Så sorgsna vi skulle vara om vi trodde att döden innebar slutet på vår bana. Om vi inte efter att ha avslutat vårt arbete på jorden hade möjlighet att fortsätta att utvecklas, skulle det inte finnas mycket som kunde inspirera oss att leva rätt här. Vetskapen att allt det goda vi uträttar här, alla de framsteg vi gör, ska förhöja vår glädje i all evighet, uppmuntrar oss att göra vårt bästa.²⁴

”Frälsarens ... uppståndelse var den första garanti som mänskligheten fått att även vi ska komma ut ur graven.”

Vi närmar oss alla snabbt den dag då vi kallas hem. Om vi inte förstod att det finns ett framtida liv, om vi inte insåg att det finns mer än den påverkan som vi hittills fått, om vi inte hade något annat att leva för än det som är förgängligt, det som är ett jagande efter vind, skulle nog många tröttnas av den kamp som tillvaron här innebär. Men i sin barmhärtighet har vår himmelske Fader gett oss de mest underbara gåvor som mänskligheten kan få.²⁵

Herren har välsignat oss med kunskapen att han lever och har en kropp, att vi är skapade till hans avbild. Vi tror inte att han är något ogripbart väsen eller att han är ofattbar. Om ni har fått det vittnesbörd som jag har fått och vet som jag vet att vår himmelske Fader har uppenbarat sig för människorna, att han är en personlig Gud, att vi är skapade till hans avbild, att våra andar fötts av honom, att han har gett oss möjlighet att bo på jorden för att få en fysisk kropp för att vi ska bli redo att återvända och bo i evighet hos honom. Om ni har fått den vissheten, då har ni en grund som ni kan bygga er tro på. Om man tar ifrån er detta, kunskapen att Gud lever, vissheten att Jesus Kristus är Gud som uppenbarades i köttet, om man tar ifrån er

vissheten att det kommer en bokstavlig uppståndelse från de döda, så är ni i samma situation som vår Faders barn runtom i världen. Jag frågar er: Vad kan då trösta er? Det här är de grundläggande sanningarna.²⁶

Jag har fler nära och kära på den andra sidan än här och under normala förhållanden dröjer det inte länge innan jag också kallas hem. Jag känner ingen oro eller ångest inför den dagen utan ser fram emot den med hopp och förvisning om att förändringen, när den kommer, ska ge mig större glädje och möjligheter som vi inte kan uppleva i jordelivet.²⁷

När vi inser att döden endast är ett av de steg som Guds barn tar i evigheten och att den är i enlighet med hans plan, så berövar det döden sin udd och ställer oss inför det eviga livets realitet. Många familjer har blivit tvungna att ta ett tillfälligt farväl av nära och kära. Sådana dödsfall bringar oss ur fattningen, om vi tillåter det, och vållar oss stor sorg. Men om våra andliga ögon kunde öppnas och vi kunde se så är jag säker på att det vi såg skulle trösta oss. Herren låter oss inte stå där utan hopp. Tvärtom, han tillförsäkrar oss evig lycka om vi tar emot hans råd och undervisning medan vi är här på jorden.

Det här är ingen fåfäng dröm. Det här är fakta. För er som är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det här något enkelt, men det är sant. Det finns heliga skrifter som vår himmelske Fader har satt inom räckhåll för oss, som lär oss att vi lever för evigt ... Herren har gett oss denna vetskap i all tydlighet, och jag tackar honom ur djupet av mitt hjärta för den kunskap han har gett oss så att de som sörjer kan bli tröstade och så att vi själva kan förstå syftet med vårt liv här. Om de döda kunde tala till oss skulle de säga: "Fortsätt, fortsätt mot det mål som ger oss alla evig lycka tillsammans!" Gör det som Herren vill att ni ska göra så går ni inte miste om någonting värdefullt, tvärtom, ni samlar er då ständigt skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjäl. [Se Matteus 6:19–20.]

Jag vittnar för er att jag vet att vi lever det eviga livet och att dödens tillfälliga skilsmässa ... endast är ett av stegen på det eviga framåtskridandets väg som till sist leder oss till lyckan om vi är trofasta.²⁸ [Se förslag 6 på sidan 75.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs ”Ur George Albert Smiths liv” (sidorna 65–67) och fundera på något tillfälle då du försökte trösta någon som förlorat en nära anhörig. Vad gav president Smith tröst?
2. President Smith lärde att ”detta liv inte är slutet utan bara en del av evigheten” (sidan 68). Vad innebär det för dig? Hur påverkas de val vi gör av vår förståelse av den här principen?
3. Studera avsnittet som börjar på sidan 68. På vilket sätt skiljer sig lärdomarna i det här avsnittet från det världen säger är livets mening? Vilka erfarenheter får vi under jordelivet som kan hjälpa oss att ”få del av gudomens egenskaper”?
4. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 69, särskilt de fyra sista styckena i det avsnittet. Varför är detta att eftersträva världsliga ting som ”att gripa efter [en] bubbla som själv försvunnit”?
5. På sidan 72 nämner president Smith undervisning om uppståndelsen i Läran och förbunden 88. Vad lär du dig om uppståndelsen i verserna 14–17 och 28–33 i det kapitlet? Vad finns det för bra sätt att undervisa barn om uppståndelsen?
6. Läs avsnittet som börjar på sidan 72. Vilka provningar i livet blir lättare att uthärda om du har ett vittnesbörd om principerna som lärs ut i det här avsnittet?

Skriftställen: 1 Korintierbrevet 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Nephi 9:6–13; Alma 12:24; 28:12; Läran och förbunden 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Abraham 3:24–26

Undervisningstips: ”Be deltagarna att välja ett avsnitt som de intresserar sig för och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre personer som valde samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig” (från sidan VII i den här boken).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1944, s. 94.
2. I *Deseret News*, 13 feb. 1932, kyrkodelen, s. 5, 7.
3. "Mormon View of Life's Mission", *Deseret Evening News*, 27 juni 1908, kyrkodelen, s. 2.
4. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
5. I Conference Report, okt. 1923, s. 70–71.
6. I Conference Report, apr. 1905, s. 59.
7. I Conference Report, okt. 1906, s. 48.
8. I Conference Report, okt. 1926, s. 102.
9. "Mormon View of Life's Mission", s. 2.
10. I Conference Report, apr. 1905, s. 63.
11. I Conference Report, okt. 1909, s. 78.
12. I Conference Report, apr. 1932, s. 44.
13. I Conference Report, okt. 1906, s. 50.
14. I Conference Report, okt. 1923, s. 70.
15. "Mormon View of Life's Mission", s. 2.
16. I *Deseret News*, 26 maj 1945, kyrkodelen, s. 6.
17. I Conference Report, apr. 1948, s. 163.
18. "President Smith Sends Greetings", *Deseret News*, 27 dec. 1950, kyrkodelen, s. 3.
19. "Mormon View of Life's Mission", s. 2.
20. I Conference Report, apr. 1905, s. 60.
21. I Conference Report, apr. 1939, s. 122–123.
22. I Conference Report, apr. 1950, s. 187–188.
23. I Conference Report, apr. 1939, s. 121.
24. I Conference Report, okt. 1921, s. 41.
25. I Conference Report, okt. 1923, s. 71.
26. I Conference Report, okt. 1921, s. 39.
27. I *Deseret News*, 26 maj 1945, kyrkodelen, s. 4.
28. "Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace", *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.

Templets välsignelser för oss själva och våra förfäder

Templet är avsett att vara en plats där heliga förrättningar utförs för levande och för döda.

Ur George Albert Smiths liv

År 1905 besökte George Albert Smith som nybliven apostel flera viktiga platser i kyrkans historia i sällskap med president Joseph F. Smith och andra medlemmar av de tolv apostlarnas kворum. En av platserna de besökte var Kirtland i Ohio där de heliga i början av kyrkans historia byggde det första templet i denna tidsutdelning. "Det första som mötte vår blick när vi närmade oss staden", erinrade sig äldste Smith, "var Kirtlands vackra tempel ... Det var där som profeten Joseph Smith och [Oliver Cowdery] såg Frälsaren stå på talarstolens bröstvärn. Det var där som Mose överlämnade till dem nycklarna till Israels insamling, och där kom Elias och Elia i sina kallelsers makt och majestät och överlämnade de nycklar som de själva hade anförtrotts under sin verksamhet på jorden."

När gruppen gick genom templet tänkte äldste Smith på de trofasta heliga som hade byggt det. "När vi insåg att byggnaden hade uppförts av medlemmar som levde i svår fattigdom, att modiga män hade arbetat på dagen med att lägga grunden och bygga templet väggarna och sedan på natten försvarade det med vapen mot dem som hade svurit att byggnaden aldrig skulle bli färdigställd, då kunde vi inte låta bli att tänka att det inte var något under att Herren hade tagit emot deras offer och välsignat dem som få människor blivit välsignade på jorden."¹

Åratal senare, efter att ha blivit avskild till president för kyrkan, invigde han templet i Idaho Falls. I invigningsbönen uttryckte han

Det inre av templet i Kirtland där den forntide profeten Elia uppenbarade sig för Joseph Smith och förlänade honom beseglingsmakten och nycklarna till arbetet för de döda.

sin tacksamhet över det frälsningsverk som utförs i templet för levande och döda:

”Vi tackar dig o Gud för att du sände Elia, den forntide profeten som ’... anförtroddes nycklarna till makten att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, för att inte hela jorden skall slås med en förbannelse.’ [L&F 27:9.] Vi tackar dig för att han sändes till din tjänare Joseph Smith för att förlåna nycklarna och myndigheten till verket för de döda och för att uppenbara att frälsningsplanen inbegriper hela den mänskliga familjen, att evangeliet har universell omfattning och att du inte gör skillnad på människor utan har sört för att frälsningens evangelium blir predikat för både levande och döda. Vi är djupt tacksamma mot dig för att frälsning erbjuds alla som önskar bli frälsta i ditt rike.

Må ditt folk finna glädje i att forska efter sina förfäder så att de blir Frälsare på Sions berg genom att officiera för sina döda släktingar i dina tempel. Vi ber också att Elias ande må vila mäktigt över alla folk överallt så att de känner sig manade att sammanställa och tillhandhålla uppgifter om sina förfäder, och att dina trofasta barn må utnyttja dina heliga tempel där de kan utföra alla förrättningar för de döda vilka tillhör deras eviga frälsning.

I sin bön uttryckte president Smith också att templet verkligen är Herrens hus och en plats där man kan känna Guds närvaro.

”Nu helgar vi templet åt dig med allt som tillhör det så att det må vara heligt i dina ögon, så att det må vara ett bödens hus, ett hus för lovprisning och gudsdyrkan, så att din härlighet må vila över det och din eviga närvaro ständigt vara i det. Att det må vara en behaglig boning för din älskade Son Jesus Kristus, vår Frälsare, att templets alla delar må vara helgade åt dig och heliga, och vi ber att alla som träder över tröskeln till detta ditt hus ska genomträngas av dess helighet ...

Må din närvaro, himmelske Fader, alltid förnimmas här så att alla som samlas här inser att de är gäster och att detta är ditt hus.”² [Se förslag 1 på sidan 87.]

George Albert Smiths lärdomar

I templet tar vi emot heliga förrättningar, däribland förrättningar som binder samman familjer för evigt.

För att vi ska kunna bli redo för [det celestia] riket har Herren i sin barmhärtighet i vår tid återställt Jesu Kristi evangelium och förlänat gudomlig myndighet, och han gav därefter sina barn insikt om att det finns särskilda förrättningar som kan tas emot och utföras. I det här syftet byggdes tempel och till dessa tempel kan alla som önskar en plats i det celestia riket komma och där ta emot sina välsignelser, för att berikas och för att bli redo för det riket.³

Vi är det enda folk i världen som vet vad tempel är till för.⁴

Varje [tempel] har uppförts i ett stort evigt syfte: att tjänstgöra som Herrens hus, att tillhandhålla en helig plats lämpad för förrättningar som binder både på jorden och i himlen — förrättningar för döda och levande som tillförsäkrar dem som tar emot dem och som troget håller fast vid sina förbund att de får äga sin familj och umgås med den i evigheternas evighet och får upphöjelse tillsammans med familjen i vår Faders celestia rike.⁵

Vi borde vara tacksamma för kunskapen om att äktenskapsförbundet är evigt. Gällde vårt hopp bara det här livet, då vore vi de mest beklagansvärda av alla människor [se 1 Korintierbrevet 15:19]. Denna försäkran om att vår relation här som föräldrar och barn, som man och hustru, fortsätter i himlen — och att detta bara är början på ett stort och härligt rike som det är vår Faders avsikt att vi ska ärva på den andra sidan — fyller oss med hopp och glädje.⁶

Om jag trodde som många tror att nu då min älskade hustru och mina kära föräldrar är borta att de då har försvunnit ur mitt liv för evigt och att jag aldrig får träffa dem igen, skulle detta beröva mig ett av mina största glädjeämnen i livet: att se fram emot att träffa dem igen och välkomnas av dem och känna deras värme och tacka dem ur djupet av mitt hjärta för allt de gjort för mig.

Men miljontals av vår himmelske Faders barn vet inte att män och hustrur kan förenas för tid och evighet och få vara tillsammans med sina barn för evigt genom att delta i vissa förrättningar som vår

himmelske Fader har föreskrivit. Vi borde vara djupt tacksamma för den kunskap vi fått.⁷

Det finns bara några få platser på jorden där vi kan vigas för evigt och det är i Guds tempel ... Många av våra bröder och systrar, som alla är barn till vår himmelske Fader, förvägras den här förmånen ... utan att de rör för det. Men om de lever värdigt och om de skulle ha dragit nytta av förmånen om de hade kunnat, går de inte miste om någonting trots de här för tillfället ogynnsamma omständigheterna. Men tänk på hur mycket större deras ansvar är som bor på platser där män och kvinnor kan förenas för evigt och dit de kan komma och utföra arbete för sina avlidna förfäder! Världens människor har inte den förmånen. Jag undrar om vi verkligen värdesätter den ...

Låt oss undervisa våra ungdomar om det här redan tidigt så att de när de blir giftasvuxna inte har något tvivel om var och hur och av vem denna heliga förrättning ska utföras — och templet är den enda plats där den kan utföras för tid och evighet.⁸

Jag tackar [Herren] för alla förrättningar i Herrens hus som jag har fått ta emot. Men ingen av dem var avsedd enbart för mig, utan jag tilläts ta emot en del av det som avsetts för alla hans barn, var de än är, om de är villiga att ta emot det som han erbjuder dem, utan pengar och för intet.⁹

Alla ... tempel som har uppförts eller som ska invigas blir till stor välsignelse för dem som värdigt drar nytta av förmånen att använda dem, både för egen del och för sina avlidna förfäder.¹⁰ [Se förslag 2 på sidan 87.]

Genom tempelarbete gör vi eviga välsignelser tillgängliga för våra avlidna förfäder.

Genealogiska föreningen har tillbringat många år med att samla [genealogiska] uppgifter. Andra tillbringar många år med att arbeta i Herrens hus och döpa sig för de döda, få män och kvinnor och barn beseglade till varandra och förena familjer, vilket vår himmelske Fader har befallt oss att göra. Det vore bra om var och en av oss frågade sig: Vad gör jag själv? Gör jag min del? Vår himmelske Fader talade genom Joseph Smith om för medlemmarna att om vi inte utför arbetet för våra döda går vi miste om våra egna välsignelser

*”Det finns bara några få platser på jorden där vi kan
vigas för evigt och det är i Guds tempel.”*

och utestängs, och bland det sista som profeten försökte göra före sin död var att få ett tempel färdigställt dit medlemmarna kunde komma och utföra arbete för sina döda. Så viktigt är det. Någon måste göra det.¹¹

Det här påminner mig om en berättelse om två bröder som bodde i en stad i norra Utah. Den äldre brodern Henry var bankir och köpman och hade stora tillgångar. Den yngre brodern George var jordbrukare och hade inte mycket mer än sitt uppehälle, men han hade en önskan att utföra tempelarbete för deras förfäder. Han släktforskade och utförde därefter arbete i templet för de avlidna släktingarna.

En dag sade George till Henry: ”Jag tycker att du ska komma till templet och hjälpa till.”

Men Henry sade: ”Jag har inte tid med sådant. Mina affärer tar all min tid” ...

Ett år senare kom Henry hem till George och sade: "George, jag hade en dröm som oroar mig. Jag undrar om du kan hjälpa mig att tyda den."

George sade: "Vad drömde du?"

Henry svarade: "Jag drömde att du och jag hade lämnat det här livet och var på den andra sidan. Vi gick där och kom till en vacker stad. Människor stod i grupper på många ställen och vart vi än kom skakade de hand med dig och lade armen om dig och nedkallade Guds välsignelse över dig och sade hur tacksamma de var att få träffa dig, men ingen tog notis om mig. De var knappt ens vänliga. Hur ska jag tyda det?"

George sade: "Trodde du att vi var på den andra sidan av förlåten?"

"Ja."

"Det är ju det jag har talat om. Jag har försökt att få dig att utföra arbetet för dem som är där. Jag har utfört arbete för många av dem, men det finns fortfarande många kvar som arbetet måste utföras för ... Det är bäst att du sätter i gång, för nu har du fått en försmak av vad du har att vänta dig när du kommer dit om du inte gör din del av arbetet för dem." [Se förslag 3 på sidan 87.]

Jag har ofta tänkt på den här berättelsen om de två bröderna. Många inser inte livets allvar och helighet. De inser inte att det eviga äktenskapet är heligt. Några av våra medlemmar har inget intresse av sin egen släktforskning. De bryr sig inte om sina förfäder, åtminstone inte att döma av deras beteende. De kommer inte till templet och utför arbete för sina döda ...

Efter att ha varit i Herrens hus för att ta emot våra egna välsignelser, låt oss då tänka på vår skyldighet mot våra förfäder. Hur blir ditt mottagande när du kommer till den andra sidan? Är det dig man sträcker ut handen till och välsignar i evigheternas evighet eller är du som brodern som arbetade själviskt på sina egna problem och lät dem som inte kan hjälpa sig själva klara sig utan hans hjälp?¹²

Du vet att vi alla binds samman av det stora verk som utförs i vår Faders tempel, där familjer som inte tidigare förenats sammanförs av det heliga prästadömetets makt. Det var Herrens avsikt att alla hans

”Tänk på hur hängivna och trofasta de är som dag efter dag kommer till templet och officierar för dem som har dött och nu finns på den andra sidan.”

söner och döttrar skulle ges möjlighet att få välsignelser, inte bara på jorden, utan att få glädja sig åt eviga välsignelser.

Tänk på hur hängivna och trofasta de är som dag efter dag kommer till templet och officierar för dem som har dött och nu finns på den andra sidan, och du kan vara säker på att de som är på den andra sidan är lika angelägna om oss. De ber för oss och för vår framgång. De ber på sitt sätt för sina efterkommande som bor på jorden.¹³

Herren hjälper oss att söka efter våra avlidna släktingar.

På världsutställningen i Chicago för ett antal år sedan gick jag till kyrkans monter en dag och frågade missionärerna om de visste vem som var chef för den stora kultur- och vetenskapsmässan.

De sade att han hette Dawes, och jag frågade: ”Är han bror till Charles G. Dawes som var Förenta staternas vicepresident och ambassadör i Storbritannien?”

De svarade ja.

”Det gläder mig”, sade jag. ”Jag råkar känna honom.”

Jag sade för mig själv: ”Jag tror att jag ska ta och besöka honom. Det måste vara Henry Dawes.” Jag kände Henry Dawes, så jag gick till telefonen och ringde till hans kontor. Hans sekreterare ... talade om för honom att George Albert Smith från Salt Lake City var där och ville träffa honom, och han sade åt henne att jag kunde komma dit. Så i stället för att be mig att ställa mig sist i en kö på hundra personer och vänta på min tur förde hon mig till en sidodörr, och där stod en reslig man framför mig som jag aldrig hade sett förr.

Han sade: ”Jag heter Rufus Dawes.”

Han var ytterst sympatisk, men ni kan säkert föreställa er hur pinsamt det var för mig. Det *var* visserligen ambassadörens bror, men han hette Rufus Dawes. Jag visste inte att det fanns någon här i världen som hette Rufus Dawes.

”Jo”, sade jag, ”jag kommer för att säga att det här är en storslagen utställning. Jag beundrar hur du har organiserat den och genomfört den. Det är fantastiskt vad som har åstadkommit, och den är så informativ och lärorik. Jag vet att du är upptagen och det var allt jag ville säga och tacka och lyckönska dig.

”Det är mycket omtänksamt av dig”, sade han. ”Kom in!”

”Nej, det var allt jag kom för att säga”, svarade jag.

Han sade: ”Kom in.”

Jag sade: ”Nej, det finns hundra personer som vill tala med dig.”

”Men ingen av dem kommer att säga något så vänligt som det du sade.”

Så jag gick in, utan att ha någon aning om vad jag skulle säga, med andan i halsen. Han insisterade på att jag skulle slå mig ner. Jag sade: ”Förresten, var kommer din släkt ifrån?”

”Menar du i Amerika?” sade han.

”Var som helst.”

Han sade: ”Är du intresserad av släktforskning?”

”Ja, mycket”, svarade jag. ”I Salt Lake City har vi ett av de bästa genealogiska biblioteken.”

Han sade: ”Ursäktar du mig ett ögonblick” och gick ut från kontoret och kom tillbaka med en pappkartong ungefär så stor som en gammal familjebibel. Han öppnade kartongen med en kniv och tog ut ett paket som var inslaget i silkespapper. Han tog bort silkespappret och lade på bordet en av de vackraste inbundna böcker jag någonsin har sett. Den var väl tryckt och rikt illustrerad och pärmarna vackert prydda med guldrelief.

Jag synade den och sade: ”Vilket vackert arbete!”

”Det borde det vara. Det kostade mig 25 000 dollar.”

”Ja”, sade jag, ”men det är den värd.”

Han sade: ”Har den något värde för dig?”

Jag svarade: ”Det skulle den ha om jag ägde den.”

Han sade: ”Du kan ta den.” En man som jag träffat bara fem minuter tidigare skänker mig genealogi för 25 000 dollar! Jag var häpen. Och mycket längre varade inte vårt första sammanträffande. Jag talade om hur förtjust jag var över att ha boken och att jag skulle placera den i släkthistoriska biblioteket i Salt Lake City.

Innan jag gick, sade han: ”Det här är min mors genealogi, släkten Gates. Vi håller också på att färdigställa släktutredningen för fars släkt, släkten Dawes. Den kommer också att se ut som den här. När den är färdig skulle jag vilja skicka ett exemplar av den till dig.”

Genealogi för 50 000 dollar! — och bara för att jag försökte vara artig mot någon. Jag tror inte att det var någon slump ...

Herren hjälper oss. Det är fantastiskt hur vägen öppnas och hur andra ofta känner sig manade att släktforska. Men ibland utnyttjar vi inte våra möjligheter att släktforska trots att Herren med skärpa har sagt att om vi inte tar hand om vårt tempelarbete så blir vi förkastade med våra döda [se L&F 124:32]. Det här är något ytterst allvarligt. Det här är något som vi inte kan ändra på, om vi har förtuttit våra chanser och dör ... Vi kan inte förvänta oss att andra ska utföra det här arbetet åt oss.

Så på ett eller annat sätt uppmuntrar, råder och manar Herren oss att utföra vårt arbete. En del familjer som inte själva kan utföra

arbetet har någon annan som oavbrutet arbetar med deras uppteckningar och med deras släktforskning så att tempelarbeta kan utföras.

Om vi gör vår del ska våra släktregister uppenbaras för oss. Ibland på det ena sättet, ibland på det andra. Så mitt förslag till er, bröder och systrar, är: Låt oss göra vår del.¹⁴ [Se förslag 4 längre ner på den här sidan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs utdragen ur bönen vid invigningen av templet i Idaho Falls på sidorna 79. Läs också L&F 109:1–5, 10–13 (ur bönen vid invigningen av templet i Kirtland). Fundera över de känslor du har när du är i templet och tänk på de upplevelser som har stärkt ditt vittnesbörd om att templet är Herrens hus.
2. Vilka skäl finns det till att bygga tempel enligt president Smith? (Se sidorna 80–81.) Vad kan vi göra för att uppmuntra ungdomar att förbereda sig för att viga i templet?
3. Läs berättelsen på sidan 82–83. Vilka enkla möjligheter finns det för någon med många andra ansvar att delta i släktforskningsarbete? Hur kan prästadömetts kvorum och Hjälpföreningen delta?
4. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 84. Hur har Herren hjälpt dig då du har försökt finna uppgifter om dina förfäder? Vilka andra välsignelser har du fått när du har släktforskat?

Skriftställen: Malaki 4:5–6; Läran och förbunden 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Undervisningstips: Be deltagarna att medan en person läser högt ur president Smiths lärdomar ”lyssna och leta efter speciella principer eller begrepp ... Om ett skriftställe innehåller ovanliga eller svåra ord eller uttryck, förklara då dessa innan du läser det. Om någon i gruppen har lässvårigheter kan du be frivilliga läsa, i stället för att låta dem turas om” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 56).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1906, s. 57.
2. "Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple", *Improvement Era*, okt. 1945, s. 564–565.
3. I *Deseret News*, 13 feb. 1932, kyrkodelen, s. 7.
4. I Conference Report, okt. 1950, s. 159.
5. "The Tenth Temple", *Improvement Era*, okt. 1945, s. 561.
6. I Conference Report, okt. 1905, s. 29.
7. "Priceless Prospects", *Improvement Era*, juni 1950, s. 469.
8. "The Tenth Temple", s. 561, 602.
9. I Conference Report, okt. 1929, s. 25.
10. "The Tenth Temple", s. 602.
11. "The Tenth Temple", s. 602.
12. "The Tenth Temple", s. 561, 602.
13. I Conference Report, apr. 1937, s. 34–35.
14. "On Searching for Family Records", *Improvement Era*, aug. 1946, s. 491, 540.

Öppna din själ för Herren i bön

Genom att be enskilt och med familjen kan vi känna vår himmelske Faders påverkan i vårt liv och i våra hem.

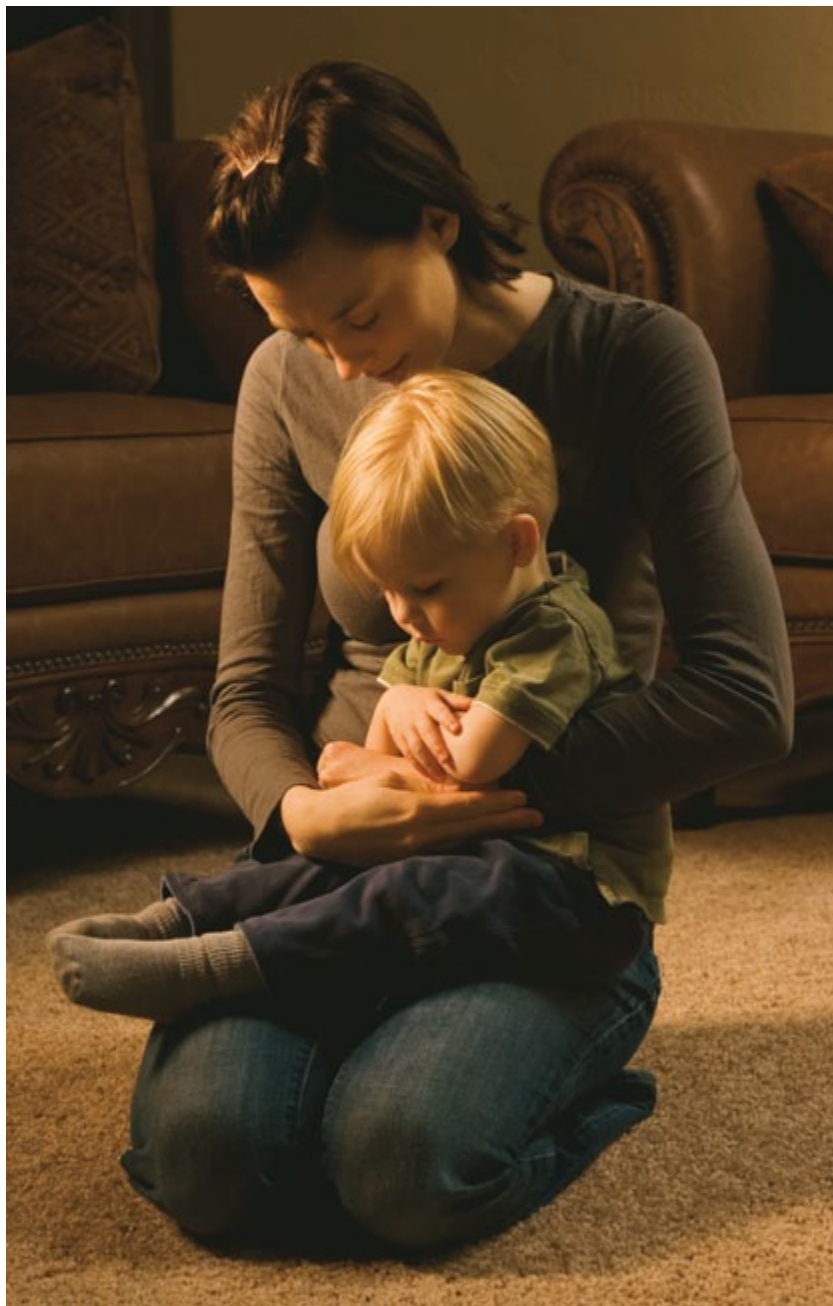
Ur George Albert Smiths liv

Bönen hade en viktig plats i George Albert Smiths barndomshem. "Var och en i hushållet bad enskilt och i familjen", sade han. "Jag lärde mig redan tidigt i livet att Herren besvarar böner, för han besvarade mina, och jag fick många bevis på hans vaksamma omsorg om mig."¹

Också senare i livet tänkte president Smith tillbaka med ömhet på tiden då hans mor, Sarah Farr Smith, lärde honom att be.

"Jag blev undervisad av en sista dagars heliga mor. Ett av mina första minnen är hur hon tog mig vid handen och ledde mig uppför trappan. I rummet på övervåningen stod det två sängar: sängen som mina föräldrar sov i och en liten utdragssäng på andra sidan. Jag minns det som om det var i går. När vi kom upp på övervåningen satte hon sig bredvid min lilla utdragssäng. Hon lät mig knäböja framför henne. Hon knäppte mina händer och omslöt dem med sina och lärde mig min första bön. Jag ska aldrig glömma det. Jag vill inte glömma det. Det är ett av mina ljuvaste minnen i livet: en änglalik mor som sitter vid min säng och lär mig att be.

"Det var en sådan enkel bön ... men den bönen öppnade för mig himlens fönster. I och med den bönen sträcktes min himmelske Faders hand ut till mig, för hon hade förklarat det hela, så långt som ett litet barn kan förstå. Från den dagen tills nu — medan jag tillryggalagt 150 000 mil i världen bland vår himmelske Faders andra barn — varje morgon och varje kväll, var jag än har varit, vare sig jag har gått till sängs eller stigit upp, har jag känt att jag är nära min himmelske Fader. Han är inte långt borta."²

”Det är en underbar välsignelse vi har ... att kunna lita på gudomlig vägledning, att ha orubblig tro på en personlig Gud som är intresserad av oss och som hör och besvarar våra böner.”

President Smith litade på bönen livet ut, inte bara som ett sätt att nalkas Gud utan också för att be honom om hjälp i nödens stund. En gång i Kalifornien gick han och badade i Stilla havet och upplevde följande:

”Jag ansågs vara en utmärkt simmare och älskade att simma. Den här dagen var tidvattnet högt och mycket rörligt. Jag lämnade stranden och simmade ut i havet och dök genom de stora vågorna när de bildade kammar. Mitt mål var de stora dyningarna bortom bränningarna där jag kunde ligga på rygg och gunga på dem, upp och ner.

Som jag roade mig med den här intressanta sporten bildades plötsligt en jättelik vågkam, och den bröts innan jag hann återfå jämvikten efter att ha dykt genom föregående våg. Den andra vågen träffade mig och tryckte ner mig mot botten. Jag kände hur jag drogs bort från land av underströmmen. Nu kom vågorna i snabb följd och jag kunde inte räta upp mig innan jag var tvungen att dyka in i nästa våg. Jag insåg att mina krafter snabbt avtog och att jag måste finna något slags hjälp. Från kammern av en jättevåg såg jag strax i närheten pålarna under en pir och tänkte att om jag med en kraftansträngning lyckades nå fram till dem så skulle jag överleva.

Jag bad tyst min himmelske Fader att han skulle ge mig kraft att nå mitt mål. När jag spolades in mot piren och var på armlängds avstånd sträckte jag ut händerna och slog armarna om en av pålarna. De var täckta med vassa kräftdjur och jag skar mig på dem, i bröstet, på benen och låren, när jag klamrade mig fast vid pålen. Jag höll mig fast så länge jag stod ut med smärtan och väntade på att en gynnsam dyning skulle komma så att jag kunde kasta mig på den och förflytta mig till en påle som stod närmare stranden. Gång på gång och var gång med en bön i hjärtat försökte jag förflytta mig från en påle till en annan med hjälp av dyningen.

Sakta men säkert och endast med stor svårighet närmade jag mig land tills vattnet var så grunt att jag kunde gå in till stranden. När jag var i säkerhet i den varma sanden sjönk jag ihop utmattad. Jag var så svag, så genomdränkt att jag inte kunde gå hem förrän jag hade vilat mig ett stund. Liggande i den varma och trygga sanden tänkte jag på den hemska upplevelse som jag just hade utstått och mitt hjärta fylldes av ödmjukhet och tacksamhet över att Herren hade ... skonat mitt liv.”³ [Se förslag 1 på sidan 97.]

George Albert Smiths lärdomar

Bönen gör det möjligt för oss att tala med vår himmelske Fader som om han var närvarande.

Det är en underbar välsignelse vi har i dessa påfrestande och osäkra tider att kunna lita på gudomlig vägledning, att ha orubblig tro på en personlig Gud som är intresserad av oss och som hör och besvarar våra böner.⁴

För ett antal år sedan ... hörde jag talas om [en] föräldralös nio-årig pojke som blev körd i ilfart till sjukhuset där man undersökte honom och fann att han måste opereras utan dröjsmål. Han hade bott hos vänner som hade gett honom ett hem. Hans föräldrar (när de var i livet) hade lärt honom att be, så det han ville när han kom till sjukhuset var att Herren skulle hjälpa honom.

Läkarna beslöt sig för att rådgöra med varandra om fallet. När pojken kördes in i operationssalen såg han läkarna och sjuksköterskorna som hade rådgjort om honom. Han visste att det vara allvarligt, och när man förberedde honom för att sövas sade han till en av dem: "Skulle du vilja vara snäll och be för mig innan du börjar operera?"

Läkaren tycktes besvärad och ursäktade sig och sade: "Jag kan inte be för dig." Då frågade pojken de andra läkarna, med samma resultat.

Slutligen hände något ytterst märkligt. Pojken sade: "Om ni inte kan be för mig, kan ni då vänta medan jag ber för mig själv."

De tog bort skynket och han knäböjde på operationsbordet, sänkte huvudet och sade: "Himmelske Fader, jag är bara en föräldralös pojke. Jag är hemskt sjuk. Snälla, vill du bota mig? Välsigna dem som ska operera mig så att de gör det rätt. Om du gör mig bra så ska jag försöka bli en god man när jag blir stor. Tack, himmelske Fader, för att du botar mig."

Efter att ha bett färdigt lade han sig ner. Läkarna och sjuksköterskorna hade tårar i ögonen. Sedan sade han: "Jag är redo."

Operationen utfördes. Man körde tillbaka pojken till rummet, och några dagar senare skrevs han ut från sjukhuset, på god väg att bli frisk.

En man som hade hört talas om händelsen sökte en tid därefter upp en av kirurgerna på dennes mottagning och sade: ”Skulle du kunna berätta för mig om operationen du utförde för några dagar sedan — på en liten pojke?”

Kirurgen svarade: ”Jag har opererat många små pojkar.

Mannen tillade: ”Den här lille pojken ville att någon skulle be för honom.”

Läkaren sade allvarsamt: ”Det fanns ett sådant fall, ja, men jag vet inte om jag kan tala om någonting som är så heligt för mig.”

Mannen sade: ”Om du berättar det för mig så lovar jag att jag ska behandla det respektfullt. Jag skulle vilja höra om det.”

Läkaren berättade det som jag har berättat här, och han tillade: ”Jag har opererat hundratals personer, män och kvinnor som trodde att de hade tro så att de kunde bli botade, men jag har aldrig känt Guds närvaro på det sätt som då jag stod lutad över den där lille pojken. Den pojken öppnade himlens fönster och talade med sin himmelske Fader som när man talar med någon annan ansikte mot ansikte. Jag kan tala om för dig att den här lille pojken samtal med sin himmelske Fader som om han var närvarande, gjorde mig till en bättre människa.”⁵ [Se förslag 2 på sidan 97.]

Låt oss leva på ett sådant sätt att när vi faller på knä varje kväll för att be och varje morgon för att tacka Herren att vi då inom oss har förmågan att öppna himlen, så att Gud hör och besvarar våra böner och vi därmed vet att han godkänner vårt liv.⁶

Om vi håller oss nära vår himmelske Fader får vi inspiration så att vi vet vad vi ska be om.

Som ung man var min far [nära att] mista livet i Provo-ån ... Hans far som var i Salt Lake City kände sig manad att gå till ett rum som användes till bön. Han ... föll på knä ... och sade: ”Himmelske Fader, jag känner på mig att det är något som är allvarligt på tok med min familj i Provo. Du vet att jag inte kan vara hos dem där och samtidigt vara här. Himmelske Fader, vill du bevara och beskydda dem ...”

Det var just medan farfar bad som min far ramlade i ån, så nära man kunde fastställa det genom att undersöka tidpunkten. Det var

”Vi bör stå vår himmelske Fader så nära att vi, när vi böjer knä för honom, vet att det vi ber om behagar honom.”

under vårfloden då smältvattnet drar med sig trädstammar och stenar från kanjonen. Han var hjälplös. De som stod i närheten såg hans belägenhet men kunde inte nå honom. Ingen kunde överleva i sådana strömvirvlar. De bara stod där helt förskräckta. Far gjorde allt han kunde för att hålla sig flytande, men han kastades upp och ner och slog i stenarna och trädstammarna. Plötsligt lyfte en våg upp honom ur vattnet och kastade upp honom på stranden. Det var ett direkt svar på ... bön.⁷

Vi bör hålla enskild bön. Vi bör stå vår himmelske Fader så nära att vi, när vi böjer knä inför honom, vet att det vi ber om behagar honom. Och om det inte beviljas på det sätt som vi ber om, att vi då vet att vi får den välsignelse som vi är berättigade till. Det blir då en sann välsignelse.⁸ [Se förslag 3 på sidan 97.]

**Bönen är en kraft i vårt personliga liv,
i våra hem och i samhället.**

Herren ... har förklarat för oss hur vi får välsignelser genom bön. Det finns många i världen som inte inser bönen verkliga nytta. Bönen är en kraft. Den har en påverkan som jämförelsevis få människor tycks förstå ...

Hur många finns det i denna kyrka som inte vet att de har rätt, fullkomlig rätt, att be till sin himmelske Fader och be honom att ta bort deras sorger och bedrövelser och föra dem till belåtenhet och lycka?⁹

Det är märkligt att någon som är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga ska behöva manas att hålla bön, och ändå finns det medlemmar som inte ber i det fördolda eller håller familjebön. Men om vi inte ber går vi miste om det skydd som bönen ger.¹⁰ [Se förslag 4 på sidan 97.]

Jag vill betona följande: Jag hoppas att de sista dagars heliga inte försummar bönen: sina enskilda böner och familjeböner. Barn som växer upp i hem där man inte håller familjebön och enskild bön går miste om mycket, och jag befarar att man i all den förvirring som råder i världen, i brådskan och jäktet, många gånger går hemifrån utan att ha bett och utan Herrens välsignelse. Sådana hem förblir inte lyckliga hem. Vi lever i en tid då vi behöver vår himmelske Fader lika mycket som man någonsin behövt honom i någon annan tid.¹¹

Ställ inte Guds kraft åt sidan. Bevara bönen och tacksägelsens kraft i era hem, och tacka honom som är upphovet till vår existens och är allt det godas givare.¹²

Låt oss se till att våra hem alltid är en plats för bön och tacksamhet och tacksägelse ... Låt oss be för de goda männen och kvinnorna i världen som behöver Herren men inte förstår att han intresserar sig för dem. Be för ... våra styresmän, för våra borgmästare, för dem som har politiskt inflytande där vi bor så att de gör det som blir bättre för oss alla och gör oss lyckligare och behagar vår himmelske Fader. Det är det vår förmån att kunna göra. Jag säger er att bönen kraft är något som inte kan mätas.¹³

*"Beskydda era familjer på varje upptänkligt sätt.
Förening dem med bönens kraft."*

Familjebön skapar enighet i familjen.

Vi [som familjemedlemmar] ser inte alltid saker och ting på samma sätt. Män resonerar inte alltid på samma sätt som hustrun gör och tvärtom, men om ni ber tillsammans med en uppriktig önskan om att vara eniga så säger jag er att ni kommer att vara överens om allt som är viktigt.

Jag såg ... på en affischtavla: "Den familj som ber tillsammans förblir tillsammans." Jag vet inte vem satte upp den, men vad jag vill säga är att om ni funderar över det här ett ögonblick så inser ni att det är sant. Jag uppmanar er att be tillsammans till Herren, och med det menar jag inte att läsa böner ... att upprepa något om och om igen, utan öppna er själ för Herren som män och fäder i era hem, och be er hustru och era barn att vara med. Låt dem delta. Då finns det en kraft i ert hem som man känner när man kommer dit.¹⁴

Som en av dem som Herren har bett undervisa vädjar jag till er att ställa era hus i ordning. Ta inte alltför mycket för givet. Låt er inte förledas till att ta del av världens dårskaper. Beskydda era familjer på varje upptänkligt sätt. Föreua dem med böuens kraft ... Vilken kraft böuen har att hålla oss på det eviga livets väg och föra oss till det celestiala riket!¹⁵ [Se förslag 5 längre ner på den här sidan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Lagg märke till i avsnittet "Ur George Albert Smiths liv" (sidorna 89–91) hur president Smiths tidiga upplevelser av böuen påverkade honom livet ut. Vad finns det för effektiva sätt att undervisa barn om böuens kraft?
2. Gå igenom berättelsen om den nioårige pojken (sidorna 92–93). Varför upplever vi inte alltid våra böuer som ett samtal ansikte mot ansikte med vår himmelske Fader? Fundera på vad du kan göra i dina personliga böuer för att känna hans närvaro oftare.
3. När du funderar över president Smiths lärdomar på sidorna 93–94, tänk då på ett tillfälle då du kände dig manad att be om något särskilt. Vad skulle du säga till någon som har en känsla av att hans eller hennes böuer inte besvarats?
4. Fundera över president Smiths yttrande: "Om vi inte ber går vi miste om det skydd som böuen ger" (sidan 95). På vilka sätt har du upplevt böuens kraft och skydd? Överväg att vittna om böuens kraft för dem du besöker som hemlärare eller besökslärare.
5. President Smith sade att böuen "håll[er] oss på det eviga livets väg" (längre upp på den här sidan). Varför tror du att det är så? Vad kan familjer göra för att se till att de konsekvent ber tillsammans? Fundera på vad du kan göra så att enskild bön får större betydelse i ditt liv.

Skriftställen: Matteus 6:7–13; 7:7–11; 2 Nephi 4:35; Alma 34:18–27; 37:37; 3 Nephi 18:20–21; Läran och förbunden 88:63–64

Undervisningstips: ”Därför är det eleven som måste aktiveras. När en lärare ställer sig i rampljuset och blir den stora stjärnan, när det bara är han som talar och på andra sätt tar över all aktivitet, är det nästan säkert att han förhindrar elevernas inläring” (Asahel D. Woodruff, i *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 61).

Slutnoter

1. ”Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders’ Journal*, 2 feb. 1915, s. 501.
2. I Conference Report, okt. 1946, s. 150–151.
3. ”How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, urklippsalbum 1, s. 45–46.
4. I Conference Report, apr. 1931, s. 31.
5. ”A Story of Two Boys”, *Improvement Era*, juni 1949, s. 365.
6. I Conference Report, apr. 1942, s. 17.
7. ”Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 feb. 1946, kyrkodelen, s. 1.
8. I Conference Report, okt. 1934, s. 51.
9. ”Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 nov. 1932, kyrkodelen, s. 5.
10. I Conference Report, apr. 1941, s. 25.
11. Prästadömsmöte, 4 okt. 1947, Kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
12. ”Pres. Smith’s Leadership Address”, s. 6.
13. I Conference Report, apr. 1948, s. 163–164.
14. I Conference Report, apr. 1949, s. 190.
15. Conference Report, apr 1933, s 72.

Skrifterna, det värdefullaste biblioteket i världen

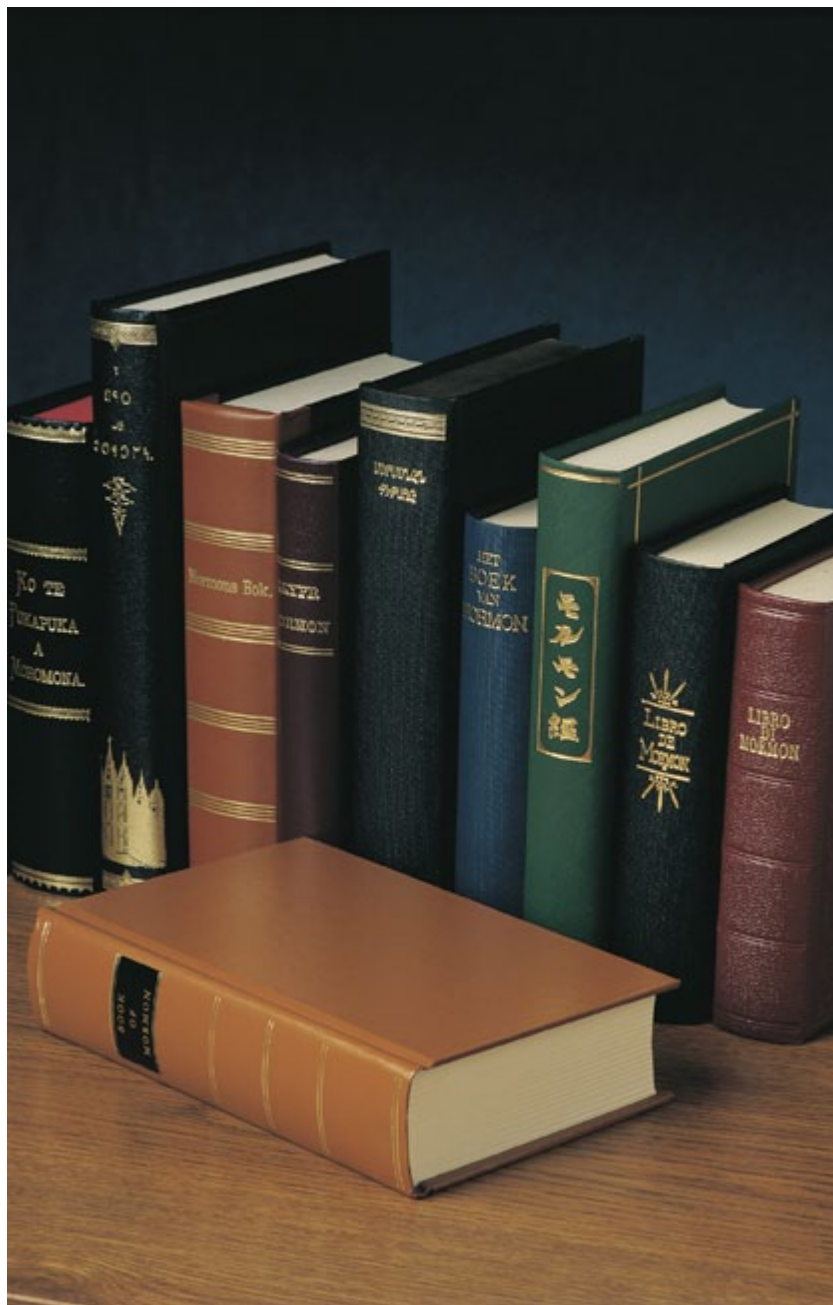
Gud har gett oss de heliga skrifterna för att hjälpa oss och våra familjer att förbereda oss för evigt liv.

Ur George Albert Smiths liv

Mot slutet av sitt liv erinrade sig president George Albert Smith en upplevelse i sin ungdom då ett skriftställe fick en bestående verkan: "När jag var i fjortonårsåldern läste jag i vår söndagsskoleklass det fyrtionde kapitlet i Alma i Mormons bok. Det gjorde djupt intryck på mig och har hjälpt mig när döden ryckt bort nära och kära ... Det är ett ställe i skrifterna som talar om för oss vart våra andar tar vägen när de lämnar den här kroppen [se verserna 11–14], och ända sedan dess har jag velat komma till den plats som kallas paradiset."¹ [Se förslag 1 på sidan 105.]

President Smith hoppades att andra skulle få egna meningsfulla upplevelser när de läste i skrifterna. I sina tal och i sina kontakter med andra uppmuntrade han alla att studera skrifterna som ett sätt att stärka vittnesbördet om evangeliet. En gång på ett tåg inledde han ett samtal med en man som hade vuxit upp i en sista dagars helig familj men som inte längre deltog i kyrkans verksamhet. "Under vårt samtal", berättade han senare, "började jag tala med honom om Jesu Kristi evangelium ... Och medan vi talade om evangeliets principer sade han: 'Det här är intressant.' Vi samtalade länge och till sist sade denne gode man, jag tror att han var en god man: 'Jag skulle ge allt jag äger för att ha den visshet som du har ...'

Jag sade: 'Min broder, du behöver inte ge allt du äger för att ha den vissheten. Allt du behöver göra är att utforska skrifterna med en bön i hjärtat. Gå dit där man kan förklara dem för dig. Sök sanningen så ska sanningens skönhet tilltala dig, och ... du kan veta

"[Skrifterna] innehåller det som er Fader och min Fader ansett vara tillräckligt viktigt för att bevaras och ges till människorna och göras tillgängligt på många av världens språk."

som jag vet att Gud lever, att Jesus är Kristus, att Joseph Smith var den levande Gudens profet.”²

George Albert Smiths lärdomar

De sanningar som skrifterna innehåller är mycket värdefullare än människors filosofier.

Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan innehåller inte enbart mänsklig visdom, de innehåller Guds visdom. Även om de saknas i många hem innehåller de ändå Herrens ord. Om vi förstod Homeros och Shakespeare och Milton — och jag skulle kunna räkna upp alla stora författare i världen — men inte hade läst skrifterna, så skulle vi ha försummat den bättre delen av världslitteraturen.

Bröder och systrar, all den sanning som ... krävs för vår frälsning finns inom de böckers pärmar som jag redan har räknat upp. Det må vara att vi inte har ett bibliotek med två eller tre tusen böcker, men vi kan till ringa kostnad äga ett ovärderligt bibliotek som kostat det ädlaste blod som någonsin funnits i denna värld.³

Det som bekymrar mig är inte om ni hemma hos er har de böcker som ingår i de stora biblioteken i världen, såvida ni har dessa böcker. Tänk på de miljontals böcker som finns i Kongressbiblioteket i Washington, i Storbritanniens nationalbibliotek och i andra länders bibliotek — miljontals böcker — och ändå finns allt det som Gud har uppenbarat och kungjort för människorna som krävs för att förbereda dem för en plats i det celestialet riket, allt det finns inom dessa heliga böckers pärmar. Hur många av oss vet vad de innehåller? Jag besöker ofta hem där jag ser alla populära tidningar. Jag hittar böcker i bokhyllorna som i reklamen kallas bästsäljare. Om ni skulle kasta bort dem och bara behålla dessa heliga skrifter skulle ni inte gå miste om det som Herren har låtit skriva ner och gjort tillgängligt till allas vår nytta. Så bröder och systrar, låt oss bland våra välsignelser inte glömma att Herren har gjort det möjligt för oss att äga, dra nytta av och förstå skrifterna, att få hans ord som genom årtusenden har getts hans barn för deras frälsning.⁴

När jag läser skrifterna ... förundras jag över Herrens godhet att välsigna dem som tar emot hans lärdomar, för vi finner mer tröst

och hjälp i dessa heliga uppteckningar än i tidsåldrarnas alla filosofier som vi fått genom människors visdom.⁵

Vi samtalar om människofilosofier och håller ibland upp dem som en vacker tavla, men om de strider mot vår himmelske Faders lärdomar i de heliga skrifterna så är de värdelösa. De kan aldrig föra någon till evig lycka, inte heller hjälpa honom att finna en plats i vår himmelske Faders rike.⁶

Jag har ibland en känsla av att vi inte uppskattar Bibeln och det som står i den eller de andra skrifterna: Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan, vilka liknats vid ... brev från vår himmelske Fader. Man kan ta emot dem som sådana, åtminstone är de hans råd och undervisning till alla människor, som de fått för att veta hur de kan utnyttja sina möjligheter, så att de inte slösar bort sitt liv.⁷ [Se förslag 2 på sidan 106.]

Herren gav oss skrifterna för att hjälpa oss övervinna våra prövningar och förbereda oss för upphöjelse.

Det här är dagen när vi ska visa vår duglighet, en prövningsdag. Detta är en dag när människor ger upp andan av skräck. Då världens folk frågar sig hur det ska sluta. Några inspirerade män vet hur det ska sluta. Herren har talat om för oss vad som ska hända, i [skrifterna], detta underbara bibliotek som jag håller i min hand. Han har gett oss de upplysningar vi behöver för att rätta till vårt liv och förbereda oss så att vad som än händer vi är på Herrens sida av gränsen.⁸

Låt mig läsa vad Herren säger om vår tid i första kapitlet av Läran och förbunden:

”Därför kallade jag, Herren, på min tjänare Joseph Smith den yngre och talade till honom från himlen och gav honom befallningar, eftersom jag kände till det elände som skulle drabba jordens invånare ...

Utforska dessa bud, ty de är sanna och trovärdiga, och de profetior och löften som finns i dem skall alla fullbordas.

Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig inte. Och även om himlarna och jorden förgås, skall mina ord inte förgås utan skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma.

Ty se och ge akt, Herren är Gud, och Anden bär vittne och vittnesbördet är sant och sanningen består i evigheters evighet. Amen.” [L&F 1:17, 37–39.]

Det här förordet förtjänar att läsas uppmärksamt av er. Det är allas vår Faders uppmaning. Det är kärleksfulla råd från en ömsint förälder som vet vad vi behöver. Som han sade i det kapitel som just lästes att eftersom han vet vad som ska drabba jordens invånare gav han dessa befallningar.⁹

Ibland glömmer vi att Herren har talat och försummar att ta reda på vad han har befallt ...

Man skulle kunna citera dussintals skriftställen som bevis på att vår himmelske Fader i sin nåd och barmhärtighet har talat till människorna genom tidsåldrarna, inte bara för att säga vad som ska ske utan också för att vädja till dem att vända om från sina villovägar så att de inte drabbas av förgörelse ...

Vår himmelske Fader har genom sina trofasta representanter gett oss vetskap om viktiga framtida händelser, och vi kan läsa om dem i hans heliga skrifter. Om vi verkligen vill bli frälsta och få upphöjelse i hans celestials rike så har han talat om för oss hur vi ska gå till väga.¹⁰

[Skrifterna är] det viktigaste biblioteket i hela världen. Vad innehåller det? Det innehåller det som er Fader och min Fader ansett vara tillräckligt viktigt för att bevaras och ges till människorna och göras tillgängligt på många av världens språk. De här skrifterna är ytterst viktiga och alla sista dagars heliga bör förstå dem. Jag tänker inte be er att räcka upp handen för att ta reda på hur många av er som församlat sig här någonsin läst de här böckerna, men jag vill fästa er uppmärksamhet på det faktum att de är kostbar sanning, och de innehåller Guds uppenbarade ord som tryckts och publicerats för världen i avsikten att förbereda hans barn för en plats i det celestials riket. Det är därför de är så värdefulla ... Vi borde vara tacksamma för att vi lever i en tid när vi kan läsa hans råd och anvisningar och få saker förklarade som annars kanske skulle vara svårfattiga och oklara för oss.¹¹ [Se förslag 3 på sidan 106.]

Vi inspirerar våra familjer att ha tro genom att läsa skrifterna med dem.

Jag skulle vilja att ni frågar er själva hur många av er som då och då läser högt ur dessa böcker för era familjer, samlar familjerna kring er för att undervisa om det som de bör känna till. Jag befarar att många av oss skulle bli tvungna att säga att vi var för upptagna för att göra det.¹²

Vi har redan fått höra om många av de välsignelser som Herren har gett oss i de heliga uppteckningar som bevarats till vår tid och som innehåller en allvis Faders råd och undervisning. Med tanke på de möjligheter som erbjuds är det märkligt att så många av våra medlemmar inte är förtrogna med innehållet i dessa heliga uppteckningar.¹³

När vi kallas hem, är vi då skuldfria i Faderns ögon om vi har försummat att undervisa våra barn om vikten av dessa heliga uppteckningar? Jag tror inte det ... Menar ni att Herren ... anser att vi uppskattar honom om vi försummar att undervisa våra familjer om de storslagna lärdomar som finns i dessa heliga uppteckningar som han har satt inom räckhåll för oss, om vi försummar att inskräpa vikten av dem hos dem vi kommer i kontakt med?

Bröder och systrar, jag vill på nytt betona vad Mästaren sade: "Forska i skrifterna", läs dem trofast och under bön, undervisa om dem i era hem, samla era familjer kring er och inspirera dem att tro på den levande Guden genom att läsa det som har blivit uppenbart. Det är det kostbaraste biblioteket i hela världen.¹⁴

Låt det här biblioteket stå på en plats där ni hittar det och era barn hittar det. Var tillräckligt intresserade av dessa pojkar och flickors eviga frälsning för att finna möjligheter att intressera dem för innehållet i detta bibliotek så att de vet hur dyrbara de är i Herrens ögon.¹⁵

Jag tyckte att det var underbart när mina föräldrar satt vid öppna spisen och läste i Bibeln för oss barn som satt på golvet ...

Jag vill påpeka, bröder och systrar, att det råd som Jesus Kristus gav fortfarande gäller: "Forska i skrifterna, ty ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig." [Se Johannes 5:39.] Försumma inte den gamla familjebibeln. Lägg den inte på hyllan. Ta reda på vad som står i den om ni inte redan vet det, och om ni

”Samla era familjer kring er och inspirera dem att tro på den levande Guden genom att läsa det som har blivit uppenbarat.”

har läst den, läs den på nytt och läs den ofta för era barn och era barnbarn. Läs inte bara Bibeln för dem utan också andra böcker som ingår i de skrifter som Herren har gett oss till upphöjelse, hjälp, tröst och välsignelse.¹⁶

Jag uppmanar dig, o Israel, forska i skrifterna, läs dem i era hem, undervisa era familjer om vad Herren har sagt. Låt oss inte tillbringa så mycket tid med att läsa betydelselös och ofta skadlig nutidslitteratur utan i stället gå till sanningens källa och läsa Herrens ord.¹⁷ [Se förslag 4 på sidan 106.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs det första stycket på sidan 99, och tänk på ett tillfälle när ett skriftställe inspirerade dig på liknande sätt. Hur fick du ett

vittnesbörd om att skrifterna är sanna? Vilka upplevelser har du haft nyligen som har stärkt det vittnesbördet?

2. Läs avsnittet som börjar på sidan 101 och fundera över vilken plats skrifterna har i ditt eget bibliotek (bland det du läser, tittar eller lyssnar på). Vad kan du göra för att skrifterna ska få en mer framträdande plats i ditt hem eller i ditt liv?
3. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 102. Hur har skrifterna hjälpt dig att möta de sista dagarnas faror? Fundera på hur du skulle kunna använda skrifterna till att hjälpa någon som har drabbats av en svår prövning.
4. Begrunda president Smiths råd till familjer på sidorna 104–105. Vilka välsignelser får familjer som studerar skrifterna tillsammans? Vad finns det för effektiva sätt att väcka våra barns (eller barnbarns) intresse för skrifterna? Fundera på och be för att få veta vad du kan göra för att bli flitigare när det gäller att studera skrifterna med din familj.

Skriftställen: 1 Mosebok 6:6–7; Josua 1:8; Romarbrevet 15:4; 2 Timoteusbrevet 3:15–17; 2 Nephi 4:15; Helaman 3:29–30; Läran och förbunden 33:16

Undervisningstips: ”Du kan hjälpa dem du undervisar att känna sig säkrare på sin förmåga att delta i en diskussion om du säger något positivt om varje uppriktig kommentar. Du kan till exempel säga: ’Tack för ditt svar. Det var mycket tankeväckande’ ... eller ’Det var ett bra exempel’ eller ’Jag uppskattar allt ni sagt i dag’” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1949, s. 83–84.
2. I Conference Report, okt. 1948, s. 165–66.
3. I Conference Report, okt. 1917, s. 43.
4. I Conference Report, okt. 1948, s. 164–165.
5. I Conference Report, okt. 1931, s. 120.
6. I Conference Report, apr. 1946, s. 125.
7. I Conference Report, okt. 1923, s. 70.
8. I Conference Report, apr. 1942, s. 14.
9. I Conference Report, okt. 1917, s. 42–43.
10. I Conference Report, okt. 1940, s. 107–109.
11. I Conference Report, okt. 1948, s. 164.
12. I Conference Report, okt. 1950, s. 179.
13. I Conference Report, apr. 1929, s. 30.
14. I Conference Report, okt. 1917, s. 43–44.
15. I Conference Report, okt. 1948, s. 165.
16. ”Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 feb. 1946, kyrkodelen, s. 6.
17. I Conference Report, okt. 1917, s. 41.

Uppenbarelse från Gud till sina barn

*Vår himmelske Fader vägleder oss individuellt
och som kyrka genom den Helige Anden.*

Ur George Albert Smiths liv

För att belysa vikten av att kyrkan leds genom uppenbarelse berättade George Albert Smith om en upplevelse under en flygresa från Los Angeles till Salt Lake City:

”I närheten av Milford i Utah flög vi plötsligt in i en av de värsta dimmor jag någonsin har sett. Jag försökte titta ut genom fönstret men kunde inte se något i dimman. Man såg inte ett dugg åt något håll utanför flygplanet.

Jag visste att vi närmade oss bergen med en hastighet av cirka 300 kilometer i timmen och att vi måste flyga över dem för att komma in i Saltsjödalen. Jag var orolig och undrade: ’Hur hittar piloten vägen när han inte kan se något?’ Han hade sin kompass men planet kunde ju komma ur kurs. Han hade instrument som visade avståndet till havsytan, men han visste inte hur högt över marken vi befann oss. Jag tänkte att han nog skulle flyga så högt att han säkert kom över bergen mellan oss och Saltsjödalen och försöka finna landningsbanan med hjälp av de blinkande ljusen där nere om vi lyckades komma i närheten, men jag rös vid tanken på att vi kunde flyga vilse och missa ljusen och flygplatsen.

Jag var så orolig att jag gick till det utrymme där piloten och andrepiloten sitter för att ta reda på hur de visste vart vi var på väg. Jag visste inte om vi var trettio meter, trehundra meter eller tretusen meter ovanför marken och jag visste inte hur de kunde veta det annat än på ett ungefär. Jag såg att piloten hade en sådan där liten apparat över örat som telefonisterna i växeln använder för

George Albert Smith och hans hustru Lucy. President Smith använde en personlig upplevelse i ett flygplan till att undervisa om vikten av uppenbarelse.

att ta emot samtal. Jag frågade andrepiloten hur de kunde veta om vi flög i rätt riktning eller hade kommit ur kurs. Han sade: 'När vi inte kan se något vägleds vi av en riktad radiosignal eller ledstråle.'

'Hur fungerar det?' frågade jag. Han förklarade att ledstrålen är som en elektrisk väg mellan två punkter, och i vårt fall var punkterna Milford och Salt Lake City. Han sade att apparaten över pilotens öra fungerade på så sätt att när flygplanet befinner sig i strålen så hörs ett lågt spinnande, men om planet viker av till höger eller till vänster så förändras ljudet och piloten varnas av ett klickande ljud som av en telegrafnyckel. Om han ... styr tillbaka planet till ledstrålen, till den säkra vägen, så upphör klickandet och spinnandet börjar på nytt. Om vi fortsätter i ledstrålen så kommer vi fram till vårt mål i säkerhet.

Jag återvände till min plats, mycket lättad över att veta att trots att vi var insvepta i dimma och mörker och inte såg eller hade någon känsla av var vi befann oss så fick piloten ständigt information om att vi var på rätt väg, och han visste att vi snart skulle komma fram till vårt mål. Några minuter senare kände jag hur planet påbörjade landningen. Vi hade flugit över bergstopparna och närmade oss flygplatsen. När vi var nästan nere såg vi de starka ljusen på landningsbanan som visade var vi skulle landa, och planet med dess dyrbara last tog mark, lika mjukt som en fiskmåås sätter sig på vattnet, och stannade, och vi steg ur vårt forskaffningsmedel, glada över att vara hemma igen ...

Jag har ofta tänkt på det jag lärde mig i flygplanet och har tillämpat det på förhållanden i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ...

Herren har inte bara gett oss de råd som återfinns i skrifterna till vägledning för oss utan han har också satt en ledare i denna kyrka, en av sina söner som blivit utvald och ordinerad och avskild till president för kyrkan. Han är vår pilot och vägleds av en röst som gör det möjligt för honom att föra oss i den riktning vi bör gå. Om vi är förståndiga så sätter vi oss inte till doms över honom utan ärar honom villigt så länge Herren stöder honom."

President Smith använde också upplevelsen i flygplanet till att undervisa om att var och en av oss kan få uppenbarelse till vägledning i vårt eget liv om vi är värdiga:

”Om vi lever så som vi vet att vi bör leva har vi rätt att få höra den milda, stilla röstens viskningar som gör oss uppmärksamma på faror och säger att det här är den säkra vägen, gå på den ... Om vi har felat i vårt uppträdande så viskar rösten: ’Vänd om, du har begått ett misstag, du har inte lyssnat till din himmelske Faders råd.’ Vänd om från dina villovägar medan tid är, för om du avlägsnar dig för långt från den rätta vägen så hör du inte rösten och är då kanske hopplöst förlorad ...

Mitt råd till dig är att se till att du får Guds ande och behåller den, och det enda sättet att behålla den är att leva nära honom, att hålla hans bud ... Lyssna till den milda, stilla rösten som — om du är värdig att få höra den — alltid leder dig på en väg som innebär evig glädje.”¹ [Se förslag 1 på sidan 115.]

George Albert Smiths lärdomar

Gud uppenbarar sig för sina barn i vår tid liksom han gjort i gångna tider.

Vilken förmån det är att få leva i en tid när vi vet att Gud lever, när vi vet att Jesus Kristus är världens Frälsare och vår Återlösare, och när vi vet att Herren fortsätter att uppenbara sig för sina barn som förberett sig så att de kan ta emot hans välsignelser. Jag ser ut över en stor skara denna morgon [på generalkonferensen]. De flesta av er kan glädja sig åt den Allsmåttiges inspiration, och när ni ber så ber ni till er himmelske Fader i förvissning om att era böner ska besvaras och välsignelser komma över era huvuden ... Vi vet att det finns en Gud i himlen, att han är vår Fader, att han intresserar sig för våra angelägenheter och har gjort det ända från tidens början då hans första barn sattes på jorden.²

Det som ända från början har skilt denna storslagna kyrka från alla andra kyrkor är vår tro på gudomlig uppenbarelse. Vi tror att vår Fader talar till människan i dag precis som han har gjort ända sedan Adams tid. Vi tror, ja, vi vet — och det är mer än att bara tro — att vår Fader har räckt ut sin hand i världen för att frälsa människobarnen.³

Det är inte bara för att vi tror på dessa böcker [Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan] som man betraktar

oss som ett egendomligt folk utan också därför att vi förlitar oss på och tror att vår himmelske Fader har talat i vår tid. Vi vet att det finns förbindelse med himlen. Vi tror att Jehova har samma känslor för oss, samma inflytande över oss, som han hade för sina barn som levde här i svunna tider.

Icke troende har i alla tidsåldrar betraktat medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka som ett egendomligt folk. När Herren har talat genom sina tjänare har det i olika perioder funnits många på jorden som sagt: "Jag tror inte på uppenbarelse." Vår tid är inget undantag från regeln. Historien upprepar sig då tusentals, ja, miljontals av vår Faders barn som nu lever på jorden bestrider att Gud har uppenbarat sin vilja på nytt för människorna och säger att de inte behöver ytterligare uppenbarelse.⁴

Vi tror inte att himlen ovanför oss är tillsluten utan tror att samme Fader som älskade och vårdade sig om Israels barn också älskar och vårdar sig om oss. Vi tror att vi har lika stort behov av vår himmelske Faders vägledning i vårt liv som de hade. Vi vet att himlen har öppnats i vår tid och att Gud återigen har talat från himlen.⁵ [Se förslag 2 på sidan 115.]

Herren vägleder sitt folk genom uppenbarelsor till kyrkans president.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga grundades på vår himmelske Faders direkta befallning. På uppenbarelsens klippa grundades den och genom uppenbarelse har den blivit ledd.⁶

Det är unikt i vår tid att tillhöra en kyrka där medlemmarna tror att Herren talar genom deras ledare. När vi undervisas av kyrkans president tror vi att han talar om för oss vad Herren vill att vi ska göra. För oss är det något mer än en människas goda råd. Det tror vi, och det får oss att rannsaka oss själva och på nytt besluta oss för att vara det som Gud vill att vi ska vara.⁷

Det har funnits vilseförda personer i kyrkan som i sin okunnighet har motarbetat [kyrkans presidents] råd och anvisningar utan att förstå att de därmed motarbetade Herren, och de har sjunkit ned i mörker och olycka, och om de inte omvänder sig finner de ingen plats i det celestialska riket.

Låt oss inte glömma att presidenten för denna kyrka officiellt har utsetts till kyrkans ledare här i jordelivet och företräder himlens och jordens Mästare.⁸

När män i avsikt att nå framgång på det ena eller andra sättet har kommit till en eller flera personer och sagt: ”Jag har haft en dröm och Herren vill att vi ska göra så här”, då kan ni vara säkra på att de inte är på Herrens sida av gränsen. Guds drömmar och syner och uppenbarelser till människosläktet har alltid getts genom hans vederbörligen tillsatta tjänare. Ni kan ha drömmar och få uppenbarelser till hjälp för er själva eller till egen belåtenhet men aldrig för kyrkans del ... Vi behöver inte bli vilseledda.⁹

Min själ är fylld av tacksamhet i dag därför att jag vet att när vi fortsätter som medlemmar i kyrkan har vi en pilot och ledare som känner vägen, och följer vi hans anvisningar ... så drabbas vi inte av de andliga katastrofer som världen drabbas av utan kan gå omkring och göra gott och vara till välsignelse för människor och glädjas åt umgänget med dem vi älskar.¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 115.]

**Var och en av oss har rätt till inspiration av
den Helige Anden om vi håller buden.**

Jag tror på er, mina bröder och systrar ... Ni har rätt att få samma kunskap som han som presiderar över kyrkan. Ni har rätt att få samma inspiration som strömmar till dem som Gud har låtit ordinaera till sina ledare. Ni har rätt att få inspiration av Anden, rätt att få kunskap om att Gud är er Fader, och när jag säger ”ni” så menar jag alla som har hållit Faderns bud och har fått del av Herrens andes ljuva inflytande i Kristi kyrka ... Var och en av oss har rätt att få inspiration av Herren i proportion till hur gudfruktigt vi lever.¹¹

Vart ni än går ska ni aldrig finna en annan församlad grupp där var och en tror på Gud. Om vi skulle fråga hur många av er som har ett vittnesbörd, och vi menar inte tro på grund av vad någon annan har sagt, men hur många av er som äger visshet om att det här är Guds verk, att Jesus är Kristus, att vi är eviga varelser, att Joseph Smith var den levande Gudens profet, så skulle ni svara att ni har detta vittnesbörd som håller er uppe och stärker er och skänker tillfredsställelse på er livsväg ...

”Var och en av oss har rätt att få inspiration av Herren i proportion till hur rättfärdigt vi lever.”

Jag förstod som pojke att det här är Herrens verk. Jag lärde mig att det fanns profeter på jorden. Jag lärde mig att den Allsmåttiges inspiration påverkar dem som lever så att de kan ta emot den, så vi är inte beroende av en eller två eller något halvdussin personer. Det finns tusentals medlemmar i den här kyrkan som vet — det rör sig inte om inbillning — att Gud lever och att Jesus är Kristus och att vi är Guds barn.¹²

Ni är inte hänvisade till historien eller till någon människas lärdomar för att veta att det här är Herrens verk, för den kunskapen har bränts in i era själar genom den Helige Andens gåva. Det finns inga tvivel i ert sinne om ert ursprung eller vart ni kommer efter jordelivets slut om ni är trogna det som har anförtratts er.¹³

Ett vittnesbörd kan ges oss av någon annan. Övertygelsen kommer från vår himmelske Fader.¹⁴

Jag står här i dag djupt tacksam för den kunskap som jag har fått. Jag är tacksam att jag inte är beroende av någon annan i fråga om mitt vittnesbörd. Självklart är jag tacksam för den uppmuntran jag har fått av andra som äger ljus och sanning och som sporrar mig genom sitt rättfärdiga leverne, men jag är inte beroende av någon av dem när det gäller kunskapen om att Gud lever, att Jesus Kristus är människosläktets Återlösare och Joseph Smith en Guds profet. Det här vet jag av egen erfarenhet ...

Jag gläder mig åt att kunna vittna om att evangeliet är sant, och jag tackar min himmelske Fader av hela min själ för att han har uppenbarat det för mig.¹⁵

Den mest värdefulla av alla de välsignelser jag har fått i livet är kunskapen om att Gud lever och att det här är hans verk, eftersom den innefattar alla andra välsignelser som jag kan hoppas få glädja mig åt i det här livet eller i livet efter detta.¹⁶ [Se förslag 4 sidan 115.]

Den Helige Anden är en pålitlig ledsagare på jordelivets väg.

[Guds] andes sällskap ... är en pålitlig ledsagare på jordelivets väg och en tillförlitlig förberedelse för en plats i hans celestiaa rike.¹⁷

Vi läser i Job att det finns en ande i människan och att den Allsmäktiges livsfläkt ger henne förstånd [se Job 32:8]. Om vi håller Guds bud har vi rätt till den här livsfläkten eller inspirationen, och om vi lever så som Guds söner bör leva kommer vi att få den inspirationen, och ingen kan förhindra det. Följden blir att vi utvecklas här på jorden i kroppsligt, psykiskt och moraliskt avseende och fortsätter att utvecklas i evigheters evighet.¹⁸

Herrens andes sällskap är ett motgift mot trötthet ... mot fruktan och allt annat som vi ibland drabbas av här i livet.¹⁹

När Frälsarens lärjungar beundrade honom, beundrade de honom utan att inse hans verkliga storhet. Det var inte förrän den Helige Andens kraft kom över dem och de hade döpts med eld som de kunde möta de problem och utstå den förföljelse som gjorde livet nästan outhärdligt. När den Allsmäktiges inspiration gav dem insikt visste de att deras liv var evigt, och de visste att om de var trofasta så skulle de efter sin död uppstå från graven till ära och odödlighet.

Det här var följden av att Guds Andes inspiration kom över dem, den Allsmäktiges inspiration som gav dem insikt ...

Min bön är att den Ande ska vara hos oss som håller oss på sanningens väg, att den önskan vi får genom vår himmelske Faders inspiration ska leda oss på livets väg.²⁰

När vi har avslutat våra jordiska mödor, må vi då finna att vi har lyssnat till den milda, stilla röstens viskningar som alltid leder oss på rättfärdighetens väg och veta att det inneburit att det celestiaa rikets portar har öppnats för oss och för dem vi älskar, att vi kan fortsätta tidsåldrarna igenom ... och leva lyckliga i all evighet.²¹ [Se förslag 5 på sidan 116.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs "Ur George Albert Smith liv" (sidorna 107–110), och fundera över hur president Smiths analogi passar in på vår resa genom jordelivet. Vad skulle dimman, radiosignalen eller ledstrålen och klickandet kunna stå för? Hur har Herren varnat dig för faror och hjälpt dig att hålla dig på vägen till evigt liv?
2. På sidorna 110–111) säger president Smith att uppenbarelse är lika nödvändigt i dag som på Bibelns tid. Vad skulle du säga till någon som påstår att uppenbarelserna i skrifterna är tillräckliga för vår tid? Vilka upplevelser har lärt dig att vår himmelske Fader "intresserar sig för våra angelägenheter"?
3. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 111. Hur har du kommit till insikt om att profetens råd kommer från Herren och är "något mer än en människas goda råd"? (Sidan 111.) Hur kan personlig uppenbarelse hjälpa dig ta emot och använda uppenbarelse som ges genom profeten?
4. Studera avsnittet som börjar på sidan 112 och fundera över hur du själv fick ett vittnesbörd om evangeliet. På vilket sätt var andras vittnesbörd till hjälp för dig? Vad gjorde du för att lära känna sanningen för egen del?

5. Leta efter ord och uttryck i det sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 114–115) som beskriver hur den Helige Anden hjälper oss. Fundera över vad du kan göra så att du oftare är värdig den Helige Andens sällskap i ditt liv.

Skriftställen: Johannes 15:26; 1 Nephi 10:17–19; 2 Nephi 32:5; Moroni 10:3–5; Läran och förbunden 1:38; 42:61; 76:5–10; Trosartiklarna 1:9

Undervisningstips: ”Bli inte orolig om eleverna är tysta några sekunder efter det att du ställt en fråga. Svara inte själv på din fråga. Låt eleverna få tid att tänka på hur de ska svara. Ihållande tystnad kan emellertid tyda på att de inte förstått frågan och att du behöver formulera om den” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 69).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1937, s. 50–53.
2. I Conference Report, apr. 1946, s. 4.
3. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
4. ”Some Points of ‘Peculiarity’”, *Improvement Era*, mars 1949, s. 137.
5. I *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, s. 55.
6. ”Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, nov. 1946, s. 501.
7. I Conference Report, okt. 1930, s. 66.
8. I Conference Report, okt. 1937, s. 52–53.
9. I Conference Report, okt. 1945, s. 118–119.
10. I Conference Report, okt. 1937, s. 53.
11. I Conference Report, okt. 1911, s. 44.
12. I Conference Report, apr. 1946, s. 124–125.
13. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
14. ”Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, sep. 1949, s. 557.
15. I Conference Report, okt. 1921, s. 42.
16. I Conference Report, apr. 1927, s. 82.
17. ”To the Latter-day Saints Everywhere”, *Improvement Era*, dec. 1947, s. 797.
18. I Conference Report, apr. 1944, s. 31.
19. I Conference Report, okt. 1945, s. 115–116.
20. I Conference Report, apr. 1939, s. 124–125.
21. I Conference Report, apr. 1941, s. 28.

En brinnande önskan att dela med sig av evangeliet

Våra bröder och systrar runtom i världen behöver evangeliets budskap och vi har förmånen att få dela med oss av det.

Ur George Albert Smiths liv

En nära vän till George Albert Smith skrev: "Det faller sig naturligt för president George Albert Smith att missionera. Ända sedan sin ungdom har han haft en brinnande önskan att dela med sig av evangeliets lärdomar till sina medmänniskor och berätta för 'Guds söner och döttrar' — han betraktar dem alla som sina bröder och systrar — om de sanningar som uppenbarades för profeten Joseph Smith.

Jag har vid flera tillfällen haft förmånen att följa med president Smith på tågresor. Varje gång lade jag märke till att så snart tåget hade kommit ett stycke på väg tog han fram några evangeliebroschyrer ur sin väska, stoppade dem i fickan och började gå omkring bland passagerarna. På sitt älskvärda sätt gjorde han snart någon medresenärs bekantskap och inom kort hörde jag honom berätta hur kyrkan grundades av profeten Joseph Smith eller skildra de heligas uttåg ur Nauvoo och deras prövningar och svårigheter när de korsade slätterna på väg till Utah eller förklara några av evangeliets principer för den nya bekantskapen. Han samtalade med den ena passageraren efter den andra tills resans slut. Under hela min bekantskap med president Smith, som har varat i över fyrtio år, har jag lärt mig att var han än befinner sig så är han i första hand en missionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."¹

Det skrevs också om president Smith: "Han pratade religion med sotaren som arbetade hemma hos honom. Han försummade sällan ett tillfälle att förklara 'det återställda evangeliets eviga sanningar'

"Det är Jesu Kristi evangelium vi för ut. Det är önskan att frälsa människornas själar som brinner i våra hjärtan."

för en vän eller främling. Från hans synpunkt sett var det den största vänlighet man kunde visa någon, för Kristi budskap var den viktigaste gåva han hade att ge.”² [Se förslag 1 på sidan 127.]

Eftersom president Smith ofta talade om vikten av att dela med sig av evangeliet är det här det första av tre kapitel i boken som behandlar det ämnet. Det här kapitlet behandlar skälen till att vi delar med oss av evangeliet. Kapitel 13 tar upp olika sätt att delta i detta viktiga arbete. Kapitel 14 beskriver hur vi allra bäst delar med oss av evangeliet.

George Albert Smiths lärdomar

Världen behöver det vi har: Jesu Kristi evangelium i dess fullhet.

Världen lider och är i nöd från ena änden till den andra. Män och kvinnor letar här och där och försöker få reda på vart de ska ta vägen för att göra det som skänker frid ... Jesu Kristi evangelium har blivit återställt. Sanningen som uppenbarats från himlen finns här och det är den sanningen, det evangeliet som om världen bara insåg det skulle bli botemedlet mot allt deras elände och alla deras missförhållanden. Det är det enda som kan skänka frid medan de är på jorden.³

Människorna i världen behöver vända om och återvända till den grundval som himlens och jordens Mästare lade, den grundval som utgörs av tro, omvändelse, dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och handpåläggning för den Helige Andens gåva av dem som innehar gudomlig myndighet. Det är det som världen behöver. Jag är tacksam att det finns många som ser åt det hållet. De har blint gått på en väg som har lett till sorg och bedrövelse, men ett botemedel har satts inom räckhåll för dem, ett botemedel mot allt elände och alla missförhållanden: Jesu Kristi evangelium. En väg har stakats ut för alla som, fastän den är trång och svår att gå på, leder tillbaka till allas vår Fader, och det finns ingen annan väg som leder dit.⁴

Världens kyrkor försöker på sitt sätt hjälpa människor att få frid i hjärtat. De har många förtjänster och många sanningar och utträtt mycket gott, men de saknar gudomlig myndighet. Deras präster har inte tillsatts med gudomlig fullmakt.⁵

De sista dagars heliga är de enda som innehar vår himmelske Faders myndighet att utföra evangeliets förrättningar. Världen behöver oss.⁶

Det finns en hunger i världen efter att höra Herrens ord och många uppriktiga själar söker ivrigt efter att få veta vad vår himmelske Fader önskar av dem. Jag har träffat ledarna för många av världens kyrkor och har funnit ädla personer bland dem som ägnar sig åt att göra gott, men jag har sällan träffat någon som kallats till prästämbetet i de olika kyrkorna som förstår syftet med sin tillvaro eller som inser varför vi är här på jorden. Människor kan inte undervisa om det som de inte själva vet. Dessa goda män som inte förstår evangeliet och behovet av dess förrättningar inskränker sin undervisning huvudsakligen till moraliska lärdomar och till att läsa psalmerna för sina församlingar. Fristående skriftställen tas till utgångspunkt för tal om dygd, ärlighet osv., och allt det är nyttigt och uppbyggligt, men få predikningar hålls som förklarar de krav som varje person måste uppfylla för att kunna komma in i himmelriket. Det är den upplysningen som världen är i störst behov av. Få präster har ett budskap till sin församling som inspirerar den att tro på Jesu Kristi gudomlighet och på att det är nödvändigt att ta emot de evangeliets förrättningar som Kristus har föreskrivit.⁷ [Se förslag 2 på sidan 127.]

**Det finns många som skulle ta emot
sanningen om de gavs tillfälle till det.**

Vår Faders barn är överallt ivriga att få veta vad de ska göra men har blivit vilseledda på grund av det onda inflytande som varit förhärskande på jorden. Hedervärda människor har förblindats och ser inte sanningen ... Motståndaren är i verksamhet och den enda kraft som kan neutralisera hans inflytande är Jesu Kristi evangelium.⁸

Människor har varit misstänksamma mot varandra. De har inte trott på det de har hört och har inte varit beredda att göra det som Filippus, en av Frälsarens lärjungar, föreslog Natanael att göra när han pratade med honom. Filippus sade: "Herren har kommit."

Han beskrev honom och Natanael frågade: "Var kom han ifrån?"

Filippus sade: "Från Nasaret." Då sade den gode mannen: "Kan något gott komma från Nasaret?" Filippus svarade: "Kom och se!" (Se Johannes 1:43–46.)

Natanael hade fått lära sig att inget gott kunde komma från Nasaret, och ändå var han den man som Frälsaren senare kallade en israelit utan svek — en god man men vilseledd av det som berättats för honom.

Men när han väl hade fått veta det, när han hade tackat ja till lärjungarnas inbjudan att komma och se, då kom han och såg.

Vi har haft stor glädje under Guds andes påverkan. Vi vill att alla ska få den välsignelsen, så när man frågar: "Vad är ni för slags människor?" blir vårt svar: "Kom och se!"⁹

Vår himmelske Fader ... har kallat mig att resa till många delar av världen, och jag har tillryggalagt över 150 000 mil sedan jag kallades till hans tjänst. Jag har rest i många länder och trakter och varthelst jag begett mig har jag funnit goda människor, söner och döttrar till den levande Guden som väntar på Jesu Kristi evangelium, och det finns tusentals, hundratusentals, miljontals av dem som skulle ta emot sanningen om de bara visste vad vi vet.¹⁰

Det finns många betydande kyrkliga organisationer i världen, många fromma män och kvinnor som lever i enlighet med vår himmelske Faders vilja som de uppfattar den ...

Alla som lever enligt det ljus som Herren har gett dem och söker honom i uppriktig bön, deras hjärtan berörs, deras sinnen påverkas och de ges tillfälle att få veta att Gud har talat på nytt.¹¹ [Se förslag 3 på sidan 127.]

**Vi är ivriga att dela med oss av evangeliet
därför att vi älskar vår nästa.**

Kanske tycker en utomstående betraktare att de sista dagars heliga är osedvanligt entusiastiska. En man sade nyligen: "Jag förundras över med vilken glädje ni för ert verk framåt. Det spelar ingen roll om jag talar med en ungdom eller med en man i mogen ålder, med en trädgårdsmästare eller en polis bland er, de är alla glada och helt säkra på att de har Jesu Kristi evangelium" ...

"De som tror följer det mönster som Frälsaren gav då han sade till sina lärjungar: 'Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.'"

Är det att undra på att vi är entusiastiska i vår gudsdyrkan, att vi är benägna att ivrigt dela med oss av dessa underbara sanningar till vår nästa? Är det att undra på att när dagen kommer och våra söner kallas att gå ut som missionärer eller vi ombes att lägga våra arbetsuppgifter åt sidan och bege oss ut som den levande Gudens tjänare, begåvade med kraft från höjden, i besittning av myndighet som förlänats i vår tid, för att till alla dela med oss av denna underbara sanning som så till den grad har berikat vårt liv ... att vi då gör det villigt och glatt?¹²

Det är Jesu Kristi evangelium vi för ut. Det är önskan att frälsa människornas själar som brinner i våra hjärtan. Det är inte för att vi ska utökas och bli ett mäktigt folk i ekonomiskt avseende, inte för att man ska prisa våra namn här på jorden för det vi uträttat, utan det är för att Guds söner och döttrar, var de än är, ska få höra detta evangelium som är Guds kraft som frälser var och en som tror och

håller dess bud. Och de som tror följer det mönster som Frälsaren gav då han sade till sina lärjungar: ”Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.” [Markus 16:16.]¹³

Tänk på det ansvar som vilar på oss om vi är likgiltiga och inte försöker dela med oss av sanningen till dem som Herren älskar lika mycket som oss och som är dyrbara i hans ögon. Jag anser att det behövs ett uppvaknande hos somliga medlemmar i kyrkan. Jag anser att vi bör anstränga oss mer för att dela med oss till vår Faders barn av de sanningar som finns i denna kyrka.¹⁴

Om vår granne är sjuk så hjälper vi honom villigt. Om någon dör i hans familj så försöker vi trösta honom. Men år efter år låter vi honom gå på vägar som förstör hans möjligheter till evigt liv. Vi går förbi honom som om han inte var någonting värd.¹⁵

Inser vi att varje man är skapad till Guds avbild och är en Guds son och varje kvinna en Guds dotter? Var de än bor är de hans barn och han älskar dem och vill att de ska bli frälsta. Inte kan vi väl då som medlemmar i denna kyrka sitta med armarna i kors. Vi kan inte ta emot vår himmelske Faders ynnest, den kunskap vi fått om det eviga livet, och vara så själviska att vi behåller den för egen del och tro att det blir till välsignelse för oss. Det är inte det vi får som berikar vårt liv, det är det vi ger.¹⁶

Låt oss vara så intresserade av människornas frälsning att vi med heligt nit försöker omvända dem, så att vi kan glädja oss åt deras eviga tacksamhet och kärlek och åt vår himmelske Faders uppskattning över vårt osjälviska intresse för hans barn.¹⁷

Vår mission bland vår Faders barn ... är en fredsmission, för frid åt alla människor. Det är en innerlig och brinnande önskan att till alla hans barn dela med oss av allt det goda som han så frikostigt har gett oss, och det är i förhoppningen att de ska förstå som vi dag efter dag faller på knä och ber att deras hjärtan ska påverkas, att de ska uppfyllas av Guds ande så att de förstår sanningen när de hör den.¹⁸

O att denna stora kyrka med den makt som Gud har gett den skulle kunna sprida sanningen snabbare och rädda folken från undergång. Vi växer snabbt som organisation, men jag gläder mig mindre över tillväxten i siffror än åt övertygelsen att det inflytande

vi sprider har en positiv verkan och att vår Faders barn från norr till söder och från öster till väster får höra livets och frälsningens budskap, för utan det budskapet kan de inte bo i människosläktets Återlösares närhet.¹⁹ [Se förslag 4 på sidan 127.]

Vi är ansvariga inför Herren för våra ansträngningar när det gäller att dela med oss av evangeliets gåva.

Vi har fått en underbar gåva men med den gåvan kommer också ett stort ansvar. Herren har välsignat oss med kunskap utöver vad våra medmänniskor har fått och därför krävs det av oss att vi delar med oss av den kunskapen till alla hans barn var de än bor.²⁰

Jag förstår inte hur vi kan tjäna Gud av hela vår kraft om vi sviker hans barn eller tillbringar en stor del av vår tid med att gynna oss själva och samlar på oss det som hör det här livet till och låter hans barn förbli i mörkret när vi skulle kunna föra dem in i ljuset. Som jag förstår saken är min viktigaste uppgift i livet att för det första hålla Guds bud så som jag blivit lärd och för det andra att undervisa min Faders barn om dessa bud som de inte känner till.²¹

Det finns inget annat frälsningens evangelium, och det är vår plikt, som bröder som bär det heliga prästadömet, att föra ut det budskapet, inte bara till alla folk på jorden utan också att själva vara exempel på evangeliet i vårt dagliga liv och undervisa våra grannar om det, som är av annan trosuppfattning. Jag varnar er i dag och säger att vi är ansvariga inför Herren att kalla hans barn till omvändelse och förkunna hans sanning. Om vi försummar tillfällen som ges att undervisa Guds söner och döttrar som bor mitt ibland oss och är av en annan trosuppfattning om vår Herres evangelium, ska han på andra sidan av förlåten utkräva av vår hand det som vi har försummat att göra.²²

Efter en tid kommer vi att ställas inför det som står skrivet om oss, och har vi varit trofasta är jag säker på att allas vår Fader ska tacka och välsigna oss för att vi gett så många av hans söner och döttrar insikt om livets mening och hur man njuter av livet under hans Andes påverkan.²³

Har vi evangeliets anda så vill vi undervisa så många som möjligt av vår himmelske Faders barn som vi kan nå ut till om de underbara

sanningar som är nödvändiga för deras upphöjelse, så att när dagen kommer då vi ska stå inför människosläktets Återlösare vi då kan säga till honom: ”Med den kraft som du gav mig, med den visdom och kunskap som du gav mig, har jag med uppriktig kärlek, ömt, beslutsamt och vänligt, försökt att ge så många av dina barn kunskap om sanningen som jag bara kunnat.”²⁴ [Se förslag 5 på sidan 127.]

**Om vi delar med oss av evangeliet till Guds barn blir
vår lön att vi får glädjas med dem i det celestiaa riket.**

Många av oss tillbringar en stor del av vår tid med att sträva efter det som hör det här livet till och som vi är tvungna att lämna kvar när vi lämnar jordelivet. Ändå finns det odödliga själar runtomkring oss som vi, om vi bara ville, kunde undervisa och inspirera till att undersöka sanningen och i vars hjärtan vi kunde inympa kunskapen om att Gud lever. Kan det för vår del finnas någon kostbarare skatt i hela världen? För vi skulle äga deras tacksamhet här och deras eviga uppskattning i livet efter detta. Det är ett mycket viktigt uppdrag.²⁵

Tänk på vad det skulle innebära om vi i stället för att själviskt bara ha försökt rädda vår egen lilla familj, vi kunde räkna de män och kvinnor i dussintal eller i hundraden som vi påverkat att ta emot vår Herres evangelium. Då skulle vi känna oss rikt välsignade och kunna glädja oss åt deras kärlek och uppskattning i all evighet.²⁶

Hur stor ska vår glädje inte vara på andra sidan av förlåten när vi träffar dessa goda män och kvinnor som levde enligt det ljus de hade och försökte fullgöra sin plikt mot Gud och som tack vare kontakten med oss, tack vare vår iver och villighet att dela med oss till dem, fick ytterligare kunskap om vår Herres evangelium och tog emot förrättningarna i hans heliga hus och blev redo för medlemskap i det celestiaa riket. Hur glad ska du inte vara när den tiden kommer, när du står inför den store Domaren för att redogöra för dina få år här på jorden, om dessa vår Faders barn som han älskar lika mycket som oss och som står där bredvid oss då säger: ”Himmelske Fader, det var den här mannen, den här kvinnan som först berättade för mig om din stora sanning och det sporrade mig att söka dig med större iver än tidigare. Det var den här mannen eller den här kvinnan som gjorde detta underbara för mig.” Och det är inte allt.

"Har vi evangeliets anda så vill vi undervisa så många som möjligt av vår himmelske Faders barn som vi kan nå ut till."

När den tiden kommer ska du i evigheternas evighet, och det är länge, få känna varje mans, kvinnas och barns kärlek och tacksamhet som du hjälpte att få evig lycka. Är inte det mödan värt? Vi kan leva vårt liv här och tjäna ihop hundratals eller tusentals dollar, vi kan ha hjordar, hus och mark, men vi kan inte ta med oss dem till den andra sidan. De är inte nödvändiga för evigt liv, de är bara nödvändiga för oss här, men har vi vunnit Guds barns kärlek och tacksamhet ska den strömma till oss i evighet. Tänk på vad det innebär! När tiden är inne och världen ska renas med eld och blir det celestialska riket och all orenhet och allt som inte är önskvärt har blivit bortsvept, hur glädjande ska det då inte vara att finna att vi är i sällskap med dem som vi betjänade i jordelivet, att vi är vår Herres Jesu Kristi medarvingar och ska ledas av honom i evighet. Är inte det mödan värt? Är inte det en glädjande möjlighet?²⁷ [Se förslag 6 på sidan 127.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Gå igenom "Ur George Albert Smiths liv" (sidorna 117–119). Varför tror du att president Smith var så entusiastisk över missionsarbetet? Vad innebär det för dig att "i första hand" vara en missionär för kyrkan?
2. Vad har det återställda evangeliet att erbjuda utöver de "moraliska lärdomar" som de flesta religioner erbjuder? (Se exempel på sidorna 119–120.)
3. Läs avsnittet som börjar på sidan 120 (se också L&F 123:12). Vilka exempel har du sett på att människor övervunnit missuppfattningar om kyrkan genom att tacka ja till inbjudan att "komma och se"? Vad finns det för effektiva sätt att komma med en sådan inbjudan?
4. Läs det första hela stycket på sidan 123. Varför tror du att vi ibland tvekar att dela med oss av evangeliet till våra grannar? När du studerar sidorna 121–124, fundera då över hur vi kan övervinna den här tvekan.
5. Läs avsnittet som börjar på sidan 124 och tänk igenom om du gör det som Herren förväntar sig att du ska göra för att dela med dig av evangeliet. Fundera på och be om vägledning om hur du kan hålla det här budet mer fullständigt.
6. Gå igenom det sista avsnittet av lärdomarna (sidan 125–126) och tänk på den person som presenterade Jesu Kristi återställda evangelium för dig eller din familj. Vad kan du göra för att visa din tacksamhet mot den personen?

Skriftställen: Amos 8:11–12; Mosiah 28:1–3; Alma 26:28–30; Läran och förbunden 4:4; 18:10–16

Undervisningstips: "Det är bättre att bara ha med några bra tankar och ha en bra diskussion — och bra inläring — än att desperat försöka lära ut varje ord i lektionsboken ... En lugn atmosfär är absolut nödvändig för att Herrens ande ska kunna råda under er

lektion” (Jeffrey R. Holland, ”Undervisning och inläring i kyrkan”, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Slutnoter

1. Preston Nibley, ”Sharing the Gospel with Others”, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), s. 240.
3. I Conference Report, juni 1919, s. 43.
4. I Conference Report, apr. 1922, s. 54–55.
5. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
6. I Conference Report, apr. 1916, s. 47.
7. I Conference Report, okt. 1921, s. 38.
8. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
9. I Conference Report, okt. 1949, s. 5.
10. I Conference Report, okt. 1945, s. 120.
11. I Conference Report, apr. 1935, s. 43–44.
12. I Conference Report, okt. 1927, s. 46–47.
13. I *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, s. 55.
14. I Conference Report, apr. 1934, s. 28.
15. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
16. I Conference Report, apr. 1935, s. 46.
17. ”Greeting”, *Millennial Star*, 10 juli 1919, s. 441.
18. I Conference Report, okt. 1927, s. 49.
19. I Conference Report, okt. 1922, s. 98.
20. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
21. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
22. I Conference Report, apr. 1916, s. 48.
23. I Conference Report, okt. 1948, s. 7–8.
24. I *Deseret News*, 20 aug. 1921, kyrkodelen, s. 7.
25. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
26. I Conference Report, okt. 1941, s. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s. 214–216; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington DC.

Göra vår del för att dela med oss av evangeliet

*Det finns många sätt att medverka i det stora arbetet
att sprida Jesu Kristi återställda evangelium.*

Ur George Albert Smiths liv

Förutom att han verkade som generalauktoritet i nästan 48 år utförde George Albert Smith även tre heltidsmissioner för kyrkan, däribland två år som president över Europamissionen. Han uppmunttrade kyrkans medlemmar att förbereda sig andligen för missionstjänst på heltid och att tacka ja till sådana kallelser när de kom. Men han lärde också att de inte behöver få en officiell missionskallelse för att predika evangeliet. George Albert Smith var en missionär i hela sitt liv. Ofta påminde han kyrkans medlemmar om deras många möjligheter att dela med sig av evangeliet till grannar och vänner och uppmuntrade dem att vara goda exempel som Kristi lärjungar.

President Smith påbörjade sin tjänstgöring i Europamissionen kort efter första världskrigets slut. På grund av kriget hade antalet missionärer i missionen minskat drastiskt och alla försök att öka det antalet förhindrades av att missionärerna inte fick några visum. Dessutom spred kyrkans fiender ut falska rykten om de sista dagars heliga, vilket skapade fördomar som var svåra att övervinna. President Smith var trots dessa begränsningar säker på att verket skulle gå framåt på grund av trofasta sista dagars heligas föredöme. Han framhöll att allteftersom kyrkan blir mer bekant ”värderas dess medlemmar efter förtjänster” och kritiker ”berövas snabbt sina oberechtiga fördomar när de kommer i direkt kontakt med sista dagars heliga i det dagliga livet ... Då bedömer de oss efter vår frukt, utifrån personliga iakttagelser, och när de vidarebefordrar sådan information kan detta enbart vara ytterst fördelaktigt för oss.”¹

George Albert Smith verkade som president över Europamissionen från 1919 till 1921.

En kort tid efter att ha påbörjat sin tjänst som president i missionen skrev han till kyrkans medlemmar i Europa och påminde dem om deras ansvar att dela med sig av evangeliet och hjälpa verket att gå framåt:

”Låt oss med förenade krafter utnyttja tillfället att verka medan tid är, med fullt förtroende för att Herren ska vända hedervärda människors hjärtan till evangeliet när de har förstått det. Låt oss sprida Mästarens lära till de goda människorna i Storbritannien och de andra länderna i Europamissionen så att de kan bli frälsta både andligt och timligt.”²

Några månader senare skrev han: ”Varje medlem i kyrkan bör finna glädje i att undervisa om sanningen. Vi bör var och en göra något varje dag för att föra ljuset till våra medmänniskor. De är alla dyrbara i vår himmelske Faders ögon och han kommer att belöna oss för att vi ger dem andlig insikt. Vi kan inte flytta över vårt ansvar till andras skuldror.”³

Efter att ha återvänt från Europa avgav George Albert Smith 1921 rapport under generalkonferensen. Han sade: ”De fördomar som funnits mot oss har i stor utsträckning försvunnit och hundratusentals människor har gjorts uppmärksamma på det arbete vi utför.” Han uppmanade sedan de heliga att ständigt söka efter tillfällen att sprida evangeliet till andra: ”Vårt problem är att finna ett sätt att föra ut vår Herres evangelium till alla människor. Det är problemet och med gudomlig hjälp ska vi finna en lösning på det. Det åligger oss att ta reda på om det inte finns något sätt för oss att göra mer än vi hittills har gjort för att uppfylla vår himmelske Faders krav.”⁴ [Se förslag 1 på sidan 139.]

George Albert Smiths lärdomar

Varje medlem i kyrkan har ansvaret att dela med sig av evangeliet.

Jag är så tacksam för mina förmåner i Jesu Kristi Kyrka, för kamratskapet med män och kvinnor i den här kyrkan och i andra kyrkor. Jag är tacksam för de många vänner jag har i de olika kyrkorna i världen, utspridda på skilda platser. Jag är tacksam för dessa

vänner, men jag är inte nöjd förrän jag kan dela med mig till dem av sådant som de ännu inte har fått.⁵

Vi sänder ut missionärer till jordens folk för att förkunna evangeliet som det uppenbarats i vår tid. Men därmed har vi inte fullgjort hela vår plikt. Utanför vår egen dörr finns hundratals, ja, tusentals av vår himmelske Faders utvalda söner och döttrar. De bor mitt ibland oss, vi blir goda vänner, men vi försummar att undervisa dem i den utsträckning vi borde om evangeliet som vi vet är Guds kraft till frälsning. Kyrkans presidentskap gör allt som står i deras makt. De ägnar sina dagar och ofta sena kvällar åt att arbeta för kyrkans räkning. De bröder som arbetar tillsammans med dem är frikostiga med sin tid och reser och undervisar de sista dagars heliga och för ut evangeliet till vår Faders barn. Presidenter för stavar, högrådsmedlemmar, biskopar i församlingar och deras assistenter arbetar oavbrutet för att vara till välsignelse för folket, och deras lön är säker. Men gör vi allt vi bör göra så att när vi står inför vår himmelske Faders skrank han då ska säga att vi har fullgjort hela vår plikt i fråga om våra medmänniskor, hans barn?⁶

I en av de första uppenbarelserna ... i Läran och förbunden står följande:

”Se, ett förunderligt verk skall snart påbörjas ibland människobarnen ...

Om ni därför har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket.” [L&F 4:1, 3.]

Du behöver ingen kallelse att resa ut på missionsfältet för att förkunna sanningen. Börja med din närmaste granne genom att inge förtroende, genom att inspirera honom att älska dig för din rättfärdighets skull, och du har redan börjat missionera.

”Ty se, fältet har redan vitnat till skörd.” [L&F 4:4.]⁷

Att sprida sanningen är inte någon annans ansvar, det är ditt och mitt ansvar att se till att människorna får undervisning om det rena evangeliet. Är inte det något att vara tacksam för?⁸

Det finns stora möjligheter för var och en av oss. Jag skulle vilja betona enskilt missionsarbete av var och en av oss bland våra grannar. Om vi gör vårt bästa kommer vi att bli förvånade över hur

många som är intresserade. De ska inte bara vara tacksamma mot oss för att vi kom med sanningen till dem och öppnade deras ögon för de härligheter och de välsignelser som vår himmelske Fader har berett för oss, utan de kommer också att älska oss och vara tacksamma mot oss i all evighet.

Det finns så mycket som Herren har gett oss som andra ännu inte har fått. Inte ska vi väl vara själviska. Vi bör ha en önskan i hjärtat att i möjligaste mån dela med oss av de glädjrika sanningarna i Jesu Kristi evangelium till alla andra.⁹

Så låt oss var och en sträva framåt och utöva inflytande på våra grannar och vänner, och låt oss inte vara alltför blygsamma. Vi behöver inte besvära människor, utan låt oss få dem att känna och förstå att vi är intresserade, inte av att göra dem till medlemmar i kyrkan bara för att öka medlemsantalet utan för att de ska kunna få glädja sig åt samma välsignelser som vi har.¹⁰ [Se förslag 2 på sidan 139.]

Om vi lever ett föredömligt liv kan vårt inflytande påverka andra till att vilja veta mer om evangeliet.

Kom ihåg att vi alla har plikter. Vi kanske inte blir kallade till en särskild uppgift, men i varje grannskap finns det tillfälle för var och en av oss att utstråla kärlek och frid och glädje så att människorna förstår vad evangeliet är och kan insamlas till fällan.¹¹

För bara några få dagar sedan sade en bildad man i ett samtal med en av våra systrar som var på besök på östkusten: ”Jag kan inte tro som ni men jag önskar att jag kunde göra det. Det är vackert.” Och så är det med många av vår Faders barn. När de iakttar det som kännetecknar detta verk, iakttar män och kvinnor som har tagit emot sanningen och deras handlingar, förundras de över vad som åstadkommits, över den frid och glädje som följer de uppriktigt troende, och önskar att de också skulle vara del av det, och det skulle de kunna vara om de hade tro.¹²

Jag har ofta gjort iakttagelsen, och jag tror att de flesta av er som har haft missionärsupplevelser kan bekräfta det, att ingen god man eller kvinna kan komma under trofasta medlemmars inflytande i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och avstå från att lovorda

"I varje grannskap finns det tillfälle för var och en av oss att utstråla kärlek och frid och glädje."

vad de har iakttagit medan de var hos oss. När de lämnar oss är det ibland en annan sak, men så länge de står under det inflytande som kommer från Herren och som hans tjänare har, lovordar de vanligtvis gärna det de har sett och hört.¹³

Den onde har lagt ner sin största möda på att förhindra att evangeliets sanningar sprids. Det är din och min plikt att med takt och broderlig kärlek och tro övervinna de fördomar som den onde har sått i vår himmelske Faders barns hjärtan, att bryta ner de felaktiga intryck som i några fall till och med goda män och kvinnor har och att undervisa dem om vår Herres evangelium, som är en Guds kraft som frälser var och en som tror och följer det.¹⁴

Jag anser att den storslagna organisation vi tillhör borde vara ett sådant gott föredöme att människor i vårt grannskap som inte är medlemmar i kyrkan ser våra goda gärningar och nödgas att prisa vår himmelske Faders namn. Det är så jag ser på den saken. Allt vi behöver göra är att vara ett gott föredöme, vara goda män och goda

kvinnor, så lägger de märke till det. Då kanske de ger oss tillfälle att undervisa dem om det som de inte vet.¹⁵

Om vi som medlemmar i kyrkan höll Guds bud, om vi värdesatte sanningen som vi bör göra, om vårt liv överensstämde med dess läras skönhet, så att våra grannar som iakttog vårt uppträdande kände sig manade att söka sanningen, vore vi lysande missionärer.¹⁶ [Se förslag 3 på sidan 140.]

**Vi deltar i missionsarbete genom att hjälpa
framtida missionärer att förbereda sig och
genom att stödja dem på missionsfältet.**

Vår uppgift är inte bara att undervisa om Jesu Kristi evangelium och leva efter det, utan det är också vår uppgift att sända ut våra söner och döttrar i världen när de får en kallelse från kyrkan att predika evangeliet. De bör ha fått en sådan uppfostran att de är orubb-
liga när den onde frestar dem. De bör vara så rena och dygdiga och rättfärdiga som det bara går, för då kommer deras blotta närvaro att påverka dem som de kontaktar. Guds ande bor inte i orena tempel, hans Ande bor hos dem som håller sig obefläckade och rena.

Låt oss därför [fostra] våra pojkar och flickor under Guds andes påverkan.¹⁷

Låt inte era barn växa upp utan att undervisa dem om principerna i Jesu Kristi evangelium. Låt dem inte lära sig vad evangeliet innebär först på missionsfältet. Jag minns när jag för femtiofem eller sextio år sedan var i Södern [som missionär] att det var en man som kom från en stor familj som sade: "Jag vet inte vad jag ska säga. Jag vet inte vad jag ska säga till människorna här."

"Undervisa dem om Bibeln", sade en av bröderna. "Hämta din bibel och läs Första Moseboken." Han sade: "Jag vet inte var Första Moseboken är någonstans i Bibeln", och ändå hade han kommit från ett sista dagars heliga hem för att föra ut livets och frälsningens budskap till människorna i Södern. Men det dröjde inte länge för-
rån hans inställning ändrades. Genom studier och bön fick han ett vittnesbörd om sanningen och visste att evangeliet fanns på jorden, och han kunde stå på egna ben och öppet vittna om att Jesu Kristi evangelium är sanningen.¹⁸

Det är oerhört viktigt att vi förbereder oss för verket. Det räcker inte att en pojke på grund av sitt förtroende för föräldrarna — därför att han vill göra det som de vill att han ska göra — uttrycker en önskan att gå ut i världen och predika evangeliet. Det räcker inte att han tar emot de kallelser till missionärstjänst som vår himmelske Fader från tid till annan ger genom sina tjänare. Det är också nödvändigt att han blir duglig för arbetet, forskar i skrifterna och får veta vad Herren vill att han ska veta. Det är viktigt att våra söner och döttrar blir starka i tron och liksom sina föräldrar vet att detta är vår Faders verk ...

Ett dussin män som är dugliga för arbetet är mer värda på missionsfältet än hundra som inte känner till sanningen och som själva först måste få undervisning om den innan de kan förklara den för andra.

Det här är vår Faders verk och inget att leka med. Det är av allra största vikt för oss. Låt oss ... försöka skapa tro hos våra barn och befästa den, så att de blir villiga att ta emot och utföra varje kallelse och så att de ur djupet av sitt hjärta kan säga: ”Jag är redo att gå varthelst min himmelske Fader vill att jag ska gå.”¹⁹ [Se förslag 4 på sidan 140.]

En enträgen bön har framförts ... att vi sänder ut våra söner och döttrar på missionsfältet ... Det gläder mig att se hur män och kvinnor sparar pengar och planerar så att deras barn kan gå ut i världen. För mindre än två veckor sedan ... begav sig en ung man ut på missionsfältet, och hans två systrar ... skickar honom en del av sina små löner för att han ska få uppleva välsignelsen av en mission. Han är den förste i en stor barnfamilj som beger sig ut på missionsfältet för att sprida sanningen ... Jag vet att de här goda kvinnorna som har tron att ge sina medel till sin bror så han kan tjäna Herren på fältet ska ha all anledning att glädja sig i hjärtat. De ska få den välsignelse som hör ihop med evangeliets predikande, i den utsträckning som det är möjligt att få den utan att själv tjäna.²⁰

Jag tänker ... på våra representanter på missionsfältet, utspridda runtom i vårt land och i en del främmande länder. Be för dem, bröder och systrar. De behöver Herrens hjälp och de behöver vår tro och våra böner. Skriv till dem och uppmuntra dem så att när de får brev hemifrån de då vet att man alltid tänker på dem.²¹

Vi deltar i missionsarbetet genom att förbereda oss att själva utföra missioner.

Det kommer inte att dröja länge innan det finns ett stort behov i vår kyrka av dugliga män och kvinnor som kan undervisa om sanningen i delar av världen som vi hittills varit utestängda från. Om vi vill ha evig glädje tillsammans med dem som han har välsignat oss med här, låt oss då vara osjälviska: Låt oss förbereda oss för arbetet och när tillfälle ges gå ut i världen och förkunna sanningen och vara verktyg i vår Faders händer och föra hans barn tillbaka till honom genom att undervisa dem om evangeliets skönhet.²²

För bara några få år sedan hade många av mina vänner det gott ställt. De hade livets nödortf och mycket av dess lyx, och när det antyddes för dem att de skulle kunna bege sig ut på missionsfältet, sade några av dem: "Jag kan inte överge mina affärer. Jag klarar mig inte om jag ger mig i väg och lämnar det jag har." Men nu har deras affärer lämnat dem. Det som de trodde att de inte kunde undvara ligger nu utom deras kontroll och är borta. Många av dem skulle vara glada om de kunde gå tillbaka tio år och om de då blev kallade att inträda i Guds tjänst kunde säga: "Jag ska ordna upp mina affärer. Jag är glad över den möjlighet jag får att vara livets och frälsningens tjänare" ...

Tänk på de möjligheter och förmåner vi har: att kunna slå oss ner hemma hos hedervärda män i världen och undervisa dem om Jesu Kristi evangelium. Tänk på vad det kan innebära att sitta tillsammans med män som inte har gudomlig myndighet och undervisa dem om frälsningsplanen och förklara för dem hur de kan komma i åtnjutande av den gudomliga myndighetens välsignelser som du åtnjuter.

Jag tycker att några av oss är själviska. Vi njuter så gärna av våra välsignelser, vi omger oss så gärna med livets bekvämligheter och umgås så gärna med de bästa män och kvinnor som står att finna i världen att vi glömmet vår plikt mot andra. Så lyckliga vi skulle vara om vi strävade att vara en kraft i det godas tjänst i världen genom att betjäna dem som ännu inte förstått vår Herres evangelium.

Många av oss har lämnat medelåldern, många av oss avslutar vårt arbete. Kyrkan behöver missionärer på fältet. Män som har insikt

”Det finns tusentals män och kvinnor i den här kyrkan som har förmåga att undervisa om evangeliet och som kan få än större förmåga genom att göra sin plikt på missionsfältet.”

i evangeliet och som är redo att ge sitt liv för det om så erfordras, och när jag säger att vi behöver missionärer så menar jag att världen behöver dem.²³

Vårt missionsfält ligger framför oss. Vår Faders söner och döttrar behöver oss ... Det finns tusentals män och kvinnor i den här kyrkan som har förmåga att undervisa om evangeliet och som kan få än större förmåga genom att göra sin plikt på missionsfältet. De kommer att välsignas med tillräckliga medel så att de kan utföra det arbete som Herren vill att vi ska utföra.²⁴

Nu när den tid är nära förestående då spärrar ska tas bort och barriärer stötas omkull som har förhindrat oss att predika evangeliet, då Herrens röst ska komma till dig genom hans tjänares mun och säga: ”Bered dig på att gå ut i världen och predika evangeliet”, gör då inte som Jona, försök inte gömma dig eller fly från din plikt, kom inte med ursäkter och säg att du saknar nödvändiga medel.

Skym inte din blick med fåfängliga ting som hindrar dig från att se ett evigt liv i vår Faders närhet, och evigt liv kan du bara få genom tro och genom hängivenhet för hans sak. Varje man bör ställa sitt hus i ordning. Varje man som bär prästadömet bör ställa sig själv i ordning, och när kallelsen kommer från Herrens tjänare att han ska gå ut i världen och undervisa om sanningen och varna människorna — vår Fader kräver att de ska bli varnade — må då ingen man gömma sig bakom något fåfängligt ting och bli uppslukad, inte av en stor fisk utan av världens fåfängliga ting. [Se Jona 1:1–17.]²⁵

Det är ingen lätt uppgift, det är kanske ingen tilltalande tanke att bli kallad ut i världen, att lämna våra nära och kära, men jag säger er att de som är trofasta, de som fullgör den plikten om så krävs, kommer att få uppleva en frid och en glädje som övergår allt förstånd och blir redo att i sinom tid stå inför sin Skapares ansikte efter att ha avslutat sitt jordiska verk, och veta att de tas emot av honom på grund av det de gjort.²⁶

Min bön är att hans Ande ska finnas överallt [i kyrkan], att våra hjärtan ska vara fyllda av kärlek till vår Faders barn, att vi ska inse betydelsen av vårt uppdrag i världen, att då vi griper efter det som inte är vårt utan vi bara har till låns som förvaltare, att vi då inte ska glömma den ovärderliga gåva, den ovärderliga förmån som är inom räckhåll för oss: att undervisa om evangeliet och rädda människors själar.²⁷ [Se förslag 5 på sidan 140.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera över president Smiths ord i ”Ur George Albert Smiths liv” (sidorna 129–131). Varför tror du att han var så optimistisk i fråga om missionsarbetet i Europa trots det motstånd han mötte? Hur hjälper hans exempel dig om släktingar eller vänner tackar nej till en inbjudan att få lära sig om evangeliet?
2. Gå igenom det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 131–133). Vilka metoder har visat sig mest effektiva när du har delat med dig av evangeliet till vänner och grannar?

3. Läs avsnittet som börjar på sidan 133 och tänk på ett exempel som du känner till då en medlems föredöme inspirerade någon att lära sig mer om kyrkan. Vilka andra skäl finns det till att efterlevnad av kyrkans normer är så viktigt i missionsarbetet?
4. Leta på sidorna 135–136 efter vad blivande missionärer behöver göra för att vara andligt förberedda för sin mission (se också L&F 4). Vad kan föräldrar göra för att hjälpa sina söner och döttrar förbereda sig? Hur kan prästadömetts kворum och Hjälpföreningens systrar hjälpa till?
5. Gå igenom det sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 137–139). Vilka ”fåfängliga ting” kan avhålla oss från att tjäna som missionärer? Vilka är några av välsignelserna som kommer av äldre missionärens eller missionärsparns tjänst? Fundera på vad du behöver göra för att förbereda dig för missionärstjänst.

Skriftställen: Matteus 5:14–16; Markus 16:15–16; 1 Timoteusbrevet 4:12; Alma 17:2–3; Läran och förbunden 31:1–8; 38:40–41

Undervisningstips: ”När du varierar inlärningsaktiviteterna, brukar eleverna bättre förstå evangelieprinciperna och minnas mer. En noggrant utvald metod kan förtydliga en princip, göra den mer intressant och mer minnesvärd” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 89).

Slutnoter

1. ”New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 6 jan. 1921, s. 2.
2. ”Greeting”, *Millennial Star*, 10 juli 1919, s. 441.
3. ”New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1 jan. 1920, s. 2.
4. I Conference Report, okt. 1921, s. 37–38.
5. I Conference Report, okt. 1950, s. 159.
6. I Conference Report, apr. 1916, s. 46.
7. I Conference Report, okt. 1916, s. 50–51.
8. I Conference Report, okt. 1929, s. 23.
9. I *Deseret News*, 25 juni 1950, kyrkodelen, s. 2.
10. I Conference Report, apr. 1948, s. 162.
11. I Conference Report, apr. 1950, s. 170.
12. I Conference Report, okt. 1913, s. 103.
13. I Conference Report, apr. 1922, s. 49.
14. ”The Importance of Preparing”, *Improvement Era*, mars 1948, s. 139.
15. I Conference Report, apr. 1941, s. 26.
16. I Conference Report, okt. 1916, s. 49.
17. I Conference Report, okt. 1932, s. 25.
18. I Conference Report, okt. 1948, s. 166.
19. ”The Importance of Preparing”, s. 139.
20. I Conference Report, apr. 1935, s. 45.
21. I Conference Report, okt. 1941, s. 98.
22. I Conference Report, okt. 1916, s. 51.
23. I Conference Report, okt. 1933, s. 27–28.
24. I Conference Report, apr. 1946, s. 125.
25. I Conference Report, juni 1919, s. 44.
26. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
27. I Conference Report, okt. 1916, s. 51.

Hur man sprider evangeliet på ett effektivt sätt

Vår strävan att dela med oss av evangeliet är mest verksam om vi älskar våra bröder och systrar och vägleds av den Helige Anden.

Ur George Albert Smiths liv

I sin outtröttliga strävan att dela med sig av evangeliet till andra följde George Albert Smith en punkt i sin personliga trosbekännelse: ”Jag vill inte försöka tvinga människor att leva enligt mina ideal, utan i stället älska dem så att de vill göra det som är rätt.”¹ Han ansåg att det bästa sättet att dela med sig av evangeliet var att först lägga märke till de goda egenskaperna hos andra av annan trosuppfattning och sedan frimodigt men vänligt erbjuda dem de ytterligare sanningar som finns i Jesu Kristi återställda evangelium. Han berättade om en upplevelse han hade som president för Europamissionen.

”Jag satt på tåget en dag. I min kupé satt en presbyteriansk präst, en ytterst sympatisk och fin herre, och när han gav mig tillfälle till det berättade jag för honom att jag var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han såg häpet på mig och sade: ’Skäms du inte över att tillhöra en sådan grupp?’

Jag log mot honom och sade: ’Min broder, jag skulle skämmas över att inte tillhöra den gruppen med tanke på vad jag vet.’ Det gav mig sedan det tillfälle jag väntat på att få tala med honom och förklara något av det vi tror på ...

Han var en god man som inte hade någon aning om vad vi försökte åstadkomma. Vi var inte där för att vålla honom bekymmer, vi försökte hjälpa honom. Och när vi pratade igenom situationen, sade jag: ’Du har missuppfattat syftet med Jesu Kristi Kyrka av Sista

”Vi vill göra gott mot alla och hjälpa alla att förstå livets och frälsningens plan som Herren har uppenbarat i våra dagar.”

Dagars Heliga här. Jag är här som en av kyrkans representanter och om du tillåter att jag berättar lite grann så tror jag att du ska känna dig bättre till mods i fråga om oss.’ Jag sade: ’Allra först vill vi be er goda människor här att hålla fast vid de stora sanningar som ni har förvärvat i era kyrkor, som ni har tillgodogjort er från era skrifter. Håll fast vid allt detta. Håll fast vid den goda utbildning som ni har fått vid era skolor, all den kunskap och sanning som ni skaffat er från olika källor. Håll fast ... vid varje god karaktärsegenskap som ni har tack vare ett gott hem. Håll fast vid den kärlek och skönhet ni bär inom er tack vare att ni har fått bo i ett sådant vackert och underbart land ... Allt detta är del av Jesu Kristi evangelium. Låt oss sedan slå oss ned och dela med oss av något av det som ni ännu inte har i ert liv och som har berikat vårt liv och gjort oss lyckliga. Vi erbjuder det utan pengar och för intet. Allt vi ber er är att ni lyssnar på det vi har att säga, och att ni, om det tilltalar er, tar emot det som gåva ...’

Det är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas inställning.”² [Se förslag 1 på sidan 149.]

George Albert Smiths lärdomar

Missionsarbete är mest effektivt när vi gör det vänligt och kärleksfullt, inte med tvång och kritik.

Vår himmelske Fader ... har sänt oss, sina representanter, till världen, inte för att driva på eller tvinga utan för att inbjuda. ”Kom och följ mig”, är vad Frälsaren sade, ”så skall jag ge er vila.” Det är vad evangeliet lär och det är vårt uppdrag.³

Det är inte vår kyrkas syfte att framföra yttranden som skulle såra deras känslor som inte är insatta i saker och ting. Kyrkan far inte omkring och kritiserar eller finner fel hos andra, utan dess representanter bär evangeliets budskap till alla folk, vänligt och kärleksfullt, med en önskan att vara till hjälp.⁴

I alla kyrkor ... finns det goda män och kvinnor. Det är det goda i dessa olika samfund som håller ihop dem. Jag har haft förmånen att få vara tillsammans med människor i många delar av världen och har varit hemma hos många som tillhör de olika samfunden i världen, både judar och kristna. Jag har varit tillsammans med [muslimer], jag har varit tillsammans med dem som tror på Konfucius, och jag skulle kunna nämna många andra. Jag har funnit underbara människor i alla dessa organisationer, och jag har det stora ansvaret att vart jag än går inte förnärma dem, inte såra deras känslor, inte kritisera dem därför att de inte känner till sanningen.

Som representanter för kyrkan är det vår plikt att gå ut ibland dem, kärleksfullt, som Herrens tjänare, som representanter för himlens och jordens Mästare. De kanske inte helt och hållet uppskattar det. De kanske misst tycker och menar att det är förmätet och ofint, men det skulle inte ändra min inställning. Det är inte min avsikt att göra dem olyckliga. Jag vill göra dem lyckliga, särskilt med tanke på de fantastiska möjligheter som jag har fått tack vare medlemskapet i denna kyrka.⁵

Vårt tjänande bygger på kärlek och fördragsamhet, och vi vill göra gott mot alla och hjälpa alla att förstå livets och frälsningens plan som Herren har uppenbarat i våra dagar.⁶

Vi kan inte tvinga dessa ungdomar eller våra vänner och grannar in i himmelriket genom att gräla på dem och finna fel hos dem, men jag vill säga att vi kan älska dem så att de rör sig i riktning mot vår himmelske Fader, och med tiden kanske också leda dem till honom.

Det är vår förmån. Det är med kärlekens kraft som man påverkar världen.⁷

Låt oss som vet, de av oss som har ett vittnesbörd, gå ut dag för dag bland dessa män och kvinnor, med godhet och uppriktig kärlek, vare sig de tillhör kyrkan eller inte, och finna ett sätt att röra vid deras hjärtan och leda dem in på den väg som ger dem kunskap om sanningen.⁸

Min innerliga bön är att vi som Herrens tjänare ska ha kristuslik kärlek till människorna, ha tålmod med dem som felar och vänligt och kärleksfullt undervisa om de enkla principerna i Jesu Kristi evangelium till välsignelse för varje själ som vi kommer i kontakt med.⁹ [Se förslag 2 på sidan 149.]

**Vi behöver inte skämmas för att dela
med oss av det vi vet är sanning.**

Jag känner ibland att vi inte riktigt förstår vikten av [evangeliet], att vi inte undervisar om det med det allvar som krävs.¹⁰

Detta Jesu Kristi evangelium är en Guds kraft som frälser, som aposteln Paulus sade [se Romarbrevet 1:16]. Det är Återlösarens verk. Det är den enda väg varigenom vi kan uppnå den högsta upphöjelse som människosläktets Frälsare ville att de som följer honom skulle få åtnjuta. Jag säger inte det egoistiskt, jag säger det med kärlek till vår Faders barn som tillhör andra kyrkor. Jag säger det med kärlek till hans söner och döttrar som inte förstår det här, men han har befallt att vi ska säga det. Det är hans vilja att människor ska veta det.¹¹

Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att Joseph Smith var en Herrens profet. Jag har aldrig varit någonstans där jag

skämts för att vittna om dessa sanningar. Jag vet inte varför någon skulle skämmas för att känna till sanningen därför att någon annan inte känner till den, i synnerhet när det gäller evangeliet som är en Guds kraft som frälser.¹²

Det bör inte betraktas som skrytsamhet om vi som känner sanningen ger uttryck åt detta. Det bör inte betraktas som egoism vad oss beträffar om vi kan säga till vår Faders andra barn: ”Det här vet jag och det kan du också veta om du så önskar.”

Det är just det som är det vackra med Jesu Kristi evangelium. Det är inte till för bara några få, utan varje själ som föds till världen kan få kunskap ... I dag finns det de som vet att Gud lever och tusentals andra som skulle kunna veta det om de ville ... De är inte beroende av oss för att veta det, de är beroende av oss för att få veta hur de kan få veta det.¹³

Jag vet att vår himmelske Fader har talat i våra dagar, att hans evangelium finns på jorden, och även om jag inte vill tvinga någon att ta emot evangeliet ber jag att vi ska ha kraft, visdom och styrka att nå ut till dem av våra medmänniskor som inte känner till sanningen. Låt oss göra vår plikt och leda dem till Mästarens fålla så att de liksom vi kan veta att han lever.¹⁴ [Se förslag 3 på sidan 149.]

Vi försöker öka den lycka och godhet som Guds barn redan har.

När [man] har frågat mig: ”Vad rör det sig om egentligen i den organisation du tillhör? Vad är det ni är så angelägna om så att ni skickar ut missionärer i hela världen?” Ibland har jag svarat: ”Vi vill att ni alla ska vara lyckliga. Vi vill att ni alla ska glädja er som vi gläder oss.”¹⁵

Tusen och åter tusen missionärer ... har gått ut i världen och vänligt och kärleksfullt gått från dörr till dörr och sagt till vår Faders andra barn:

”Låt oss få resonera med er, låt oss få förklara någonting för er som vi är övertygade om ska göra er lyckliga, för det har gjort oss lyckliga!”

Det är vår kyrkas missionshistoria.¹⁶

Jag minns att en man en gång sade efter att vi hade pratats vid en stund: "Såvitt jag kan se är er kyrka lika bra som någon annan kyrka." Jag antar att han trodde att han kom med en komplimang, men jag sade: "Om den kyrka som jag representerar inte har större betydelse för människor än någon annan kyrka, då har jag missförstått mitt uppdrag här. Vi har inte kommit för att ta ifrån er den sanning och de goda egenskaper ni har. Vi har inte kommit för att finna fel hos er eller kritisera ... Håll fast vid allt det goda ni har och låt oss bidra med mer av det goda så att ni blir lyckligare och så att ni är förberedda att inträda i vår himmelske Faders närhet." [Se förslag 4 på sidan 149.]

... När Frälsaren var på jorden i tidens mitt fanns det andra kyrkor. Det fanns många samfund och sekter, och de trodde att de tjänade Herren. De stora synagogorna i Judéen var fyllda med män som trodde att de hade prästadörets myndighet. De ansåg att de följde Abrahams och Moses lärdomar. De fortsatte att förkunna världens Frälsares ankomst. De hade uppmuntrat män och kvinnor att göra rättfärdiga gärningar. De hade byggt ett tempel och gudstjänstlokaler. De hade rest monument till minne av profeterna som vittnat om Guds existens och som i några fall blivit dödade och hade beseglat sitt vittnesbörd med sitt blod. Det var till detta folk som Frälsaren kom ... Det fanns mycket gott hos dem. Det fanns många goda män och kvinnor ibland dem. Det fanns mycket rättfärdighet hos det folket. Frälsaren kom inte för att ta ifrån dem något av allt detta goda. När han kom så var det inte för att fördöma dem utan för att kalla dem till omvändelse, kalla dem bort från villfarelse, och för att uppmuntra dem att hålla fast vid all den sanning de hade ...

När vi förkunnar för människosläktet, vilket vi gör, att människan har avfallit från evangeliet så förkunnar vi inte något som inte hänt tidigare i världen. När vi säger att goda män och kvinnor har förletts till att göra och tro sådant som inte är riktigt så säger vi inte det för att fördöma, för att vilja såra, utan vi säger det med en önskan att människor ska stanna upp tillräckligt länge för att kunna granska sig själva, för att se vart de är på väg och vart de slutligen ska komma.¹⁷

O att vi kunde få människorna att förstå hur vi känner, så att de insåg att vi inte försöker inskränka deras möjligheter, utan att de känner att vi vill hjälpa dem av hela vårt hjärta, vänligt och

kärleksfullt, inte med någon önskan att vilja såra. Vårt uppdrag i världen är att frälsa själar, att vara till välsignelse för dem, och att försätta dem i ett tillstånd så att de kan återvända till vår Faders närhet krönta med härlighet, odödlighet och evigt liv.¹⁸

**Om vi undervisar med den Helige Anden vittnar
han om sanningen för dem vi undervisar.**

Missionärer har sänts ut av denna kyrka till jordens fyra hörn och de har förkunnat Jesu Kristi evangelium. Många av dem har inte utbildats på världens stora universitet. Deras utbildning i livet har till stor del bestått av praktisk erfarenhet, men de har haft något som har större kraft när det gäller att inspirera människorna: de har ledsagats av den Helige Anden.¹⁹

När jag reser hit och dit på missionsfältet ser jag hur dessa prydliga unga män och kvinnor utvecklas som tjänar osjälviskt. Jag inser att de inte bara lär sig det språk som talas i landet där de verkar, utan att de vet att de har en gåva som kommer från Herren att sprida en sanning som människorna inte kan få på något annat sätt.²⁰

Många av er eller era förfäder har hört evangeliet så som det lärs av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ... Ibland har ni hört det på gatan där en ödmjuk missionär stod och undervisade om det som Herren hade kallat honom att undervisa om.

Någonting påverkade deras hjärtan som lyssnade. Jag har haft upplevelser på missionsfältet. Jag har ofta sett grupper av människor stå och lyssna på en ödmjuk missionär som förklarade livets mening och talade till dem och uppmuntrade dem att omvända sig från sina synder. Ibland har jag hört personer säga: "Jag har aldrig tidigare känt ett sådant inflytande som jag känner när jag hör den mannen tala."²¹

Hur begåvade vi än är, hur väl valda våra ord än är, så är det Faderns ande som når fram till hjärtat och övertygar om att detta verk är gudomligt.²²

Det här är Herrens verk. Människor kunde inte ha fortsatt det med framgång så som skett med de enkla medel som vi använt oss av. Vanliga människor kunde inte ha gett era själar den kunskap som ni har. Inte heller kan vi som människor ge dem som är

"Låt oss verka dag för dag så att vår himmelske Fader kan välsigna oss. Om vi har hans Helige Ande så känner de människor det som vi kommer i kontakt med."

i världen förvissning om att Gud lever och att detta är hans kyrka, men om vi gör vår del så kommer vår himmelske Fader att välsigna våra ansträngningar.²³

Låt oss verka dag för dag så att vår himmelske Fader kan välsigna oss. Om vi har hans Helige Ande så känner de människor det som vi kommer i kontakt med, för det genomsyrar atmosfären där vi är, och de insuper den.²⁴

Det finns förhållandevis få människor som har tagit emot evangeliet så som det uppenbarats i vår tid, men miljontals av vår Faders barn önskar få veta hans vilja, så när de får höra sanningen och Andens övertygande inflytande vittnar för dem om sanningen, så kommer de glädja sig storligen över att ta emot evangeliet.²⁵ [Se förslag 5 på sidan 149.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Studera de två sista styckena i "Ur George Albert Smiths liv" (sidorna 141–143). Tänk på någon du känner som inte är medlem i kyrkan. Vilka egenskaper beundrar du hos den personen? Vilka sanningar i evangeliet tror han eller hon redan på? Vilka ytterligare sanningar i evangeliet skulle vara till särskilt stor hjälp för honom eller henne? Om vi tänker på människor på det här sättet, hur påverkar det hur vi delar med oss av evangeliet till dem?
2. Läs det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 143–144) och tänk på ett tillfälle då någon genom att visa kärlek påverkade dig i rätt riktning. Varför är det så viktigt att undvika att kritisera dem som har annan tro än vi?
3. Läs avsnittet som börjar på sidan 144. Vad innebär det att dela med sig av evangeliet med "allvar"? Hur kan vi dela med oss av vårt vittnesbörd om det återställda evangeliet utan att verka skrytsamma eller egoistiska?
4. Vad tror du att president Smith menade när han sade: "Om den kyrka som jag representerar inte har större betydelse för människor än någon annan kyrka, då har jag missförstått mitt uppdrag här." (Sidan 146.) Vad har Jesu Kristi Kyrka att erbjuda som kan göra någon lyckligare i livet?
5. Läs det sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 147–148) och tänk på något tillfälle då du delade med dig av evangeliet till någon. Vad gjorde den upplevelsen lyckad? Vad kan du göra för att bli bättre på att dela med dig av evangeliet?

Skriftställen: Johannes 13:34–35; 2 Timoteusbrevet 1:7–8; 2 Nephi 33:1; Alma 20:26–27; Läran och förbunden 50:13–22

Undervisningstips: Du kan ... dela upp deltagarna i mindre grupper på tre till fem personer. Utse en ledare i varje grupp. Ge varje grupp var sitt avsnitt. Be dem att i gruppen läsa sitt avsnitt och diskutera dithörande frågor i slutet av kapitlet. Be sedan deltagarna att inför

hela klassen berätta vad de lärde sig i sina grupper. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 167–168.)

Slutnoter

1. "President George Albert Smith's Creed", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s. 199–201; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington DC.
3. I Conference Report, okt. 1930, s. 67–68.
4. I Conference Report, okt. 1931, s. 120.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 168.
6. I Conference Report, okt. 1927, s. 47.
7. I Conference Report, apr. 1950, s. 187.
8. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.
9. I Conference Report, okt. 1928, s. 94.
10. I Conference Report, apr. 1916, s. 47.
11. I Conference Report, okt. 1927, s. 48.
12. "At This Season", *Improvement Era*, dec. 1949, s. 801, 831.
13. "Opportunities for Leadership", *Improvement Era*, sep. 1949, s. 557, 603–604.
14. I Conference Report, okt. 1930, s. 69.
15. I Conference Report, okt. 1948, s. 7.
16. I Conference Report, okt. 1946, s. 5.
17. I *Deseret News*, 20 aug. 1921, kyrkodelen, s. 7.
18. I Conference Report, okt. 1904, s. 66.
19. I Conference Report, apr. 1940, s. 85.
20. I Conference Report, apr. 1935, s. 45.
21. I Conference Report, okt. 1949, s. 7.
22. I Conference Report, okt. 1904, s. 66.
23. I Conference Report, okt. 1929, s. 25.
24. I Conference Report, okt. 1906, s. 50–51.
25. I *Deseret News*, 12 jan. 1907, s. 31.

Främja Herrens verk

Gud leder sitt verk och uppmanar varje medlem i kyrkan att hjälpa till att föra verket framåt.

Ur George Albert Smiths liv

När George Albert Smith 1903 kallades till medlem av de tolv apostlarnas kворum hade kyrkan drygt 300 000 medlemmar. I slutet av hans ämbets tid som kyrkans president översteg medlemsantalet en miljon. President Smith glädde sig över tillväxten eftersom det innebar att frälsningens budskap nådde ut till allt fler människor. ”Vi har all anledning att glädja oss”, sade han 1950 vid generalkonferensen, ”inte för att den organisation som vi tillhör har ökat till antalet utan därför att fler av vår Faders barn, fler av hans söner och döttrar, har fått insikt om sanningen och ansluter sig till den organisation som han har förberett för att undervisa oss om livets väg och leda oss på vägen till evig lycka.”¹

Mellan 1903 och president Smiths död 1951 stod kyrkan inför många utmaningar när det gällde dess globala tillväxt. Händelser som första världskriget, andra världskriget och den stora depressionen (en omfattande ekonomisk kris) begränsade antalet missionärer som kunde skickas utomlands. Trots dessa svårigheter var George Albert Smith säker på att kyrkan skulle fortsätta växa och slutligen nå sin bestämmelse att ”uppfylla hela jorden” (Daniel 2:35). År 1917, under första världskriget, sade han i ett tal till de heliga: ”Jag är inte missmodig för att denna sanning inte sprids snabbare. Tvärtom ser jag en allvis Faders finger i händelserna i dag för att bana väg så att evangeliet kan spridas som han återställt till jorden i vår tid.”²

Även om första hälften av 1900-talet innebar stora svårigheter skapades också ny teknik under den tiden vilket president Smith trodde skulle främja Herrens verk. Han var en ivrig förespråkare för flyget och såg det som en möjlighet att på ett effektivare sätt fullgöra

President Smith trodde att tekniska framsteg "kan bli till välsignelse om vi använder dem på ett rättfärdigt sätt för att sprida sanningen och för att främja Herrens verk bland människorna".

sina uppdrag som generalauktoritet. Han förespråkade också att kyrkan skulle använda radio och television för att Herrens ord skulle nå ut till en större krets. ”Vi bör betrakta dessa [uppfinningar] som en Herrens välsignelse”, sade han. ”De ökar vår förmåga i hög grad. De kan bli till välsignelse om vi använder dem på ett rättfärdigt sätt för att sprida sanningen och för att främja Herrens verk bland människorna. Den stora utmaning vi står inför i dag är hur vi ska använda dessa uppfinningar. Vi kan använda dem till att förstöra, vilket vi ibland gjort tidigare, eller vi kan använda dem till att upplysa och välsigna mänskligheten, vilket vår himmelske Fader vill att vi gör.”³

År 1946 i ett tal på generalkonferensen profeterade president Smith om hur sådan teknik skulle komma att användas: ”Det dröjer inte länge förrän Herrens tjänare från denna talarstol och från andra platser som ges oss, kan sprida budskap till isolerade grupper som är så långt borta att de inte kan nås på annat sätt. På det sättet och på andra sätt kommer vår Herre Jesu Kristi evangelium, den enda Guds kraft som frälser, att som en förberedelse för det celestialet riket höras i alla delar av världen. Många av er som är här kommer att få uppleva den dagen.”⁴ [Se förslag 1 på sidan 159 och förslag 4 på sidan 160.]

President Smith förstod att kyrkans verk är framgångsrikt därför att det är Herrens verk och undervisade de heliga om att möjligheten att delta i det verket är en välsignelse som Herren erbjuder varje medlem i sin kyrka. Vid den första generalkonferensen efter att ha blivit avskild till kyrkans president, sade han: ”Jag inser det stora ansvar som vilar på mina axlar. Jag vet att utan vår himmelske Faders hjälp kan den organisation vi tillhör inte ha framgång. Ingen människa eller grupp människor kan göra den framgångsrik, men om medlemmarna i denna kyrka fortsätter att hålla Guds bud, lever efter sin religion, är föredömen för världen [och] älskar sin nästa som sig själva, ska vi gå framåt och uppfyllas av allt större lycka.”⁵

George Albert Smiths lärdomar

Varje medlem har rika möjligheter att delta i Herrens verk.

Ansvar att utföra detta verk vilar inte enbart på [kyrkans president], eller hans rådgivare, eller de tolv apostlarnas kворum, utan det vilar också på varje man och kvinna som har blivit döpt av Guds

tjänare och blivit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ... Vi kan inte flytta över det ansvaret även om vi vill. Vår Fader har lagt det på våra axlar, och vi måste samla in dem och hjälpa till att bära hem segern.⁶

Jag tror på er, mina bröder och systrar. Jag har förtroende för er tro och er redbarhet ... Var och en av er [har] också ansvaret inför [Herren] att främja detta verk, liksom de som presiderar över er. Jag kan inte säga: "Ska jag ta vara på min broder?" Jag kan inte flytta över det ansvaret ... utan måste bära min del där jag står i vår Faders barns led. Jag måste bära den del av bördan som Herren lägger på mig. Och om jag drar mig undan så inser jag att jag förverkar de välsignelser som jag skulle ha fått om jag hade hållit min Faders bud.⁷

Vi borde vara ivriga att gå omkring och göra gott. Han är en lat tjänare som väntar tills han får befallning i allt. [Se L&F 58:26–27.] Vår himmelske Fader förväntar sig att vi ärar vår kallelse, oavsett var den må vara, oavsett hur enkel vår lott i livet må vara.⁸

En man behöver inte vara medlem i de tolv apostlarnas kворum eller i kyrkans presidentskap för att få de största välsignelserna i vår himmelske Faders rike. De här är bara nödvändiga ämbeten i kyrkan. Det finns många trofasta och hängivna män som är värdiga att inneha dessa ämbeten vars tid och talanger behövs runt om i kyrkan ... Kom ihåg att det i leden och runt om i kyrkan finns rika möjligheter för varje man och kvinna att göra något som blir till välsignelse för medmänniskorna och som främjar Herrens verk.⁹

Det finns en benägenhet hos somliga som innehar prästadömet och hos somliga som har ämbeten i denna kyrka att försumma sakkramentsmöten och andra viktiga plikter och att inskränka sitt arbete till en viss kallelse. Det kan vara ledare och lärare i söndagsskolan som när de har utfört sina uppgifter i sabbatsskolan tycker att det är tillräckligt. Det kan vara ämbetsmän i [Unga män eller Unga kvinnor] eller i Primärföreningen eller medlemmar med uppgifter inom släktforskning eller välfärd eller med någon annan uppgift. Om de har fullgjort sin plikt i det avseendet anser de att de har uppfyllt alla sina plikter.

Även om vi älskar och tackar alla dessa för de stora tjänster de gör så är vi skyldiga att påminna oss själva om att det krävs av oss alla att vi lever efter varje ord som utgår från vår himmelske Faders mun [se L&F 84:44]. Särskilda uppgifter befriar oss vanligtvis inte från våra övriga plikter. Särskilda möten ersätter vanligtvis inte de allmänna mötena i kyrkan. Och utöver våra särskilda plikter och uppgifter förväntas vi dag för dag uppföra oss som sista dagars heliga i uttryckets vidaste mening så att om vi ser nöd och elände vid något tillfälle eller någon som behöver råd att vi då omedelbart skrider till verket som Herrens tjänare.

Och sedan finns det de som är medlemmar blott till namnet och tror att de är befriade från varje slags tjänande. Men förr eller senare grips de av osäkerhet och tvivel, det gör vi alla om vi försummar att uppfylla det vi vet är vår plikt. Den som lever efter Jesu Kristi evangelium tvivlar aldrig på dess framgång, men den som försummar sin plikt, den som inte håller sina förbund, går miste om Herrens ande och börjar sedan undra hur det ska gå för Sion ...

Alltid när du uppfyller alla dina plikter vet du lika säkert som att du lever att det är vår Faders verk och att han ska hemföra segern.¹⁰

Ser du inte att ett stort och förunderligt verk har gått framåt? Ser du inte att vi som enskilda medlemmar bara har bidragit med vår skärv, men den stora massan av medlemmar har förenat sig och Herrens ord har spritts bland människorna, inte aggressivt utan vänligt och kärleksfullt, med en önskan att det ska bli till välsignelse för hela människosläktet.¹¹ [Se förslag 2 på sidan 159.]

**Motstånd kan inte hejda kyrkans framgång
eftersom det är Guds och inte människors verk.**

Kyrkan började med bara sex medlemmar. Den har vuxit dag för dag trots den ondes motstånd. Men om det inte hade varit för rättfärdighetens mäktiga arm, om det inte hade varit för vår himmelske Faders vaksamma omsorg skulle kyrkan ha krossats som ett äggskal för länge sedan. Herren har lovat att han ska skydda oss om vi ärar honom och håller hans bud.¹²

Att denna kyrka har vuxit beror inte på popularitet. Den har vuxit trots motståndet från de lärde i världen, trots motståndet från lärare

"Runtom i kyrkan finns rika möjligheter för varje man och kvinna att göra något som blir till välsignelse för medmänniskorna och som främjar Herrens verk."

i olika kyrkor och har fortsatt att här och där samla utvalda andar som levt på ett sådant sätt att de kunde förstå sanningen.¹³

Jag har läst den dagbok som fördes av min farfar George A. Smith ... Jag har läst om hans personliga upplevelser, några av dem smärtsamma, andra mirakulösa. I sin ungdom sändes han ut för att predika vår Herres evangelium. Han fick uppleva detsamma som andra män som kallats till verket. Illasinnade personer kom med falska beskyllningar mot honom och hans medarbetare, men han fortsatte trofast och Herren gav dem upprättelse och gjorde dem stora i folkets ögon och gav dem ett så säkert vittnesbörd om att detta verk är gudomligt att ingen uppgift var för svår för dem när det gällde att sprida sanningen.

Farfar ingick i den grupp som 1839 sändes till England för att predika evangeliet. Där försökte den onde hindra dem på alla sätt och vis. De dagböcker de förde på den tiden avslöjar att de framställdes

i falsk dager av onda människor, och angreps av onda andar, men Herren bevarade dem och de utförde ett stort verk. Åtta medlemmar i de tolv kvorum var där. I den grupp som kallades att resa till England fanns män som inte hade pengar till resan utan måste påbörja den med att gå hemifrån till fots. På grund av långvarig sjukdom var en av de här männen för svag för att gå de tre kilometerna till diligensen men fick hjälp av en vän att ta sig dit. De hade tro på Gud och visste att det var hans kyrka så de gav sig i väg, och Herren lät vänner som inte tillhörde kyrkan träda fram och ge dem pengar och betala resan över havet till England, där de framförde sitt budskap och många trofasta människor tog emot sanningen till följd av deras tjänst.¹⁴

Detta är Guds verk. Det är inte någon människas verk. Ingen människa eller grupp av människor kunde ha fört det framåt och gjort verket framgångsrikt, inte med det motstånd som fanns i världen. Många gånger har de som [är motståndare till verket] trott att det nu är slut med kyrkan, men varje gång har Herren med sin makts majestät lyft upp den. Och den har gått framåt, från stad till stad, från by till by, från land till land.¹⁵

Jag vet att det finns många svårigheter och det kommer att finnas ännu större svårigheter allteftersom dagarna går, men samme himmelske Fader som ledde Israels barn, samme himmelske Fader som bevarade Daniel och de tre judiska männen från tillintetgörande, samme himmelske Fader som bevarade våra förfäder som kom till [Saltsjödalen] och etablerade dem här och välsignade dem och gjorde det möjligt för folket i dess fattigdom att få detta stora tempel [i Salt Lake City] och andra stora tempel ... samme Fader, er Fader och min Fader, är beredd att låta välsignelser flöda över oss i dag.¹⁶

Det finns ingen anledning att misströsta. Jesu Kristi evangelium fortsätter att rulla fram. Vår himmelske Fader har lovat oss att det ska fortsätta att rulla fram. Ingen annan tidsutdelning har fått det löfte som vi fått. I gångna tidsutdelningar blev evangeliet borttaget från jorden. När det återställdes i vår tid var det med löftet att det aldrig mer ska tas bort från jorden eller ges till ett annat folk. Så jag ber er som har satt handen till plogen att inte vända om. Tjåna Gud och håll hans bud.¹⁷

Vi behöver inte oroa oss för Sions framåtskridande, för den gamla skutan seglar stolt vidare och de som är trofasta ska lägga till i säkerhet med henne i Guds hamn, krönta med härlighet, odödlighet och evigt liv. Jag är inte orolig för de åldriga män och kvinnor som har bevarat tron. Jag är inte orolig för de pojkar och flickor som vandrar i lydnad mot Herrens bud ... Men jag befarar att de sista dagars heliga som vet Guds vilja och inte gör den, de som tid efter annan hör Herrens ord och vänder ryggen åt dem, att de inte ska nå sitt mål såvida de inte omvänder sig av hela sitt hjärta.¹⁸

Hans verk skrider oavbrutet framåt. Vi måste röra oss för att hålla jämna steg. För varje år som gått sedan kyrkans grundande har den vuxit och blivit starkare. I dag är utsikten till fortsatt framgång bättre än någonsin tidigare. Fler människor får veta sanningen om oss och om vår inställning till dem. Fördomar på grund av okunnighet försvinner allteftersom ljuset sprids bland massorna ...

Det borde vara uppenbart för alla, och det ska det vara en dag, att motståndet mot detta verk skulle ha besegrat det för länge sedan om det inte hade varit gudomligt. Låt hela världen veta att det inte kan besegras, för det "är en Guds kraft som frälser var och en som tror". [Se Romarbrevet 1:16.]¹⁹ [Se förslag 3 på sidan 160.]

Gud ordnar förhållanden i världen så att hans verk kan spridas över hela jorden.

[Gud] har bestämt att det budskap ska höras som förkunnades av hans tjänare i forna tider och som på nytt predikas av hans tjänare i de sista dagarna, och med sin väldiga makt ska han påverka och avpassa tillståndet i världen och göra människorna ödmjuka tills de är ångerfulla och villiga att lyssna. De sanningar som vi undervisar om, det vill säga de sanningar som Gud kräver att vi ska undervisa om i världen, de når nu fram.²⁰

Herren uppenbarade för en av sina profeter att han i samband med att Mormons bok kom fram skulle påbörja sitt verk bland nationerna för sitt folks återupprättelse. [Se 2 Nephi 30:3–8; 3 Nephi 21:1–14; 29:1–2.] När vi inser hur snabbt Jesu Kristi evangelium kan spridas i dag jämfört med år 1830 ser vi att Herren har sträckt ut sin hand och att människor ges möjlighet att veta. Det dröjer inte länge

förrän evangeliets budskap ska höras i alla delar av världen, där det kraftfullt ska predikas av Herrens tjänare. Vår himmelske Fader ska ordna förhållanden i världen så att evangeliet kan bli predikat.²¹

Frälsaren sade att evangeliet om riket ska predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla nationer, och sedan ska änden komma. [Se Joseph Smith—Matteus 1:31.] Herren skulle aldrig kräva det omöjliga. Han är i färd med att ta bort hindren, och evangeliet ”skall predikas”.²²

Sion ska återlösas och världen, som nu missförstår ”mormonismens” verk, ska få erfara att det är en Guds kraft som frälser dem som håller vår Faders bud. Mitt vittnesbörd är att verket växer hastigt, att människorna tar emot ”mormonismen” i sina hjärtan, att det är Faderns verk. Vi må vara obetydliga och svaga själva, men om vi är rena och dygdiga, om vi gör det som vi vet är rätt, ska män och kvinnor fostras att fortsätta Herrens verk tills vår Faders verk har utförts på det sätt han vill. De som nu missförstår oss ska lära känna oss. De som tror att vi har själviska avsikter, deras ögon ska öppnas, och våra bröder och systrar i världen som söker sanningen och vill veta vad Herren begär av dem, ska känna ett hugg i hjärtat och ta emot evangeliet. Sion ska stå upp och stråla och ska vara härligast på hela jorden. Det har Herren bestämt.²³ [Se förslag 4 på sidan 160.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. President Smith profeterade att ”vår Herre Jesu Kristi evangelium ... [ska] höras i alla delar av världen” (sidan 153). Vilken teknik gör det här möjligt? På vilka andra sätt bidrar ny teknik och vetenskapliga framsteg till Herrens verk?
2. Läs det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 153–155) och tänk på din nuvarande kallelse eller uppgift i kyrkan. Hur bidrar du till att ”främja Herrens verk” genom att utföra dina uppgifter i kyrkan? Hur bidrar din insats som hemlärare eller besökslärare till verket? På vilka sätt kan vi alla delta utöver våra kallelser och uppgifter?

3. På sidorna 155–158 vittnar president Smith om att Herren leder sin kyrkas verk. Vilka upplevelser har du haft som har visat dig att det är så? Hur visar vi vår tro på Herrens verk när vi undervisar om och lever efter evangeliet i våra hem?
4. Leta på sidorna 153 och 158–159 efter sådant som president Smith sade skulle bana väg så att hans evangelium kunde predikas. Vilka bevis ser du på att det har skett eller sker i världen i dag?

Skriftställen: Daniel 2:44–45; Joel 2:27–28; Mosiah 27:13; Läran och förbunden 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Moses 1:39

Undervisningstips: ”Det kan ... finnas tillfällen när du inte vet svaret på en fråga. Om så är fallet, säg då bara att du inte vet. Du kanske vill säga att du ska försöka hitta svaret. Eller också kanske du vill be eleverna hitta svaret, och ge dem tid under en annan lektion att rapportera vad de kommit fram till” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1950, s. 6.	13. I Conference Report, okt. 1916, s. 47.
2. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.	14. I Conference Report, apr. 1931, s. 32–33.
3. I <i>Deseret News</i> , 10 maj 1947, kyrkodelen, s. 10.	15. I Conference Report, okt. 1931, s. 122–123.
4. I Conference Report, okt. 1946, s. 6.	16. I Conference Report, okt. 1945, s. 174.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 173.	17. I <i>Deseret News</i> , 20 aug. 1921, kyrkodelen, s. 7.
6. I Conference Report, apr. 1904, s. 64.	18. I Conference Report, okt. 1906, s. 49.
7. I Conference Report, okt. 1911, s. 44.	19. ”New Year’s Greeting”, <i>Millennial Star</i> , 1 jan. 1920, s. 3.
8. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.	20. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
9. I Conference Report, juni 1919, s. 42–43.	21. I Conference Report, apr. 1927, s. 82–83.
10. ”Our Full Duty”, <i>Improvement Era</i> , mars 1946, s. 141.	22. ”New Year’s Greeting”, s. 2.
11. I Conference Report, apr. 1930, s. 68.	23. I Conference Report, apr. 1906, s. 58.
12. I Conference Report, okt. 1945, s. 170–171.	

”Offra dina sakrament på min heliga dag”

*Genom att helga sabbatsdagen och värdigt ta
del av sakramentet får vi större andlig kraft.*

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith lärde sig som barn hur viktigt det är att ära sabbatsdagen. Ofta på söndagarna kom en grupp grannpojkar hem till honom efter söndagsskolan och frågade honom om han ville sparka boll. ”Jag var som pojkarna”, sade han, ”jag tyckte det skulle vara jättekul att sparka boll och ha sko. Men jag hade en underbar mor. Hon sade inte: ’Det får du inte’, utan hon sade: ’Du blir mycket gladare om du inte gör det ...’ Jag vill tala om för er att jag är tacksam för att jag fick en sådan fostran i mitt hem.”¹ Moderns undervisning gjorde djupt intryck på honom och fick till följd att han senare ofta påminde de heliga om de stora välsignelser de får om de helgar sabbatsdagen.

Som generalauktoritet hade George Albert Smith tillfälle att besöka kyrkans söndagsmöten på många olika platser. När han iakttog hur de heliga tillbad Gud tillsammans på sabbaten gladde han sig över deras vördnadsfulla inställning till sakramentet: ”Jag anser att det är viktigt att kyrkans medlemmar förstår hur heligt sakramentet vid Herrens nattvard är ... Jag gläder mig när jag ser bröder och systrar komma till helgedomen och värdigt äta och dricka av dessa sinnebilder.”² [Se förslag 1 på sidan 169.]

"Sista dagars heliga, ära och helga sabbatsdagen så får ni stor glädje."

George Albert Smiths lärdomar

Guds befallning att vi ska helga sabbatsdagen är inte någon börda utan en välsignelse.

[Herren] har undervisat oss om att iaktta sabbatsdagen och helga den. En av veckans sju dagar har han avskilt till sin dag. Med tanke på alla de välsignelser vi får av honom under veckans övriga dagar tycker jag att vi borde glädja oss åt att göra sådant på hans heliga dag som han ber oss göra. Gör vi inte det så tror jag inte att vi blir lyckliga ... Han vill att vi ska vara lyckliga och har talat om för oss hur vi blir det.³

Vi bör tänka på syftet med [Herrens] dag och ta del av gemensam gudsdrykans inverkan. Vad skulle det betyda för världen om alla vår himmelske Faders barn — vi är alla hans barn — skulle respektera hans önskan att sabbatsdagen ska vara en dag för tillbedjan? Det är omöjligt att uppskatta värdet av den välgörande förändring som kunde äga rum, inte bara i vårt eget land utan i världens alla länder, om vi ärade och helgade sabbatsdagen.⁴

Sabbaten har blivit nöjesdagen ... den dag i veckan som tusentals har avsatt för överträdelse av det bud som Gud gav för länge, länge sedan. Jag är övertygad om att mycket av den nöd och det elände som hemsöker och ska fortsätta att hemsöka mänskligheten kan spåras tillbaka till den omständighet att de inte har brytt sig om hans uppmaning att helga sabbatsdagen.⁵ [Se förslag 2 på sidan 169.]

Brigham Young höll en av de första predikningarna här i dalen [Saltsjödalen] och i den varnade han folket och sade att de skulle ära och helga sabbatsdagen. Han sade att hur svåra förhållanden de än levde under så skulle de inte gå ut och utföra kroppsarbete på sabbatsdagen ... Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har uppmuntrat sina medlemmar att tänka på sabbatsdagen så att de helgar den därför att det gläder vår himmelske Fader att vi gör det.⁶

Låt oss lära pojarna och flickorna [i kyrkan] när de växer upp att göra allt som vår himmelske Fader vill att de ska göra på sabbatsdagen. Det ska förvåna oss vilket inflytande de sedan kan ha i samhället där de bor. Om inte världen omvänder sig från sin likgiltighet, om vi inte i många fall omvänder oss från vår likgiltighet

inför vår himmelske Faders heliga dag, då får vi inte den glädje och lycka som vi önskar här och inte heller i evigheten.⁷

Somliga tycks tro att om de har varit på en religiös sammankomst eller gjort någon del av den tjänst som förväntas av dem på söndagen, att det sedan står dem fritt att ägna sig åt nöjen och aktiviteter som är oförenliga med sabbatens ande och ändå fortsätta att behaga vår Fader. Jag säger er att om kyrkans medlemmar mot bättre vetande fortsätter att vanhelga sabbatsdagen genom att ägna sig åt världsliga nöjen, ska de förlora sin tro, och vår himmelske Faders ande ska dra sig bort från dem.⁸

Att bryta mot sabbatsbudet är ingen bagatell. Jag vill säga er att ni förlorar något varje gång ni bryter mot sabbatsbudet, ni förlorar mer än ni kan få, oavsett vad det är ni tror att ni ska få.⁹

Att glömma att [sabbatsdagen] är Herrens dag, vilket somliga tycks göra, är otacksamt. Han har avskilt en av veckans sju dagar, inte för att göra det till en börda, utan för att vi ska få glädje i livet och för att våra hem ska bli en samlingspunkt för familjen, för att föräldrar och barn ska samlas vid hemmets härd och få större kärlek till varandra ...

Sista dagars heliga, ära och helga sabbatsdagen så får ni stor glädje. Då ska vår himmelske Fader ge er de välsignelser som följer av att man lyder hans råd och bud.¹⁰

Att gå i kyrkan på söndagen är en viktig del av sabbatsbudet.

Om vi vill göra vår himmelske Faders vilja så går vi till hans helgedom på sabbatsdagen och tar sakramentet till minne av det offer som människosläktets Återlösare gjorde för oss.¹¹

Detta [sabbatsdagen] är Herrens heliga dag. Det är den dag som han har avskilt för oss att tillbe honom. Och i vår tid har han gjort tillägget och befallt att vi på hans heliga dag ska gå till böne- och fastehuset och där bekänna våra synder och bära vittnesbörd inför varandra [se L&F 59:9–12] ...

I denna härliga tid när människor kan sitta bekvämt hemma hos sig och lyssna på musik från hela världen och på tal och

predikningar, blir de sittande vid sin egen härd och tycker kanske att de får allt det som de skulle få om de gick till den plats som avsetts för gudstjänster.

De sista dagars heliga behöver inte bli vilseledda när det gäller den saken. Det är inte bara det ord vi hör som är till nytta för oss. Det inflytande som härskar i våra bönehus och som kommer från vår himmelske Fader är outhärligt. Vi kanske har en radio i vårt hem, men det är inte till lika stor nytta för oss i andligt avseende som att vi går till Herrens hus på hans heliga dag, där vi tillåts ta sakramentet och där vi ber och nedkallar vår himmelske Faders välsignelser och får [ett] vittnesbörd om den sanning som är avsedd att frälsa människosläktet.¹² [Se förslag 3 på sidan 170.]

Det är en helig förmån att få ta sakramentet på sabbatsdagen.

Jag tror att de flesta av oss nog inser vilken gåva vi får vid de tillfällen när vi får samlas i lugn och ro och äta och dricka av sinnebilderna för Mästarens brutna kropp och utgjutna blod. Det borde vara ett ytterst heligt och högtidligt tillfälle för oss, och jag utgår från att det också är det, när vi inser att vi förnyar våra förbund med honom som gav sitt liv för att vi skulle kunna uppstå och upphöjas. Jag är säker på att när vi äter och dricker av dessa sinnebilder vi alla inser att sakramentet som instiftades av honom innan han dog ska vara någonting som uppbygger och inspirerar och är till välsignelse för oss evigheten igenom.¹³

Sakramentet är av stor betydelse. Herren själv har befallt oss att äta och dricka av dessa sinnebilder. Det finns många som tror att det är nödvändigt att bli döpt och att andra förrättningar i evangeliet utförs för deras skull. Och ändå blir de likgiltiga i fråga om sakramentet som ges vid Herrens nattvard. Det står i skrifterna att vår himmelske Fader ansåg sakramentet vara så viktigt att han genom sin älskade Son och apostlarna och profeterna uppmanade de heliga att ta sakramentet regelbundet. Tre av evangelisterna skriver om detta [se Matteus 26:26–28; Markus 14:22–24; Lukas 22:19–20] och vi finner många andra ställen i skrifterna som betonar vikten av sakramentet, vilket Herren själv betonade då han var i köttet. Vår himmelske Fader ger oss inte bud eller råd som är oviktiga. Han

”Sakramentet som instiftades av [Mästaren] innan han dog ska vara någonting som uppbygger och inspirerar och är till välsignelse för oss evigheten igenom.”

undervisar oss för att vi ska bli uppbyggda, för att vi ska växa och utvecklas. Om vi följer hans råd så förbereder det oss för att återvända till hans närhet ... Det förväntas att vi samlas varje sabbat och äter och dricker av sinnebilderna för vår uppståndne Återlösares kropp och blod ...

Det här står också att läsa i artonde kapitlet i Tredje Nephi, där Frälsaren, liksom han hade undervisat sina lärjungar i Gamla världen, undervisar folket på den här [den amerikanska] kontinenten om sakramentet. Så här står det:

”Se, en bland er skall bli ordinerad, och honom skall jag ge fullmakt att bryta brödet och välsigna det och ge det till min kyrkas folk, till alla dem som tror och blir döpta i mitt namn.

Och detta skall ni alltid vinnlägga er om att göra, på samma sätt som jag har gjort, på samma sätt som jag har brutit bröd och välsignat det och givit det till er.”

... Nästa vers lyder så här:

”Och detta skall ni göra till minne av min kropp som jag har visat för er. Och det skall vara ett vittnesbörd för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig skall ni ha min Ande hos eder.” [3 Nephi 18:5–7.]

... Förutom detta har Herren också i vår egen tid gett oss uppenbarelse om det ämnet. I tjugonde kapitlet i Läran och förbunden undervisar han oss om det här. I den uppenbarelsen, i vers 75 och framåt, säger han:

”Det är viktigt att kyrkan ofta kommer tillsammans för att ta del av bröd och vin till minne av Herren Jesus.

Och äldsten eller prästen skall välsigna det, och på detta sätt skall han välsigna det: Han skall knäfalla med kyrkan och åkalla Fadern i högtidlig bön och säga —”

Lägg märke till den vackra bön som följer ... :

”O Gud, du evige Fader, vi ber dig i din Sons, Jesu Kristi, namn att välsigna och helga detta bröd för alla deras själar som äter därav, så att de kan göra det till minne av din Sons kropp och betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de är villiga att ta på sig din Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem, så att de alltid kan ha hans Ande hos sig. Amen.” [L&F 20:75–77.]

Sakramentsbönen för vattnet är tämligen likalydande [se L&F 20:78–79].

Hur heliga, hur ytterst heliga är inte de tankar som uttrycks i sakramentsbönen. Jag uppmanar er, bröder, att när vi välsignar och utdelar sakramentet att vi då använder ... exakt de ord vi fått genom uppenbarelse och att vi gör det med Herrens ande. Vi bör känna innebörden i de ord vi uttalar när vi uppsänder dessa böner.¹⁴

Jag befarar att den högtidliga anda som borde råda när sakramentet välsignas och utdelas ibland saknas på våra möten. Det är en helig förmån ... De som [tar] sakramentet bör tänka på den förpliktelse som nämns i bönen.¹⁵ [Se förslag 4 på sidan 170.]

**Genom att värdigt ta del av sakramentet
får vi ny andlig kraft.**

Vi äter och dricker mat — det vill säga bröd, vatten och annat — för att ge våra kroppar näring. Lika nödvändigt är det att äta och dricka av sinnebilderna för vår uppståndne Herres kropp och blod för att vi ska få större andlig kraft. Man lägger märke till att män och kvinnor som går år efter år utan att äta och dricka vid Herrens måltid gradvis förlorar vår himmelske Faders ande. Om de har möjlighet att ta del av sakramentets välsignelse men försummar att göra det så förverkar de Andens vägledning ...

Jag har slagit upp ett skriftställe i det elfte kapitlet i Första Korintierbrevet. Det börjar med vers 23 och lyder:

”Jag har själv tagit emot från Herren vad jag meddelade er: Den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd,

tackade Gud, bröt det och sade: ’Detta är min kropp, som är utgiven för er. Gör detta till minne av mig.’

På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: ’Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker av den, gör det till minne av mig.

Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer.

Den som därför äter brödet eller dricker Herrens bägare på ett ovärdigt sätt, han syndar mot Herrens kropp och blod.

Var och en skall pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bägaren.

Ty den som äter och dricker utan att urskilja Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig.

Därför finns det många svaga och sjuka bland er, och ganska många är insomnade.” [1 Korintierbrevet 11:23–30.]

... Jag vill göra er uppmärksamma på att det ligger en fara i att göra det [ta sakramentet] ovärdigt. Innan vi tar sakramentet ska vi ha oskyldiga händer och rent hjärta. Vi ska ha frigjort oss från all fiendskap mot närstående och vänner och bekanta. Vi ska leva i fred med vår nästa och i våra hjärtan ha en önskan att göra vår Faders

vilja och hålla alla hans bud. Om vi gör det och tar sakramentet så blir det till välsignelse för oss och förnyar vår andliga kraft ...

Vi bör noga tänka på de förbund vi ingår med vår Fader. Låt oss strikt iakta dessa förbund och se till att äta och dricka värdigt så att det blir till välsignelse för våra själar och vi får större andlig kraft. De här välsignelserna är till för er, mina bröder och systrar, mina medsyskon i tron. Låt oss uppskatta dem och leva på ett sådant sätt att vi är värdiga dem, så att vi därigenom är exempel på vår tro. Låt ingen av oss komma under fördömelse genom att ta sakramentet ovärdigt och på så sätt berövas vår Faders andes vägledning.¹⁶

Vi bör ta det [sakramentet] ödmjukt, efter att ha förberett oss genom att ha oskyldiga händer och rent hjärta, med en önskan att behaga vår Fader, för då tar vi det värdigt och gläder oss över de välsignelser vi får.¹⁷

Må Herren välsigna oss. Må hans Ande fortsätta att utgjutats över oss. Må vi älska varandra som vår Fader har befallt oss att göra. Om vi kan ta sakramentet värdigt, då kan vi älska varandra som vår Fader har påbjudit. Vi tänker på vad han har sagt: ”Om ni inte är ett är ni inte mina.” [Se L&F 38:27.]¹⁸ [Se förslag 5 på sidan 170.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs det sista stycket på sidan 161. Vilket intryck tror du att kyrkans president skulle få om han var på ett sakramentsmöte i din församling? Vad kan du själv göra för att visa större vördnad för Herren och sakramentet?
2. Tänk igenom president Smiths ord i andra och tredje avsnittet på sidan 163. Hur skulle samhället i stort vinna på att fler människor helgade sabbatsdagen? Vad finns det för lämpliga sätt att hjälpa våra familjer och andra att se sabbatsbudet som en välsignelse snarare än en börda?
3. Vilka fördelar har gemensam tillbedjan i kyrkan på söndagen som vi inte får om vi stannar hemma och studerar evangeliet

i vårt hem? (Se exempel på sidorna 164–165. Se också L&F 59:9–12.)

4. Läs avsnittet som börjar på sidan 165 och tänk på vad du kan göra för att sakramentets förrättning ska få en djupare innebörd i ditt liv. Vad finns det för verksamma sätt att hjälpa barn förbereda sig för sakramentet och behandla det med vördnad?
5. Läs de fyra sista styckena av lärdomarna (sidorna 168–169) och leta efter sådant som president Smith säger gör oss värdiga att ta sakramentet. Varför tror du att vi får större andlig kraft om vi tar sakramentet värdigt?

Skrifställten: 2 Mosebok 20:8–11; Jesaja 58:13–14; Matteus 18:20; 3 Nephi 18:1–12; 20:8–9; Moroni 6:5–6

Undervisningstips: ”En duktig lärare tänker inte: ’Vad ska jag göra i klassen i dag?’ Han frågar sig i stället: ’Vad ska mina elever göra i klassen i dag?’ Han frågar inte: ’Vad ska jag undervisa om i dag?’ utan snarare: ’Hur ska jag hjälpa mina elever att förstå vad de behöver lära sig?’” (Virginia H. Pearce, i *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 61).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1948, s. 188.	10. I Conference Report, okt. 1932, s. 23.
2. I Conference Report, apr. 1908, s. 34–35.	11. I Conference Report, okt. 1932, s. 23.
3. I Conference Report, okt. 1937, s. 50.	12. I <i>Deseret News</i> , 31 jan. 1925, kyrkodelen, s. 4.
4. ”A Faith Founded upon Truth”, <i>Deseret News</i> , 17 juni 1944, kyrkodelen, s. 4.	13. ”The Sacredness of the Sacrament”, <i>Improvement Era</i> , apr. 1946, s. 206.
5. I Conference Report, okt. 1935, s. 120.	14. I Conference Report, apr. 1908, s. 35–37.
6. I Conference Report, apr. 1948, s. 13–14.	15. ”The Sacredness of the Sacrament”, s. 206.
7. ”Tribute to Richard Ballantyne”, <i>Instructor</i> , nov. 1946, s. 505.	16. I Conference Report, apr. 1908, s. 34–35, 37.
8. ”Faith—and Life”, <i>Improvement Era</i> , apr. 1949, s. 252.	17. I Conference Report, apr. 1908, s. 36.
9. I Conference Report, okt. 1948, s. 188.	18. I Conference Report, apr. 1908, s. 37.

Trons stärkande kraft

Tron är en Herrens gåva som gör det möjligt för de rättfärdiga att uträtta stora ting.

Ur George Albert Smiths liv

År 1919 kallades George Albert Smith som då var medlem av de tolv apostlarnas kворum till president över Europamissionen. Kort efter sin ankomst skrev president Smith ett budskap till de lokala medlemmarna i kyrkan där han tog upp de svåra förhållandena i Europa, som fortfarande höll på att återhämta sig från första världskrigets förödelse: ”Jag inser att vi lever i en betydelsefull tid i världshistorien. Med tanke på de spända förhållanden som nationerna nu står inför och den utbredda oron nästan överallt bland människorna känner jag därför det stora ansvar som jag tagit på mig att övervinna dessa svårigheter och ber innerligt om gudomlig vägledning när jag söker fullgöra mina plikter.” President Smith hade tro på att medlemmarnas och missionärernas ansträngningar skulle belönas med framgång trots svåra tider. ”Jag har vid min sida goda, dugliga medarbetare här på huvudkontoret [i missionen] och trofasta män och kvinnor på fältet och ser därför med glad förväntan fram emot en rik skörd av ärliga själar.”¹

En av president Smiths mest angelägna uppgifter som missionspresident var att öka antalet missionärer i Europa. Kyrkan hade sänt få missionärer till Europa under kriget, och nu under rådande matbrist och ekonomiska svårigheter var statliga tjänstemän ovilliga att ge utlänningar visum. President Smith hade den svåra uppgiften att försöka förmå dessa tjänstemän att släppa in missionärer i sina länder. I ett brev till sin dotter Emily berättade president Smith om en resa till London i det syftet.

”Vår amerikanske ambassadör var ytterst vänlig och lyckades ordna ett möte åt oss med sir Robert Horne, Storbritanniens

"Skrifterna är fyllda av bevis på trons kraft ... I tro kallade profeten Elia ner eld från himlen som förtärde hans offer."

arbetsmarknadsminister. Vi infann oss på hans kontor och överlämnade vårt brev från ambassadören till sir Roberts sekreterare, som frågade oss om vi kunde uppskjuta vårt ärende eftersom hans chef skulle resa till Skottland om några minuter och vara borta i tre veckor. Jag sade att vi skulle vara djupt tacksamma om han kunde låta oss få fem minuter nu eftersom vi inte bodde i London och vårt ärende var brådskande. Sekreteraren gick in till sir Robert och kom snart tillbaka och meddelade att denne skulle senarelägga sin resa och träffa oss klockan fyra den dagen. Jag hade bett innerligt den morgonen att en väg skulle öppnas för oss och var djupt tacksam mot vår himmelske Fader när vi blev ombedda att komma tillbaka.

På utsatt tid blev president Smith och hans medarbetare ombedda att stiga in på sir Roberts privatkontor. ”Vi försökte förklara för honom vad vi behövde och försäkrade honom om att Storbritannien behövde det vi bad om. I nästan en och halv timme lyssnade han uppmärksamt på vad vi berättade för honom om kyrkans historia och vår tro osv.

När jag var färdig frågade han på nytt vad vi begärde av honom och när vi sade att vi bad om förmånen att få öka vårt antal missionärer till tvåhundrafemtio, det antal vi hade före kriget, sade han att det skulle bli ett sant nöje för honom att ge sitt departement anvisningar om att tillåta det antalet att gå i land så snart de bara anlände. Vi var givetvis mycket belåtna och när vi gick försäkrade vi honom om att han hade lyft en stor börda från våra sinnen.

Jag är säker på att vi har fått en god vän i en av Englands mest inflytelserika personer och jag skulle aldrig tveka att vända mig till honom om det blev nödvändigt.”²

James Gunn McKay, en av president Smiths missionärer som var närvarande vid mötet, sade senare: ”Det var fantastiskt vad han åstadkom. Det fanns bara några få äldster där [i missionen]. Vägen tycktes stängd och trots det var president Smith uppfylld av Herrens inspiration och lyckades knacka på tjänstemännens dörrar för att vinna deras förtroende. Och så småningom fick vi de tillstånd vi ville ha så att äldster kunde komma och börja missionera igen och fullgöra sitt uppdrag att främja Guds sak och utföra Guds arbete. Det vittnade för oss om att Gud leder detta verk.”³ Äldste McKay sade att president Smiths framgång kunde tillskrivas dennes ”tro och

hängivenhet och kristuslika kärlek till alla som han umgicks eller kom i kontakt med”. ”Jag arbetade tillsammans med honom”, sade han. ”Jag rådgjorde med honom. Jag bad med honom, och jag vet att hans tro och lojalitet är lika djup som livet självt.”⁴ [Se förslag 1 på sidan 180.]

George Albert Smiths lärdomar

Trons kraft är påtaglig i skrifterna.

Vi får veta att utan tro kan vi inte behaga Gud [se Hebreerbrevet 11:6]. Tro är drivkraften bakom all handling, och skrifterna är fyllda av bevis på trons kraft. Det var Noas tro som gjorde det möjligt för honom att bygga en ark, och till följd av hans lydnad mot Guds bud blev han och hans familj räddade, medan de som saknade tro drunknade i den stora floden [se 1 Mosebok 6:13–22; 7:1–24].

Det var genom tro som Lot och hans familj bevarades när det regnade eld från himlen som förintade städerna Sodom och Gomorra och dess invånare som inte hade tro [se 1 Mosebok 19:12–25].⁵

I tro förde Mose Israels barn ut ur träldomen, och de gick genom Röda havet som på torr mark, men när de förföljande egyptiernas här försökte, dränktes de. Folket försågs med bröd från himlen. När Mose slog på Horebs klippa flödade vattnet och släckte deras törst. Och de leddes genom öknen till det utlovade landet. [Se 2 Mosebok 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6].⁶

När Daniel fortsatte att be öppet till Israels Gud i strid mot ett påbud som hans fiender hade utarbetat för att förgöra honom, kastades han i lejongropen och kvarlämnades där hela natten. Han visste att hans himmelske Fader kunde bevara honom och hans tillförsikt var orubblig. Tidigt nästa morgon gick kungen till groppen och fann Daniel i livet. Daniels tro hade gjort vilddjuren ofarliga. Genom sin tro vann han kungens tillgivenhet. [Se Daniel 6:4–28.]

Tre judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, som vägrade att tillbe den gyllene staty som Nebukadnessar låtit ställa upp, kastades i en brinnande ugn som gjorts sju gånger hetare än vanligt. De

"I tro förde Mose Israels barn ut ur trälldomen, och de gick genom Röda havet som på torr mark."

litade på den levande Guden och deras tro belönades och deras liv skonades. [Se Daniel 3:8–28.]

I tro kallade profeten Elia ner eld från himlen som förtärde hans offer, och kungen och folket övertygades om att Israels Gud, inte Baal, var Gud [se 1 Kungaboken 18:36–40].

Genom tro bevarade Jareds broder och hans följeslagare sina fäders språk när språken förbistrades vid Babels torn, och de fördes hit till det västra halvklotet [se Ether 1:33–43] ... Liknande tro gjorde det möjligt för Lehi att föra sin familj över havet och sätta sin fot i detta land, utvalt framför alla andra länder.

Det var tro som gjorde det möjligt för Jesu lärjungar att uthärda de förföljelser som de drabbades av och trots judarnas motstånd etablera det evangelium som Frälsaren hade givit dem.⁷

Det var genom tro som alla underverk utfördes av världens Återlösare och av dem som var tillsammans med honom. Från tidens

början till nu har bara den trofaste haft Guds kraft.⁸ [Se förslag 2 på sidan 180.]

**Trons kraft är påtaglig i rättfärdiga
heligas liv i denna tidsutdelning.**

Det var tack vare sin obetingade tro på Gud som den unge profeten [Joseph Smith] gick in i skogen och föll på knä och bad och fick sin första stora himmelska uppenbarelse, genom vilken människorna på nytt fick kunskap om Gudomens egenskaper. Det var genom tro som han kunde gå till kullen Cumorah och av ängeln få de heliga uppteckningar som han senare översatte genom Guds gåva och kraft. Det var i tro som han ledde sitt folk från Kirtland till Missouri och tillbaka till Illinois, och trots att man upprepade gånger plundrade deras hem och fördrev dem, kvarstod den tro som hade inympats i deras hjärtan, och de visste att Gud tänkte på dem. Det var genom tro som staden Nauvoo grundades under ledning av profeten Joseph Smith, och det var genom tro som han fick de stora och härliga sanningarna i Läran och förbunden.

Det var i tro som Brigham Young ledde folket till dessa västliga trakter [Saltsjödalen]. Och när han kom fram och stod på bergets krön fick han ett vittnesbörd från Gud om att detta var den plats där Israel skulle slå sig ner ... Det var med tro som folket i sin svaghet och fattigdom lade hörnstenen till detta stora tempel [Salt Lake-templet] med tro på att Gud skulle bereda vägen och förse dem med det som behövdes för att byggnaden skulle kunna uppföras. Det var genom tro som vår himmelske Faders barmhärtighet sträcktes ut till folket när de i sin förtvivlan såg sina grödor bli uppätta av gräshoppor, utan någon möjlighet att förhindra det. Och då de upplevde hur deras böner blev besvarade genom Guds försyn och de fick ett vittnesbörd om att så hade skett när de såg måsarna komma och deras grödor därmed bevarades och de räddades från svält ...

Det har varit genom tro som de män som har lett detta verk gång på gång har blivit inspirerade att ge oss de anvisningar vi behöver. Det är genom tro som vi blir uppbyggda ... av dem som tjänar i Herrens namn, och Hjälparen upplivar deras förstånd och påminner dem om allt som har varit och allt som ska ske. Det är ett bevis på uppenbarelsens ande.⁹

”Det var i tro som Brigham Young ledde folket till [Saltsjödalen].”

Det är i tro som Israels äldster har gått ut och lämnat hem och nära och kära och fått utstå världens smälek för att vittna om att Gud lever och att Jesus är Kristus och att Joseph Smith var en Herrens profet. Genom tro har era sjuka blivit botade, era döda väckts till liv. Hade vi haft uppteckningarna över de under som har gjorts bland detta folk ... skulle de utgöra ett vittnesbörd om Guds makt, genom tro — oöverträffade i varje annan jordisk tidsålder.

Det är den här principen, bröder och systrar, som får oss att blicka mot himlen, som ger oss hopp i livets strid. När vi är förvirrade, när vi står inför hinder som tycks vara oöverkomliga, kan vi med tro på världens Återlösare vända oss till Gud och veta att våra böner ska besvaras till vårt bästa.¹⁰ [Se förslag 3 på sidan 180.]

Frågan har ofta ställts: Skulle de pojkar och flickor, de unga män och kvinnor som har uppfostrats i den här generationen i kyrkan vara villiga att utstå de umbäranden och prövningar som deras fäder

och mödrar utstod för evangeliets skull? Skulle de för sin tros skull lämna sina komfortabla hem för att befolka ett nytt land?

Jag säger er att om kunskapen om detta gudomliga verk har inympats i deras hjärtan, om de har fått tro tack vare att vi har hållit Herrens bud, om de har blivit lärda att Jesus är Kristus och att Joseph Smith var en Herrens profet, då säger jag er: Ja! Då skulle de göra vad deras fäder och mödrar gjort och inta sina platser i det nutida Israel led.

Om det innebar umbäranden, om det innebar sjukdom, om det innebar att de måste fly från sina hem, så finns det tusentals av våra söner och döttrar som på grund av att de vet att detta är Jesu Kristi evangelium skulle besegla sitt vittnesbörd med sitt liv om så krävdes.¹¹ [Se förslag 2 på sidorna 180.]

**Herren öppnar vägen för oss så att vi kan göra
det han ber oss göra, om vi utövar tro.**

Jag minns en gång när jag kände mig manad att säga följande till en missionär som skulle åka till en viss stad där man inte tillät oss att ha gatumöten.

”Kom ihåg att ge Herren en chans. Du tänker be om en tjänst. Ge Herren en chans. Be honom att öppna vägen.”

Den unge mannen åkte till staden, gick till borgmästarkontoret och frågade om han kunde få tala med borgmästaren. Han tänkte fråga dem om de kunde ändra den regeln.

När han kom dit fick han veta att borgmästaren var bortrest. Den unge mannen kom ut ur kontoret och såg längst ner i korridoren en dörr med skylten ”polismästare”. Han tvekade ett ögonblick och någonting sade honom: ”Ge Herren en chans.” Han gick in på polismästarens kontor och talade om varför han hade kommit dit. Mannen sade:

”Vilket gathörn vill ni ha?”

Han sade: ”Jag är inte lika hemmastadd här som du. Jag vill inte be om ett gathörn som vore olämpligt eller där vi hindrar trafiken. Skulle du kunna följa med mig och välja ett gathörn?”

Tänka sig en missionär som ber polismästaren välja ett gathörn där man skulle predika evangeliet!

Polismästaren sade:

”Visst kan jag följa med dig om du vill.”

Femton minuter senare hade de ett av de bästa gathörnen i staden och tillstånd att predika Jesu Kristi evangelium på en plats där man inte hade predikat det på gatorna sedan före kriget [första världskriget] ...

Herren kan åstadkomma vad vi inte kan göra och ber oss aldrig att göra något utan att bereda en utväg. Det sade han till oss genom Nephi. Han kräver aldrig någonting utan att bereda en utväg.

”Och jag, Nephi, sade till min far: Jag skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem.” [1 Nephi 3:7.]

Om det finns något som Herren ber dig eller förväntar sig att du ska göra och du inte riktigt vet hur du ska gå till väga, gör då helt enkelt ditt bästa. Rör dig åt det håll du bör gå. Lita på Herren, ge honom en chans. Han sviker dig aldrig.¹²

Det är underbart att veta att om vi vill kan vi hålla vår himmelske Fader i handen och ledas av honom. Inget annat folk i världen har den tillförsikt som vi har.¹³ [Se förslag 4 på sidan 180.]

Tro är en Guds gåva till de rättfärdiga.

Vår tro avgörs av hur rättfärdigt vi lever. Vi kan inte leva orätt och ha den tro som vi bör ha, men om vi håller Herrens bud kan vi ha tro, och den kommer att växa allteftersom vi blir mer rättfärdiga.¹⁴

Om någon av oss brister i tro på detta verk så är det därför att vi inte har hållit Guds bud. Om det finns någon som inte vet att det här är vår Faders verk så beror det på att han inte har gjort sin plikt. Jag vet lika säkert som jag lever att det här är Herrens verk och den kunskapen är en följd av att ha hållit hans bud.¹⁵

Vi vet att tron är en Guds gåva, att den är frukten av ett rättfärdigt liv. Den kommer inte på vår befallning utan är en följd av att vi gör

vår himmelske Faders vilja. Om vi brister i tro, låt oss då granska oss själva och se om vi har hållit hans bud och omvända oss utan dröjsmål om vi inte har gjort det ... Må Herren ge oss större tro och må vi leva på ett sådant sätt att vi värdiga det.¹⁶

Jag hoppas att de som har fått trons underbara gåva lever på ett sådant sätt att de kan behålla den.¹⁷ [Se förslag 5 längre ner på den här sidan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Leta efter bevis på George Albert Smiths tro i berättelsen på sidorna 171–174. En av president Smiths missionärer sade att det som denne åstadkom ”vittnade för oss om att Gud leder detta verk” (sidan 173). Hur har du påverkats av andras tro, till exempel en släktings eller en nära väns?
2. Gå igenom exemplen på tro på sidorna 174–178. Vilka andra exempel på tro är särskilt betydelsefulla för dig? Hur skulle du kunna använda dessa exempel till att hjälpa någon som utövar tro men ännu inte har fått de välsignelser som han eller hon önskar?
3. Hur har din tro gett dig hopp ”i livets strid”? Hur kan tron hjälpa oss att övervinna fruktan eller andra ”hinder som tycks vara oöverkomliga”? (Sidan 177.)
4. Läs berättelsen som börjar på sidan 178 och jämför den med berättelsen i ”Ur George Albert Smiths liv”. Vad har du haft för liknande upplevelser? Vad tror du det innebär att ”ge Herren en chans”?
5. President Smith sade att ”tron är en Guds gåva” och ”den kommer inte på vår befallning” (sidan 179). Hur påverkar den här principen på vilket sätt du försöker få större tro och inspirera andra att tro? Vad kan vi göra konkret för att ”behålla” trons gåva? (Se Alma 32:35–43.)

Skriftställen: Hebreerbrevet 11:1–11, 17–34; Jakobs brev 2:17–24; Alma 32:26–43; Ether 12:6–22; Moroni 7:27–39; Läran och förbunden 136:42

Undervisningstips: "För att hjälpa eleverna förbereda sig på att besvara frågor, kanske du innan något läses eller framförs vill berätta för dem att du kommer att vilja höra deras åsikter ... Du kan till exempel säga: 'Lyssna när jag läser det här avsnittet, så att ni kan berätta vad ni tycker är mest intressant i det.' Eller: 'Se om ni kan förstå vad Herren säger oss om tro, när vi läser skriftstället'" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 69).

Slutnoter

1. "Greeting", *Millennial Star*, 10 juli 1919, s. 440–441.
2. I Glenn R. Stubbs, "A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951" (doktorsavhandling, Brigham Young University, 1974), s. 142–143.
3. James Gunn McKay, i Conference Report, okt. 1921, s. 156.
4. James Gunn McKay, i "A Biography of George Albert Smith", s. 160.
5. I Conference Report, apr. 1923, s. 75–76.
6. I Conference Report, okt. 1913, s. 102.
7. I Conference Report, apr. 1923, s. 75–76.
8. I Conference Report, okt. 1913, s. 102.
9. I Conference Report, okt. 1913, s. 102–103.
10. I Conference Report, okt. 1913, s. 102–103.
11. "As to This Generation", *Improvement Era*, feb. 1949, s. 73.
12. "Give the Lord a Chance", *Improvement Era*, juli 1946, s. 427.
13. I Conference Report, apr. 1947, s. 164.
14. I Conference Report, okt. 1950, s. 6.
15. I Conference Report, okt. 1915, s. 27–28.
16. I Conference Report, okt. 1913, s. 103.
17. I Conference Report, apr. 1923, s. 77.

*"Om vi följer de råd och maningar som Herren har
gett oss blir vår väg en glädjens väg."*

Håll dig på Herrens sida av gränsen

*Herren har gett oss bud för att vi ska kunna
stå emot det onda och finna lycka.*

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smiths farfar George A. Smith verkade i många år i de tolv apostlarnas kворum och i första presidentskapet som rådgivare till Brigham Young. George Albert Smith upprepade ofta det råd som hans farfar brukade ge sin familj. ”Det går en tydlig gränslinje mellan Herrens territorium och djävulens territorium. Om du håller dig på Herrens sida av gränsen står du under hans inflytande och har ingen önskan att göra orätt, men om du går över till djävulens sida av gränsen en enda tum har frestaren dig i sin makt, och om han lyckas kan du inte vare sig tänka eller resonera riktigt eftersom du har mist Herrens ande.”

George Albert Smith sade att det rådet hade väglett honom i alla livets beslut. ”När jag ibland har blivit frestad att göra en viss sak har jag frågat mig själv: ’På vilken sida av gränsen är jag?’ Om jag bestämde mig för att vara på den säkra sidan, på Herrens sida, gjorde jag varje gång det rätta. Så när du blir frestad fundera då över och be om ditt problem så kommer Herren att inspirera dig att välja rätt. Det finns trygghet för oss bara på Herrens sida av gränsen.”¹ [Se förslag 1 på sidan 191.]

George Albert Smiths lärdomar

**För att kunna stanna på Herrens sida av
gränsen måste vi noggrant hålla buden.**

Trygghet, rättfärdighet och lycka finns bara på Herrens sida av gränsen. Om du håller Guds bud genom att iaktta sabbatsdagen är

du på Herrens sida av gränsen. Om du håller enskild bön och familjebön är du på Herrens sida av gränsen. Om du är tacksam för att du har mat på bordet och uttrycker din tacksamhet för Gud, är du på Herrens sida av gränsen. Om du älskar din nästa som dig själv är du på Herrens sida av gränsen. Om du är ärlig i umgänget med dina medmänniskor är du på Herrens sida av gränsen. Om du lever efter visdomsordet är du på Herrens sida av gränsen. Jag skulle kunna fortsätta med tio Guds bud och andra bud som han har gett till vägledning för oss och säger än en gång: Allt som berikar vårt liv och gör oss lyckliga och förbereder oss för den eviga glädjen finns på Herrens sida av gränsen. Att finna fel på sådant som Gud har gett till vägledning för oss är inte att vara på Herrens sida av gränsen.² [Se förslag 2 på sidan 191.]

[Herren har sagt]: ”Jag ... kan inte se på synd med den minsta grad av overseende”, inte med den minsta grad av overseende [L&F 1:31]. Varför inte det? Därför att han vet att om vi syndar så går vi miste om en välsignelse som vi skulle ha haft om vi inte hade övergett den väg som för till den välsignelsen.³

Emellanåt hör vi någon säga: ”Jag skulle inte ta så hårt på det. Herren kommer säkert inte att vara så sträng mot oss om vi bara går halva vägen.” Den som säger så är redan på djävulens sida av gränsen och du ska inte lyssna på honom, för om du gör det kan du bli vilseledd. Ingen som har Herrens ande talar på det sättet. Herren själv har sagt att vi måste hålla hans bud. ”Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade” (L&F 130:20.) Jesu Kristi evangelium ska lära oss hur vi kan få den välsignelsen.⁴

Vår kärleksfulle himmelske Fader ger oss bud för att hjälpa oss att finna lycka.

Eftersom Herren märkte sina barns inställning och visste att de skulle behöva vägledning gav han dem i sin godhet tio Guds bud och andra bud som vi fått tid efter annan för att vi ska finna glädje. Man ser människor springa hit och dit i världen på jakt efter lyckan men utan att finna den. Om de bara hejdade sig tillräckligt länge för att ta emot Herrens råd skulle lyckan följa. De finner den inte på något annat sätt.⁵

”Herrens uppenbarelser till oss i våra dagar är ... den ljuva musiken från vår Faders mun när han talar till oss i sin barmhärtighet.”

När jag var barn förstod jag eller trodde mig förstå att Herrens bud var hans lagar och föreskrifter till vägledning för mig. Jag trodde mig förstå att olydnad mot dessa lagar skulle leda till straff, och jag förmodar att jag som barn kan ha trott att Herren hade ordnat och bestämt saker och ting här i livet på ett sådant sätt att jag måste lyda vissa lagar eller drabbas av hastig vedergällning. Men när jag blev äldre lärde jag mig se det här ur en annan synvinkel. Herrens så kallade lagar, råden i de heliga skrifterna och Herrens uppenbarelser till oss i våra dagar är nu den ljuva musiken från vår Faders mun när han talar till oss i sin barmhärtighet. De är råd från en kärleksfull förälder som är mer intresserad av vår välgång än jordiska föräldrar någonsin kan vara, och därför är det som för mig tidigare tycktes bära det stränga namnet lag nu en allvis himmelsk Faders kärleksfulla och ömsinta råd. Därför har jag inte svårt att tro att det bästa för mig är att hålla Guds bud.⁶

All den glädje som jag och mina nära och kära har fått har varit en följd av att vi försökt hålla Guds bud och leva på ett sådant sätt att vi är värdiga de välsignelser som han har lovat dem som ärar honom och håller hans bud.⁷

Om vi följer de råd och maningar som Herren har gett oss blir vår väg en glädjens väg. Det blir en väg som, även om den kanske inte alltid bekväm, slutligen för till vår himmelske Faders närhet, där vi får härlighet, odödlighet och evigt liv.⁸ [Se förslag 3 på sidan 191.]

Motståndaren försöker leda oss vilse med sin list.

Det finns två inflytanden i världen i dag som har funnits från begynnelsen. Det ena inflytandet är konstruktivt, utstrålar lycka och bygger upp karaktären. Det andra inflytandet är destruktivt, gör människor till demoner, river ner och gör människor modlösa. Vi är alla mottagliga för båda. Det ena kommer från vår himmelske Fader och det andra från upphovet till allt ont som har funnits i världen från begynnelsen och som försöker fördärva människosläktet.⁹

Vi blir alla frestade, ingen människa undgår frestelser. Motståndaren använder varje upptänkligt sätt för att bedra oss. Han försökte bedra världens Frälsare, men utan framgång. Så har han försökt bedra många andra män som har haft gudomlig myndighet. Ibland finner han en svaghet och personen går miste om vad som kunde ha blivit en stor välsignelse om han hade varit trofast.¹⁰

En man sade en gång till mig — eller yttrade på en plats där jag råkade befinna mig — ”Men de som är här tycks ju tro att jag är full av djävulen, men det är jag inte.” Jag sade: ”Min broder, har du någonsin känt någon som var full av djävulen och visste om det?” Det är ett av djävulens knep: att komma i besittning av dig och se till att du inte vet om det. Och det är en av våra svårigheter.¹¹

För hundratals år sedan såg profeten Nephi vad som skulle ske, att folket skulle strida med varandra och förneka den Helige Anden och Israels Helige, att de läror de förkunnade skulle vara människobud. Det finns i världen i dag ett inflytande som försöker få människor att tro att de av egen intelligens och egen förmåga kan få evigt liv. Låt mig ... läsa ur Nephi:

”Och det skall även finnas många som skall säga: Ät, drick och var glada, men frukta ändå Gud — han ursäktar om vi begår en liten synd.”

Jag vill att ni ska lägga märke till att: ”Han ursäktar om vi begår en liten synd.” Eftersom den listige motståndaren vet att om han bara kan få en man eller kvinna att begå en liten orätt och komma in på hans område, en liten bit eller ett längre stycke, så har han dem i sin makt i motsvarande grad.

”Men frukta ändå Gud — han ursäktar om vi begår en liten synd. Ja, ljug litet, dra fördel av någon för hans ords skull, gräv en grop för din nästa. Det finns inget ont i det. Och gör allt detta, ty i morgon skall vi dö. Och om så är att vi är skyldiga kommer Gud att ge oss några rapp, och till sist skall vi bli frälsta i Guds rike.” [2 Nephi 28:8.]

Är inte det precis vad djävulen säger till människorna i dag lika klart och tydligt som det står skrivet här? Äsch, begå en liten synd, det skadar ingen. Ljug lite, det gör ingen större skada. Herren förlåter det och du får bara några få rapp och till sist blir du frälst i Guds rike. Det är det han säger till mannen eller kvinnan som blivit undervisade om visdomsordet när han säger: Äsch, drick lite te, det skadar inte. Använd lite tobak, det har ingen betydelse. Lite alkohol har ingen dött av. Det här är små saker. Han gör det alltid lite i sänder, inte allt på en gång. Det är det här jag vill att vi ska komma ihåg ... Det är de där små försåtliga viskningarna som bedrar människorna och som gör att djävulen får oss i sin makt ...

Nephi fortsätter:

”Och andra kommer han att lugna och invagga i köttslig ro så att de säger: Allt är väl i Sion, ja, Sion blomstrar, allt är väl. Och på så sätt bedrar djävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet.”

Jag vill att ni ska lägga märke till att: ”På så sätt bedrar djävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet.” [2 Nephi 28:21.] Det är så han går till väga, det är exakt så han går till väga. Han kommer inte och hugger tag i dig och drar in dig på sitt territorium. Nej, han viskar: ”Gör det här lilla onda”, och när han har lyckats med det följer nästa lilla onda och nästa, och så ”bedrar [han] deras själar”, för att nu använda det uttryck som citerades. Det är så han

går till väga. Han får dig att tro att du vinner någonting när du i själva verket förlorar. Så är det varje gång vi inte lyder en Guds lag eller håller ett bud. Vi blir lurade eftersom man inte kan vinna någonting här i världen eller i livet efter detta utom genom att lyda vår himmelske Faders lag.

... De här orden: Han ”leder dem *varsamt* ned till helvetet” är talande, det är hans metod. Män och kvinnor i världen i dag är utsatta för det inflytandet och dras hit och dit. Det där viskandet pågår och de förstår inte vad Herren vill att de ska göra utan fortsätter på djävulens mark där den onde har dem i sin makt och dit Herrens ande inte kommer.

Han säger vidare: ...

”Och se, andra för han bort med smicker och säger dem att det inte finns något helvete. Och han säger till dem: Jag är ingen djävul, för det finns ingen — och så viskar han i deras öron till dess han har bundit dem med sina hemska bojor från vilka ingen befrielse finns.” [2 Nephi 28:22.]

Bröder och systrar, det är tillståndet i världen i dag. Nephi kunde inte ha sagt det tydligare om han hade funnits ibland oss i världen nu. Motståndaren är i verksamhet, och eftersom vår himmelske Fader ville bevara sina barn från den här onda läran och tron sände han den unge profeten Joseph Smith till världen. Han gav honom gudomlig myndighet, grundade sin kyrka och började på nytt undervisa människorna om sanningen för att leda bort dem från deras villovägar.¹²

Vi måste lära oss att övervinna våra lidelser, våra onda böjelser. Vi måste lära oss att motstå frestelser. Det är därför vi här. Och för att vi ska kunna göra det mer fullkomligt har evangeliet återställts till jorden och vi har fått del av det, och vi har den styrka som följer av den Helige Andens kraft. Vi har inte bara den förmåga att motstå frestelser som finns hos varje vanlig människa, med de begränsningar som en sådan människa har som inte äger kunskap om sanningen — vi har samma förmåga att motstå som hon och har därutöver den motståndskraft som kunskapen om sanningen och om syftet med vår tillvaro ger.¹³ [Se förslag 4 på sidan 191.]

Vi kan motstå det onda genom att välja att stå under Herrens inflytande.

Jag kommer ihåg en god man för ett antal år sedan som var styrelseordförande i universalistkyrkan. Han kom på besök hit [till Salt Lake City] och närvarade vid två av våra söndagsskolor. En av [barn-]klasserna väckte hans intresse. I slutet av [lektionen] sade söndagsskolledaren: "Skulle du inte vilja säga några ord till [klassen]?" ... Han sade: "Jag vill gärna säga några ord." Han sade: "Om jag bara kunde leva i en sådan atmosfär som jag fann den här förmiddagen i den lilla ... söndagsskolklassen så skulle jag inte kunna undgå att vara en god människa." [Se förslag 5 på sidan 191.]

Jag har tänkt på det här många gånger. Vi väljer noggrant den luft vi andas så att vi får vara friska. Men ibland är vi oförsiktiga och utsätter oss för omoraliskt inflytande som förstör vår motståndskraft mot ondskan, och vi förleds att göra sådant som vi inte borde göra och som vi inte heller skulle göra om vi stod under Herrens inflytande. Vore vi bara ödmjuka, vore vi bara bedjande, skulle vi bara leva på ett sådant sätt att vi varje timme av vårt liv ärligt skulle kunna säga: "Himmelske Fader, jag är villig och ivrig att göra det som du vill att jag ska göra", då skulle det berika varje dag av vårt liv här på jorden.¹⁴

Vi väljer var vi ska vara. Gud har gett oss handlingsfrihet. Den tar han inte ifrån oss. Om jag gör det som är orätt och kommer in på djävulens område så gör jag det därför att jag har viljan och förmågan att göra det. Jag kan inte lägga skulden på någon annan. Om jag bestämmer mig för att hålla Guds bud och leva så som jag bör leva och stanna på Herrens sida av gränsen så gör jag det därför att jag bör göra det, och då får jag min välsignelse. Den är inte en följd av vad någon annan kan tänkas göra.¹⁵

Vi sista dagars heliga bör vara ytterst noggranna med att leva varje dag av vårt liv på ett sådant sätt att vi kan påverkas av Herrens kraft och vända oss bort från sådant som har en tendens att bryta ner vår kraft att förtjäna det celestialet riket.¹⁶

Se till att ni står med båda fötterna på klippan. Se till att ta reda på vad Mästaren önskar för er del. När ni vet vad han önskar, se då till att ni lyder hans lagar och håller hans bud. Se till att ert livs

"Vi sista dagars heliga bör vara ytterst noggranna med att leva varje dag av vårt liv på ett sådant sätt att vi kan påverkas av Herrens kraft."

renhet berättigar er till den Helige Andens sällskap, för om ni är rena och dygdiga och rättskaffens har den onde ingen makt att förgöra er.¹⁷

Min bön är att vi ska rannsaka oss själva och komma underfund med på vilken sida av gränsen vi är. Och om vi är på Herrens sida ska vi stanna kvar där eftersom det innebär evig glädje tillsammans med de bästa män och kvinnor som har levt på jorden.

Om vi har felat på något sätt, om vi har varit lättsinniga, om vi har lyssnat till frestaren och gått över gränsen för att ta del av det som världen tycker är så åtråvärt och som Herren har sagt inte är bra för oss, låt oss då så fort som möjligt återvända till den andra sidan, be Herren att förlåta oss vår dumhet och sedan med hans hjälp fortsätta att leva det liv som leder till evig lycka.¹⁸

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs "Ur George Albert Smiths liv" (sidan 183) och Moroni 7:10–19. Hur vet du om du är "på Herrens sida av gränsen"? Vad kan vi göra för att hjälpa varandra att stanna på Herrens sida av gränsen?
2. I det första stycket på sidorna 183–184 nämner president Smith flera bud som vi måste hålla för att kunna stanna kvar på Herrens sida av gränsen. Vilka andra normer har Herren gett oss för att hjälpa oss att stanna kvar på hans sida av gränsen?
3. Läs avsnittet som börjar på sidan 184 och fundera på hur du skulle kunna använda president Smiths lärdomar för att hjälpa någon som tycker att buden är för restriktiva?
4. Gå igenom sidorna 186–188 och leta efter den taktik som president Smith beskriver och säger att Satan använder sig av. Tänk på tillfällena när du har sett bevis på hans taktik? Hur kan vi hjälpa ungdomar att känna igen och övervinna den? Om vi vet "syftet med vår tillvaro" (sidan 188), hur hjälper detta oss att motstå frestelser?
5. Fundera över hur berättelsen på sidan 189 passar in på dig. På vilka platser eller i vilka omständigheter har du ingen önskan att göra ont? Vad kan vi göra för att skapa en sådan atmosfär i våra hem? På våra arbetsplatser? På orten där vi bor? I vårt eget liv?

Skrifställena: Matteus 4:1–11; Jakobs brev 4:7; 1 Johannesbrevet 5:3–4; Alma 13:27–28; Helaman 5:12; Läran och förbunden 82:8–10

Undervisningstips: "Frågor som skrivits på tavlan före lektionen hjälper eleverna att börja tänka på ämnet redan innan lektionen börjar" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 93).

Slutnoter

1. "A Faith Founded upon Truth", *Deseret News*, 17 juni 1944, kyrkodelen, s. 9.
2. I Conference Report, okt. 1945, s. 118.
3. *Sharing the Gospel With Others*, sammanställd av Preston Nibley (1948), s. 198; föredrag hållet 4 nov. 1945 i Washington DC.
4. "Seek Ye First the Kingdom of God", *Improvement Era*, okt. 1947, s. 690.
5. I Conference Report, apr. 1941, s. 25.
6. I Conference Report, okt. 1911, s. 43–44.
7. I Conference Report, apr. 1949, s. 87.
8. I Conference Report, apr. 1937, s. 36.
9. "A Faith Founded upon Truth", s. 9.
10. I Conference Report, okt. 1945, s. 117.
11. I Conference Report, apr. 1948, s. 179.
12. I Conference Report, apr. 1918, s. 39–41.
13. I Conference Report, okt. 1926, s. 102.
14. I Conference Report, okt. 1929, s. 23.
15. I Conference Report, okt. 1932, s. 27.
16. I Conference Report, okt. 1926, s. 103.
17. I Conference Report, okt. 1906, s. 48.
18. "Seek Ye First the Kingdom of God", s. 691.

Visdomsordets timliga och andliga välsignelser

*Vår himmelske Fader gav oss Visdomsordet
för att välsigna oss med kroppslig hälsa
och förbereda oss för evigt liv.*

Ur George Albert Smiths liv

Som barn drabbades George Albert Smith av tyfus. Läkaren som ställde diagnosen på honom sade till hans mor att han borde ligga till sängs i tre veckor, enbart ges flytande föda och lite kaffe att dricka. President Smith erinrade sig senare:

”När han hade gått sade jag åt mor att jag inte ville ha något kaffe. Jag hade fått lära mig att Visdomsordet som Joseph Smith fick av Herren avrådde oss från att dricka kaffe.

Mor hade fött tre barn till världen och två hade dött. Hon var ovanligt ängslig för min skull.”

George Albert bad i stället om en prästadörets välsignelse, vilken han fick av en hemlärare.

”När läkaren kom nästa morgon lekte jag ute med de andra barnen. Han blev förvånad. Han undersökte mig och upptäckte att febern var borta och att jag tycktes vara frisk.

Jag var tacksam mot Herren för mitt tillfrisknande. Jag var säker på att det var han som hade botat mig.”¹

President Smith ville att de heliga skulle förstå att Visdomsordet inte bara skänker kroppslig hälsa utan också andliga välsignelser. Vid en prästadöms-session på generalkonferensen berättade han om den gammaltestamentliga profeten Daniel som fördes bort i fångenskap till Babel och förväntades äta och dricka kungens mat och vin:

*President Smith förklarade att tack vare att Daniel lydde Herrens
dåtida hälsolag var han värdig att få "den Allsmåktiges inspiration".*

”Daniel var en Guds profet, och han var en profet därför att han höll Guds bud. Jag vill att ni ska ... ta med er det budskapet när ni går härifrån. Daniel och hans kamrater följde Guds undervisning om vad de skulle äta och dricka och vägrade att ta emot maten som serverades vid kungens bord.” [Se Daniel 1:3–16.]

President Smith fortsatte med att förklara att tack vare att Daniel lydde Herrens dåtida hälsolag bevarades inte bara hans liv utan han fick också en stor andlig välsignelse: ”den Allsmäktiges inspiration”.² [Se förslag 1 på sidan 201.]

George Albert Smiths lärdomar

Visdomsordet är ett kärleksfullt råd från vår Fader som vet allt.

Jag ska läsa ett stycke av det som Herren sade till kyrkan den 27 februari 1833.

”Ett VISDOMSORD, till nytta för högprästernas råd som är samlat i Kirtland, och för kyrkan och även för de heliga i Sion —

att sändas med en hälsning, inte som befallning eller tvång utan som uppenbarelse och ett visdomsord som visar Guds ordning och vilja rörande alla heligas timliga frälsning i de sista dagarna —”

Tänk ett ögonblick på det — ”alla heligas timliga frälsning i de sista dagarna”.

”Givet som en princip med ett löfte, anpassat efter förmågan hos de svaga och de svagaste av alla heliga som är eller kan kallas heliga.” [Se L&F 89:1–3.]

Sedan fortsätter Herren och berättar vad som är bra för oss, förklarar vilket slags mat som det är önskvärt att vi äter. Sedan varnar han för vissa saker som har varit ytterst fördärliga och skadliga [se L&F 89:5–17].

Jag tycker att vi som ett folk har varit i högsta grad välsignade ... Herren har varit barmhärtig mot oss och gett oss råd och varnat oss i fråga om så mycket.³

Jag ser Visdomsordet som vänliga råd från en himmelsk Fader som vill att hans barn ska bli mer lika honom ... Jag tar det som ett

faderligt råd från någon som vet vad jag behöver och därför sade: ”Min son, de här sakerna är inte bra för dig och om du undviker dem så ska jag låta dig få min Helige Andes sällskap och glädje så länge du lever i världen och till slut evigt liv.” Det vore dumt av mig att använda de här förbjudna sakerna med den visshet jag har att det är Herrens råd att jag ska avstå från dem. Jag skulle känna att jag var under fördömelse om jag använde dem när den som vet bättre än alla andra säger att de är skadliga och varnar mig för dem ...

Han ansåg det vara viktigt att ge oss Visdomsordet och varna oss. Om han som vet allt ansåg det nödvändigt att ge råd och anvisningar i fråga om dessa timliga saker, hur noggrant bör då inte vi, som inte vet vad morgondagen bär i sitt sköte, se till att följa det gudomliga rådet. Jag anser att de sista dagars heliga i Visdomsordet har fått en lag som ska upphöja dem och lyfta dem ovan de människor som försummar att hålla det.⁴

Jesu Kristi evangelium ska bevara själar, varav kroppen är tabernaklet, så att de kan få evig lycka. Hur dåraktiga är vi inte om vi ger efter för världens vanor och seder! ... I sin godhet och kärlek har vår himmelske Fader [varnat oss och sagt]: ”Som följd av den ondska och onda avsikter som finns och kommer att finnas i ränkfulla människors hjärtan i de sista dagarna, har jag varnat er, och förvarnar jag er, genom att ge er detta visdomsord genom uppenbarelse.” (L&F 89:4) ... Avsikten med Jesu Kristi evangelium är att förbereda oss så att vi förstår livets skönhet när det levs på det sätt som Herren har gett oss genom att tala om för oss hur vi kan undvika sådant som håller på att förstöra världen.⁵

Tror du att Herren gav oss Visdomsordet? Tror du verkligen att han vet vad som är bra för oss? Tror du att det skulle behaga honom om vi lydde den lagen? Han säger att det skulle det. Tror du att han menar det?⁶

Bröder och systrar, vi kan inte ostraffat ringakta Visdomsordet. Det gavs som råd och anvisning, inte som befallning eller tvång, utan som ett visdomsord från vår Fader, för våra kroppars frälsning och för att förbereda våra själar för evigt liv.⁷ [Se förslag 2 på sidan 201.]

Herren lovar psykisk och fysisk hälsa till dem som lyder Visdomsordet.

Jag är tacksam för det underbara Visdomsordet som är så enkelt, och som Herren säger är ”anpassat efter förmågan hos de svaga och de svagaste av alla heliga som är eller kan kallas heliga”. Jag hejdar mig och frågar: ... Är vi värdiga att kallas heliga? Alla som hoppas att kunna kallas heliga bör absolut leva efter Visdomsordet. Och vad innebär det för oss? Vårt liv blir ljuvligt, vi slipper de giftiga ångor som många inandas till följd av tobaksrökning. Vi slipper det vämjeliga tillstånd som är följden av tobakstuggande. Vi bevaras från de krämpor som är en följd av att vi tillför våra kroppar de [droger] som finns i kaffe och te. Vi bevaras från spritens katastrofala följder ...

Vår himmelske Fader talar inte bara om för oss vad vi ska undvika utan säger också vad som är nyttigt för oss att använda. Han har sagt att all säd, alla hälsosamma örter, vinstockens frukt osv. är bra för människan. Han säger att vi får använda köttet av djur och fåglarna i luften, med förstånd och tacksamhet, och jag vill betona med tacksamhet.⁸

Vi ser att efterlevnad av hälsolagarna ger psykisk och fysisk kraft. Vi förstår att olydnad mot dessa lagar leder till psykiskt och fysiskt förfall. Det var vår Skapare, våra andars Fader som gav oss möjlighet att bo här på jorden, det var han som sade att vissa saker som nämns i den uppenbarelsen inte är nyttiga för oss. Han har gett oss värdefulla löften om vi lyder den lagen: löften om visdom, om hälsa och krafter, om att mordängeln ska gå förbi oss och inte skada oss, samma löfte som Israels barn fick [se L&F 89:18–21].⁹ [Se förslag 3 på sidan 201.]

Lydnad mot Visdomsordet stärker vår tro och andlighet.

Jag är helt övertygad om att när Herren i sin barmhärtighet gav oss Visdomsordet så var det inte enbart för att vi skulle ha hälsan medan vi lever på jorden utan för att stärka vår tro och vårt vittnesbörd om vår Herres och Mästares gudomliga uppdrag, så att vi däri-genom skulle bli bättre förberedda att återvända till hans närhet när vårt verk här har avslutats. Jag befarar att vi ibland som Sions söner och döttrar inte inser vikten av detta stora budskap till världen.¹⁰

"Vår himmelske Fader talar inte bara om för oss vad vi ska undvika utan säger också vad som är nyttigt för oss att använda."

Jag vill säga er att enligt min uppfattning har användandet av tobak, som somliga tycks mena är en bagatell, varit det som har förstört deras andliga liv, varit det som har drivit bort vår Faders ande från dem, varit det som har fjärrmat dem från samvaron med goda män och kvinnor och har varit det som har fått deras barn som fötts till dem att ringakta och förebrå dem. Ändå viskar djävulen till dem: Äsch, det är en bagatell!¹¹

Vi lever i en tid när Herren har talat på nytt till sitt folk. Vi som är medlemmar i kyrkan och har rättat oss efter vår himmelske Faders krav vet att Gud lever och att han belönar dem som tjänar honom flitigt. Vi inser att han har gett oss vissa regler och föreskrifter som vi ska ledas av här i livet och att vi, om vi lyder hans krav, tillförsäkras hans välvilja. Vi får då de utlovade välsignelserna för vår lydnad. Men om vi försummar att lyda hans lärdomar, om vi struntar i hans kloka råd, då har vi inget löfte från honom utan försitter chanser som inte återkommer. Jag känner att det är viktigt att de sista dagars

heliga lyder den här lagen [Visdomsordet]. Jag tror att de sista dagars heliga skulle åtnjuta mycket större tro om de lydde den. Vi läser i Mormons lärdomar att om inga under utförs bland folket så är det för att de inte har tro. Han sade att om tron har upphört, ”hemskt är då människornas tillstånd”. [Se Moroni 7:37–38.] Om vi vet Guds vilja och överträder den är det bara naturligt att vår tro avtar, för Anden kommer inte alltid att sträva med oss ...

Jag tror fullt och fast att skälet till att tron har försvagats hos några av våra medlemmar är att de har åsidosatt det här enkla kravet — att om de sista dagars heliga i större utsträckning skulle iakttå Visdomsordet skulle vi växa i tron, och större kunskap skulle flöda till oss. Genom att lyda Visdomsordet får vi en benägenhet att lyda vår Faders andra lagar, och lydnad mot varje lag tillförsäkrar oss en välsignelse.¹² [Se förslag 3 och 4 på sidan 201.]

**Genom att lyda Visdomsordet
förbereder vi oss för evigt liv.**

Jag undrar ibland om sista dagars heliga inser att [Visdomsordet] gavs för vår upphöjelse. Inte bara till timlig välsignelse, utan för att förbereda oss för andligt liv. ...

Vi får veta att Guds härlighet är intelligens [se L&F 93:36]. Alla beundrar vi intelligenta män och kvinnor. Därför borde det vara vår önskan att lägga grunden till större intellektuell förmåga. Det är uppenbart hos somliga att de själva berövar sig den hjärnkapacitet de skulle kunna ha. De gör det genom att ständigt använda sådant som vår himmelske Fader har sagt inte är nyttiga. Följden blir att deras intelligens avtar, och de gör inte de förberedelser för evigt liv som borde vara deras strävan.¹³

Om vi tror, som vi säger oss tro, att Jesus är Kristus, att vi är barn till vår himmelske Fader, hur noggranna borde vi då inte vara med att uppföra oss på ett sådant sätt att vi är värdiga de tempel som vi bor i, vilka skapades till Guds avbild? Hur många av oss inser att vi genom att tillföra våra kroppar sådant som vår Fader har förbjudit fördärvar andens tempel? Hur många av oss stannar upp och tänker på att vi, när vi ger vika för köttets svagheter, berövar oss själva de möjligheter som väntar oss i framtiden och utestänger oss själva från de välsignelser som Herren har i beredskap för de trofasta?¹⁴

Om vi lyder den här lagen som är anpassad efter förmågan hos de svagaste av oss, blir det en grund på vilken vår himmelske Fader kan lägga många stora välsignelser som han gläder sig åt att ge oss, välsignelser som vi annars inte skulle vara berättigade till och inte kunde få. Hur kan någon av oss anse sig ha rätt att bortse från en enkel Guds lag som han själv har sagt att vem som helst kan lyda? Kan vi förvänta oss att vi ska kunna lyda en högre lag och få stor upphöjelse om vi försummar att hålla det här enkla kravet?¹⁵ [Se förslag 3 på sidan 201.]

**Det bästa sättet att lära våra familjer att lyda
Visdomsordet är att själva lyda det.**

Om mödrar och fäder håller Visdomsordet kan de överföra dygder och styrka till sina barn som de annars inte kunde ge dem. Jag tror att de som lyder den här lagen kommer att ha vår Faders ande i sina hjärtan och hem. Deras önskan att vara lydiga kommer att överföras till deras barn ... Det är ett känt faktum att tobaken har en ytterst skadlig inverkan på barnets hjärna: Den förstör minnesförmågan och trubbar av känsligheten hos sinnena. Och spritens inverkan på en ung människas hjärna är även den ytterst skadlig: Den bryter ned önskan att vara redbar och hedervärd och leder till omoral och brottslighet ... Herren har gett oss den här lagen i godhet och kärlek, och han utlovar vissa välsignelser om vi lyder hans råd. Jag uppmanar er allvarligt, bröder och systrar, att undervisa om den i era hem. Rikta era uppväxande barns uppmärksamhet på den och på den belöning man får om man lyder den.

Jag vill säga er att det bästa beviset på vår tro på den lagen och på att den kommer från Gud, är att konsekvent efterleva den. Vi kan predika om den dagen lång, men om vi överträder den i praktiken kan vårt exempel bli ödesdigert för dem som vi älskar mer än livet självt, för de tror ju att de utan risk kan följa oss dit vi leder dem.¹⁶

Jag vädjar till er att i bön utforska Visdomsordet. Läs det inte bara, utforska det under bön. Upptäck varför vår himmelske Fader gav oss det. Han gav det med ett löfte om ett längre liv och om lycka, men inte om vi försummar att lyda det, bara om vi lever efter det. Läs Visdomsordet inför era familjer och föregå med gott exempel. Om vi gör det ska Sion fortsätta att växa. Om vi gör det ska Guds

Lamms kyrka fortsätta och bli en kraft i det godas tjänst i världen.¹⁷
[Se förslag 5 längre ner på den här sidan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. På sidan 195 nämner president Smith berättelsen om Daniel som vägrade att äta och dricka kungens mat och vin. Läs första kapitlet i Daniel och tänk på någon upplevelse du kan ha haft när man förväntade sig att du skulle använda något som förbjuds i Visdomsordet. Hur lyder man Visdomsordet i sådana situationer samtidigt som man visar respekt för andra?
2. Gå igenom det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 195–196). Hur skulle du kunna använda de här lärdomarna för att hjälpa någon som har svårt att lyda Visdomsordet?
3. Gå kort igenom sidorna 195–200 där president Smith tar upp några av de välsignelser som lovas dem som lyder Visdomsordet (se också L&F 89:18–21). Hur har dessa löften uppfyllts i ditt liv? Vilka andra välsignelser har du fått då du har levt efter den här lagen?
4. På sidan 199 lovar president Smith att vi får ”en benägenhet att lyda” om vi lever efter Visdomsordet. Vad innebär det här uttrycket för dig?
5. Hur tror du att vår lydnad mot Visdomsordet hjälper kyrkan att ”bli en kraft i det godas tjänst i världen”? (Överst på den här sidan.) Läs och be om kapitel 89 i Läran och förbunden, som president Smith föreslår, och tänk igenom vad du kan göra för att lyda Visdomsordet mer fullständigt.

Skriftställen: 1 Korintierbrevet 6:19–20; Alma 34:36; Läran och förbunden 29:34; 130:20–21

Undervisningstips: ”Du kan uttrycka kärlek till dem du undervisar genom att lyssna uppmärksamt på dem och vara uppriktigt intresserad av dem. Kristuslik kärlek har kraft att uppmjuka hjärtan och hjälpa människor bli mottagliga för Andens viskningar” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 46).

Slutnoter

1. "Boyhood Experiences", *Instructor*, feb. 1943, s. 73.
2. I Conference Report, okt. 1943, s. 44.
3. "Saints Blessed", *Deseret News*, 12 nov. 1932, kyrkodelen, s. 5.
4. I Conference Report, apr. 1907, s. 19–21.
5. "Seek Ye First the Kingdom of God", *Improvement Era*, okt. 1947, s. 688.
6. I Conference Report, okt. 1935, s. 121.
7. I Conference Report, apr. 1907, s. 21.
8. I Conference Report, okt. 1923, s. 72–73.
9. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
10. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
11. I Conference Report, apr. 1918, s. 40.
12. I Conference Report, okt. 1908, s. 83–84.
13. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
14. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
15. I Conference Report, okt. 1908, s. 84.
16. I Conference Report, apr. 1907, s. 21.
17. I Conference Report, apr. 1949, s. 191.

Timlig frälsning för oss själva och andra

Om vi följer Herrens råd kan vi bättre klara av våra egna timliga behov och hjälpa behövande omkring oss.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith blev kyrkans president i slutet av andra världskriget. Kriget hade ödelagt många länder och tusentals människor var utan mat och andra förnödenheter. President Smith beskrev deras svåra belägenhet i ett tal på generalkonferensen och bad enträget de heliga att hjälpa till att lindra deras nöd. ”De är alla [Guds] barn. De behöver oss, men inte bara vårt andliga stöd och undervisning om vår tro. De behöver mat och kläder och sängkläder och all slags hjälp eftersom de ofta inte har någonting kvar. Det skulle skära er i hjärtat att läsa de brev som kommer till vårt kontor från fattiga människor i Europa. Människor som förts bort från sina hem och som man sade skulle få slå sig ner någon annanstans och som man sedan plötsligt lämnade i sticket och som när de återvände hem fann sina hus plundrade på allt de ägde. De är hjälplösa, utan någonstans att ta vägen.”¹

Eftersom kyrkan hade lagrat mat i många år var den redo att hjälpa i en sådan situation. Hjälpinsatsen påbörjades i slutet av 1945 då president Smith reste till Washington DC för att träffa Förenta staternas president Harry S. Truman och ordna med transporter av mat och kläder till Europa. Under mötet sade president Truman: ”Vi står gärna till tjänst ... Hur lång tid tar det för er att få allting färdigt?”

President Smith förvånade honom med att svara: ”Det är färdigt ... Vi [har] byggt silor och fyllt dem med spannmål och utökat våra får- och boskaphjordar och allt vad vi nu behöver är järnvägsvagnar och båtar för att kunna skicka mat, kläder och sängkläder

George Albert Smith besöker ett biskopens förrådshus tillsammans med andra ledare i kyrkan. Eftersom kyrkan hade lagrat livsmedel var den redo att hjälpa nödlidande efter andra världskriget.

till nödlidande i Europa. Vi har en organisation i kyrkan [Hjälpföreningen] som har mer än 2 000 hemsydda lapptäcken färdiga.”

President Smith berättade för de heliga att tack vare dessa sändningar hade ”många fått varma kläder och sängkläder och mat utan dröjsmål. Lika snabbt som vi fick järnvägsvagnar och båtar, lika snabbt kunde vi sända det som behövdes till Europa.”²

Nästan femton år tidigare hade äldste Smith, då medlem i de tolv apostlarnas kворum, hållit ett tal till Hjälpföreningen under en annan svår tid: den stora depressionen. Han sade att hjälp åt behövande innebär mer än att ge timligt bistånd, den kräver också vänlighet och kristuslik kärlek:

”Det har aldrig funnits en tid enligt min mening då det fanns större behov av vänlighet. I dag sätts människornas själar och hjärtan verkligen på prov. I dag står många inför hunger och nöd, även bland de sista dagars heliga ...

Jag tror att vår himmelske Fader nu ger oss tillfälle att utvecklas ... Vi ska nu upptäcka om vi har den kärlek ibland oss som Frälsaren sade borde finnas i våra hjärtan.”³ [Se förslag 1 på sidan 212.]

George Albert Smiths lärdomar

Om vi använder våra tillgångar klokt är vi beredda på svåra tider.

Det var de första pionjäreernas råd under president [Brigham] Young att ha ett årsförråd av livsmedel på lager så att om någon förlorade skörden kunde han klara sig till nästa säsong ...

Svåra tider må komma, bröder och systrar, men vi kan vara beredda på dem om vi tänker på de sju åren med stort överflöd och de sju hungeråren på faraos tid och planerar i förväg liksom de gjorde [se 1 Mosebok 41]. Sådana förhållanden kan återkomma. Vi vet inte när, men vad vi vet är att redan tidigt i kyrkans historia gav presidentskapet och kyrkans ledning medlemmarna rådet att ha tillräckligt med mat på lager för att klara av en nödsituation. Följden blev att ända sedan medlemmarna slog sig ner här och bondgårdarna började producera och får- och boskapshjordarna växte har ingen behövt lida brist på mat.⁴

Vi lever i svåra tider. Skrifterna går i uppfyllelse och det tycks mig som om det här är den tid då om möjligt även de utvalda skulle bedras. Det är anmärkningsvärt att de som vill främja sina egna ekonomiska intressen i världen har så lätt för att finna skäl att åsidosätta Herrens tydliga ord i fråga om vårt liv. Och det är egendomligt att så många får vanan att lyssna på dem som säger sådant som strider mot vår himmelske Faders uppenbarade vilja ...

Våra medlemmar har blivit uppmanade att hushålla med sina medel. Vi har fått undervisning av dem som Herren har låtit träda fram för att undervisa oss om att vi ska leva inom ramen för våra tillgångar, att vi inte ska följa världens modeflugor och slösa bort de pengar vi tjänar så snart vi har fått dem, eller till och med snabbare än vi tjänar dem, pengar som ska användas till att ta hand om oss själva och våra familjer.

Jag befarrar att sista dagars heliga i många fall är förblindade av sin egen fåfänga, av sin önskan att vara som världen är. Vår himmelske Fader har sagt i klartext att vi inte kan leva som världen gör och ha hans Ande hos oss.⁵

Somliga ... gör slut på det de har och lägger sina pengar på onödiga saker, och om det kommer svåra tider upptäcker de kanske att de inte längre kan fullgöra sina skyldigheter.

Vi skulle kunna dra lärdom av myran. Han skördar sina förråd medan födan är tillgänglig och lagrar dem för sämre tider när det inte längre är möjligt att finna föda. Följden är att hans skafferi vanligtvis är välfyllt. Gräshoppan, en mycket större insekt, arbetar inte på det sättet. Han lägger inte upp något förråd för svåra tider utan litar på att försynen ger honom vad han behöver, och följderna blir att de flesta gräshoppor svälter ihjäl.

Jag befarrar att en del människor är som gräshoppan och inte utnyttjar de möjligheter de har på ett förnuftigt sätt. Skulle de dra lärdom av myran så skulle de lägga upp ett förråd av den mat som de behöver och alltid ha lite på lager.⁶ [Se förslag 2 på sidan 213.]

*"Svåra tider må komma, bröder och systrar,
men vi kan vara beredda på dem."*

Herren har befallt oss att arbeta och förtjäna vårt eget uppehälle.

Det faktum att så mycket pengar har ställts till förfogande för så många människor ger ibland ungdomar en känsla av att eftersom det är relativt lätt att få tag på pengar så är ärligt arbete varken nödvändigt eller önskvärt. Och ändå är jag helt säker på att det aldrig någonsin funnits ett folk på jorden som drabbats av nedgång om de förtjänat sitt uppehälle genom redbarhet och flit.

Vi vet att det misshagar Herren om våra barn växer upp i lättja.⁷

Det är bättre att vi är sysselsatta med något skäligt arbete.⁸

Vår himmelske Fader ... sade för länge, länge sedan att det fanns lata människor i Sion ... och han sade: "Den som är lat skall varken äta arbetarens bröd eller bära hans kläder." [L&F 42:42.] Jag förutsetter att han inte avsåg dem som inte kan hitta ett jobb och som gör rimliga ansträngningar för att klara sig själva. Jag förmodar att

han avsåg den vana som några har att förlita sig på sin nästa ... Jag tror inte att det finns någonting här i världen som rättfärdigar en man att tro att någon annan ska försörja honom. Jag trodde inte som barn att någon skulle bli tvungen att försörja mig. Herren gav mig intelligens. Han befallde mig att arbeta, och jag började arbeta när jag var tolv år och fann glädje i mitt arbete. Jag har förtjänat mitt uppehälle och hjälpt andra i över femtio år.

Jag tackar Gud för arbetet, för den glädje man får av att göra någonting i världen. Jag syftar inte på något särskilt slags arbete förutom att det är hederligt. Men Herren har sagt att vi ska vara flitiga. I forna dagar sade han att vi skulle förtjäna vårt uppehälle i vårt anletes svett [se 1 Mosebok 3:19].⁹ [Se förslag 3 på sidan 213.]

Varken de rika eller de fattiga ska fästa hjärtat vid rikedom.

”Ve er ni rika människor som inte ger av era ägodelar åt de fattiga, ty era rikedomar skall fräta sönder era själar, och detta skall på hemsökelsens och domens och förbittringens dag vara er klagan: Skörden är avslutad, sommaren är över och min själ är inte frälst!” (L&F 56:16.)

Så säger Herren om rika människor som vägrar att dela med sig av sina ägodelar till de fattiga. Men han säger något som är lika allvarligt till den fattige som inte gör sitt bästa. Han säger:

”Ve er ni fattiga människor, vars hjärtan inte är förkrossade, vars andar inte är botfärdiga och vars magar inte är tillfredsställda och vars händer inte hålls tillbaka från andra människors gods, vars ögon är fulla av girighet och som inte vill arbeta med era egna händer!” (L&F 56:17) ...

Sedan sade han: ”Men välsignade är de fattiga som är rena i hjärtat.” Det är en stor skillnad. ”Välsignade är de fattiga som är rena i hjärtat, vars hjärtan är förkrossade och vars andar är botfärdiga, ty de skall se Guds rike komma med makt och stor härlighet till deras befrielse. Ty jordens fetma skall de få.” (L&F 56:18)

Det är de som inte äger världslig rikedom men som likväl har liv och tillvaro och intelligens och som är ivriga att göra det som Herren vill att de ska göra ...

Bröder och systrar, vi har både rika och fattiga i våra organisationer. Vi kan vara fattiga och värdiga enligt Herrens ord här. Vi kan vara rena i hjärtat och göra vårt bästa, och han ska aldrig tillåta att den som gör sitt bästa ska sakna livets nödtorft bland medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ...

Jag hoppas att vi inte blir bittra därför att det finns män och kvinnor som har det gott ställt. Om vi har det gott ställt så hoppas jag att vi inte är självupptagna och omedvetna om vår Faders andra barns behov. Om vi har det bättre ställt än de har så bör vi vara sanna bröder och systrar, inte bara till namnet. Det bör vara vår önskan att utveckla en sådan organisation här i världen att då andra ser våra goda gärningar de då nödgas att prisa vår himmelske Faders namn ...

Vi får inte förfalla till andra människors dåliga vanor. Vi får inte hamna i det tänkesättet att vi tar det som den andre har. Gå till de tio budorden så finner ni en kort mening: "Du skall inte ha begär." [2 Mosebok 20:17] ...

Vi får inte hamna i det tänkesättet. Andra må göra det, men har vi evangeliets anda i våra hjärtan så vilseleds vi inte i det avseendet.

Vi har fått veta att vi inte kan tjäna Gud och en annan herre [se Matteus 6:24]. Vi måste välja, och om vi vill tjäna Gud och vara vår himmelske Faders barn och göra oss förtjänta av hans välsignelser, då måste vi göra det genom att ära honom och hålla hans bud. Vår kärlek och våra känslor bör utsträckas till hela världen i den mån man är beredd att ta emot den¹⁰ [Se förslag 4 på sidan 213.]

Genom tionde och andra offergåvor hjälper vi till i kyrkans verk och blir till välsignelse för behövande.

Herren har gett oss förmånen att få bidra med en tiondel av vår inkomst till hans kyrka, för att hans verk ska tillväxa i världen. De som ger sitt tionde får sin välsignelse ... Vi kan inte förvänta oss att vi ska få välsignelser utan att göra en uppriktig ansträngning. Det krävs av oss att vi gör vad somliga tycker är uppoffringar. Jag antar att människor tror att de gör en uppoffring när de ger sitt tionde, men det gör de inte. De gör en investering som ska ge evig avkastning. Vår himmelske Fader ger oss allt vi har. Han lägger allt i våra händer och tillåter oss att behålla nio tiondelar för egen del. Sedan

ber han oss att lägga hans tiondel där han ger anvisning om, där han vet att den bäst bidrar till hans kyrkas tillväxt.

I morse när vi hörde rapporterna om kyrkan [under en av generalkonferensens sessioner] gjorde den ekonomiska rapporten stort intryck på mig — att kunna veta att en sådan stor organisation med dess många medlemmar som verkar på så många olika sätt, mitt i det kaos och den nöd som råder i världen, att den organisationen är i ett sådant gott tillstånd att kyrkans presidentskap kan stå här och sanningsenligt säga att kyrkan är skuldfri. I en tid då länder och de flesta människor är skuldsatta har kyrkan förvaltats på ett sådant sätt att den är skuldfri. Låt oss tänka på det. Låt oss stödja kyrkan. Låt oss följa den nu verksamma ledningen för kyrkan. Låt oss leva på ett sådant sätt att Herren kan välsigna oss så som han välsignar kyrkan.¹¹

Om ni har gett ett ärligt tionde kan jag utan att tveka säga att de återstående nio tiondelarna har varit till större välsignelse för er som har gjort det än det hundra procentiga belopp har varit för dem som inte gjort det. Det här är Herrens verk ... Människor kunde inte ha åstadkommit detta. Med tanke på er givmildhet, ert missionsarbete, er omsorg om de fattiga ... allt det som ni har gett som vanliga medlemmar, vittnar jag nu om att det ni har kvar ger er större glädje, större frid, större tröst och större tillförsikt om evigt liv än något annat folk i världen har i dag.¹²

Jag är säker på att Herren älskar dessa ödmjuka, trofasta själar som är villiga att sträcka ut en hjälpende hand till behövande vare sig det gäller mat eller kläder eller sängkläder eller vänlighet eftersom det är en del av Jesu Kristi evangelium.¹³ [Se förslag 5 på sidan 213.]

Om vi frikostigt delar med oss av det vi har behöver ingen gå utan.

Ingen man eller kvinna eller barn i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga behöver lida nöd eftersom kyrkan är organiserad på ett sådant sätt att den kan hjälpa dem som saknar livets nödortft. Det finns nog och övernog för alla ... Gud tillåter människor att uppnå rikedom. Om det sker på rätt sätt så tillhör den dem, och han välsignar dem när de använder den på rätt sätt.¹⁴

”Herren har gett oss förmånen att få bidra med en tiondel av vår inkomst till hans kyrka, för att hans verk ska tillväxa i världen.”

Vi går så upp i världen att vi glömmer människor som lider och som vi i många fall kunde hjälpa.¹⁵

Tänk på alla män och kvinnor som har varit arbetslösa ... Tänk på vår Faders många barn som han älskar lika mycket som oss och som är i nöd. Tänk hur stort lidandet blir om vi som har haft större tur inte givmilt delar med oss av de ägodelar som Gud har lagt i våra händer — och jag menar inte bara ägodelar. Vi får inte heller förvägra hans barn ett uppmuntrande och hjälpande ord eller försumma att besöka hemmen där det finns så många behövande och ge dem det som var och en av oss kan ge. Bröder och systrar, vi har fått alla dessa möjligheter för att de ska berika vårt liv, för att vi ska utveckla vår karaktär, så att vi kan samla oss skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjäla

[se Matteus 6:20]. Vi får dem av en allvis Fader som, eftersom han vet allt från början till slut, har sagt: ”Det här är vägen, gå på den.”

Låt oss ... ha ögonen med oss i grannskapet och inte överlåta det åt biskopen och Hjälpföreningen, utan låt oss var och en vänligt och kärleksfullt betjäna dem som är i så stort behov av vår hjälp. Och vad vi än gör ska vi inte få dem som behöver hjälp att känna sig som fattighjon. Låt oss ge det vi ger som om det tillhörde dem. Gud har lånat ut det till oss. Vi som har samlat på oss tillgångar [beter] oss ibland som om vi trodde att de tillhör oss. Allt vi har, vår mat, våra kläder, tak över huvudet, våra hem och våra möjligheter har vi fått som förvaltare i kyrkan och vår himmelske Faders rike, och om vi ... delar med oss av det vi har, även om det så bara skulle vara änkans skärv, ska han som bor i höjden ge oss de välsignelser som vi behöver under våra dagar på jorden. Och när vi en dag lämnar jordelivet ska vi få vår himmelske Faders välsignelse eftersom han uppskattade de ansträngningar vi gjorde.¹⁶

Om vi vill tillhöra vår Herres rike, det celestialet, är det här vår chans att förbereda oss, med uppriktig kärlek, med flit, hushållsamhet, ihärdighet, med en önskan att göra allt som står i vår makt att bli till välsignelse för andra och att ge — och inte bara känna att vi måste få, utan ha en önskan att ge, för jag säger er: ”Det är saligare att giva än att taga.” [Apostlagärningarna 20:35.] Jesu Kristi evangelium är givandets evangelium, inte bara i fråga om våra ägodelar utan också i fråga om oss själva. Jag tackar min himmelske Fader för att jag får tillhöra en organisation som har blivit undervisad om detta.¹⁷ [Se förslag 6 på sidan 213.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Under den stora depressionen sade George Albert Smith följande till de heliga: ”Jag tror att vår himmelske Fader nu ger oss tillfälle att utvecklas” (sidan 205). Vad innebär det här för dig? På vilket sätt ”utvecklas” vi av att tjäna behövande?

2. Läs första avsnittet av lärdomarna (sidorna 205–206) och fundera på vad du själv kan göra för att påbörja eller förbättra ditt förråd av mat och annat nödvändigt. Vilka nödsituationer bör du exempelvis förbereda dig för? Vad kan prästadörets kvorum och Hjälpföreningen göra för att hjälpa medlemmar förbereda sig för dessa nödsituationer?
3. Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 207 och läs Läran och förbunden 68:31. Varför tror du att Herren kräver att vi ska arbeta för vårt uppehälle? Vad finns det för verksamma sätt att undervisa barn om vikten av arbete?
4. Läs president Smiths varning till rika och fattiga på sidorna 208–209). Vad blir följderna av att vi fäster hjärtat på rikedom? Vad kan vi göra för att undvika det?
5. Läs avsnittet som börjar på sidan 209 i vilket president Smith talar om välsignelserna som kommer av att ge tionde och offergåvor. Vilka effektiva sätt finns för att undervisa ungdomar eller nya medlemmar om de här välsignelserna?
6. När du studerar sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 210–212), fundera då på vad du kan göra konkret för att hjälpa biskopen och andra församlingsledare att tillgodose behov som finns i din församling eller på orten där du bor. Vad innebär det för dig att ge ”inte bara i fråga om våra ägodelar utan också i fråga om oss själva”?

Skriftställen: Efesierbrevet 4:28; Jakobs brev 1:27; 2 Nephi 5:17; Jakob 2:17 (MB)–19; Mosiah 4:22–25; Läran och förbuden 104:13–18

Undervisningstips: ”Också när du undervisar många människor samtidigt kan du nå fram till enskilda individer. Du når till exempel fram till enskilda när du hälsar hjärtligt på varje person i början av klassen ... Du når också fram när du gör det inbjudande och tryggt för dem att delta” (*Undervisning: Den högsta kallelsten*, s. 35).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1948, s. 181.
2. I Conference Report, okt. 1947, s. 6.
3. "To the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 706.
4. I Conference Report, apr. 1947, s. 162, 165.
5. I Conference Report, apr. 1929, s. 30.
6. I *Improvement Era*, aug. 1946, s. 521.
7. "Some Warning Signs", *Improvement Era*, juli 1948, s. 425.
8. I Conference Report, okt. 1949, s. 171.
9. I Conference Report, okt. 1934, s. 49–50.
10. I Conference Report, okt. 1949, s. 170–172.
11. I Conference Report, apr. 1941, s. 25, 28.
12. I Conference Report, apr. 1948, s. 16–17.
13. I Conference Report, apr. 1947, s. 162.
14. I Conference Report, okt. 1949, s. 169, 171.
15. I Conference Report, apr. 1948, s. 181.
16. "Saints Blessed", *Deseret News*, 12 nov. 1932, kyrkodelen, s. 8.
17. I Conference Report, okt. 1934, s. 52.

Vänlighetens kraft

Genom att vara vänliga och tålmodiga kan vi få andras hjärtan att vekna och uppmuntra dem att leva rättfärdigt.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smith trodde fullt och fast på att vänlighet får andras hjärtan att vekna. Han sade att vi bör ”övervinna våra problem med kärlek och med vänlighet mot alla”.¹ Hans dotterdotter berättade om hur hans vänlighet mot och omtanke om andra skapade lugn i en spänd situation:

”En het sommardag uppstod det något fel under gatan i närheten av morfars hus i Salt Lake City och några arbetare kom från kommunen för att åtgärda det. Det var hett utomhus, solen gassade och arbetet krävde hacka och spade vilket gjorde att svetten rann nerför männens ansikten och ryggar när de grävde sig ner i gatan. Arbetarna vårdade inte direkt sitt språk, eller kanske hade deras mödrar inte lärt dem att göra det, utan de svor och använde förfärliga uttryck. Deras ord blev snart stötande för många av grannarna som hade slagit upp fönstren på vid gavel i hopp om att en vindfläkt skulle ge dem svalka.

Någon gick ut till dem och bad dem att upphöra med sitt oanständiga prat och påpekade att broder Smith bodde där — skulle de inte kunna vara vänliga att visa lite respekt och tåga? Varpå männen avlossade en ny salva oanständiga ord. Morfar gjorde lugnt lemonad och ställde några glas och tillbringaren på en bricka och bar ut den till männen som kämpade i värmen. Han sade: ’Mina vänner, ni ser så svettiga och trötta ut. Vill ni inte komma och sätta er under mina träd och dricka något kallt?’ Männen lugnade sig och tackade ödmjukt ja till den vänliga inbjudan. Efter det angenäma avbrottet

"Morfar gjorde lugnt lemonad och ställde några glas och tillbringaren på en bricka och bar ut den till männen som kämpade i värmen."

återgick de till sitt arbete och avslutade det noggrant och tyst.”² [Se förslag 1 på sidan 222.]

Ett av skälen till att president Smith var så vänlig mot andra var hans övertygelse om allas medfödda godhet. Äldste Matthew Cowley, en medlem i de tolv apostlarnas kворum, besökte president Smith på sjukhuset bara några veckor före hans bortgång. ”Jag gick till hans säng”, sade han, ”och han sträckte fram handen och grep tag i min hand och sade: ’Unge man, glöm aldrig så länge du lever att du alltid kan finna något gott hos andra om du bara vill.’”

Äldste Cowley sade sedan om president Smith:

”Han älskade alla därför att han såg det goda hos dem. Även om han inte kunde se på synd med den minsta grad av overseende så älskade han syndaren eftersom han visste att Gud är kärlek [se 1 Johannesbrevet 4:16] och att det är Guds kärlek som väcker människosjälarna till nytt liv och därvid kan förvandla syndaren till en helig.

Kanske fanns det syndare som missuppfattade hans kärlek och trodde att det var respekt. Han respekterade inte syndaren, men han älskade honom. Jag är säker på att denna kärlek fann gensvar hos dem han älskade, i deras hjärtan och liv.”³

George Albert Smiths lärdomar

Herrens ande är vänlig, inte ovänlig och kritisk.

Jag blir ledsen ibland när jag hör allt ovänligt som sägs inte bara om medlemmar i kyrkan utan också om människor i världen. Ovänligheter sägs vanligtvis inte under Herrens inspiration. Herrens ande är vänlig och tålmodig, kärleksfull och fördragsam, och det finns inte någon av oss som inte behöver alla dessa egenskaper, vilka är följden av att man har vår himmelske Faders ande.⁴

Vi bör utöva varje inflytande som kan leda till frid. Lucifer tillgriper varje medel för att förgöra människornas själar. Han har aldrig varit så flitig som nu och han verkar på ett så lömskt sätt. Jag tänker inte uppta tiden med att räkna upp de många olika sätt som han begagnar sig av, men det finns ett sätt som han har använt sig av sedan världens begynnelse och det är att fresta någon att fördärva

någon annans goda rykte genom att säga ovänliga saker om honom eller henne.⁵

Det är så lätt att kritisera någon annan, så lätt att finna fel, och ibland säger vi ovänliga saker om grannar och vänner. Det här är vad Herren säger till oss ... :

”Döm inte, så blir ni inte dömda.

Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er.

Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga?

Eller hur kan du säga till din broder: Låt mig ta bort flisan ur ditt öga, du som har en bjälke i ditt eget öga?” [Matteus 7:1–4.]

Vi som medlemmar uppmanas att inte vara kritiska, inte vara ovänliga, inte säga ovänliga saker om dem som vi umgås med. Vi borde vara de bästa förebilderna i hela världen i det avseendet. Tänk på hur det kritiseras i vår tid. Slå upp tidningen och lägg märke till allt ovänligt man säger om andra, och ändå har den som kritiserar ofta en bjälke i sitt eget öga och ser därför inte alls klart, men han anser att hans broder har en flisa i sitt öga.⁶ [Se förslag 2 på sidan 213.]

Är vi inte tämligen benägna att se vår nästas begränsningar och svagheter? Ändå är det tvärtemot vad Jesu Kristi evangelium lär. Det finns en kategori människor som alltid finner fel och kritiserar på ett destruktivt sätt. Man måste skilja på kritik och kritik. Om vi kan komma med konstruktiv kritik under Herrens andes påverkan, kan vi på rätt och lämpligt sätt förändra vissa saker som görs. Men om vi är ute efter att finna fel och framhålla andras svagheter och brister på ett destruktivt sätt, så är det aldrig en följd av att vi ledsagas av vår himmelske Faders ande utan är alltid skadligt.⁷

Vi bör försöka se andras goda sidor och ge ärligt beröm.

Jag står här i kväll för att tala om en man som lämnade jordelivet för många år sedan ... Jag syftar på Francis M. Lyman [i de tolv apostlarnas kворum] och vill säga er att denne store man var mjuk till sättet och ömsint som ett litet barn. Det var underbart att se hans

önskan att hjälpa till och uppmuntra. Jag hörde honom ofta lyckönska sina bröder när de hade gjort något berömvärt: En hade hållit ett bra tal, en annan burit ett övertygande vittnesbörd, en tredje gjort något annat som var berömvärt. Jag har sett honom lägga armen om dem och säga: ”Jag är stolt över dig och det utmärkta du har gjort.” Är inte det ett lovvärt sätt att leva? Det är så vi blir lyckliga. Allt blir bättre om vi i stället för att vara avundsjuka ser och uppskattar och berömmar våra medmänniskors förtjänster och talanger, om vi ser det goda hos [andra].

Många av oss lever i en sådan omgivning att vi är nästan stumma när det gäller att berömma någon annan. Vi tycks vara oförmögna att säga det som vi alla skulle kunna säga ... till välsignelse för andra. Låt oss vara uppmärksamma på goda sidor hos dem vi umgås med och när vi ser dem då också glädja varandra genom att ge beröm.⁸

Jag vädjar till er, mina bröder och systrar: Låt oss vara storsinta mot varandra. Låt oss ha lika stort tålamod med varandra som vi vill att andra ska ha med oss. Låt oss se våra grannars och vänners goda egenskaper och prata om dem i stället för att finna fel och kritisera. Om vi gör det då sprider vi glädje. Då vinner vi deras tillgivenhet som känner oss bäst.⁹ [Se förslag 3 på sidan 223.]

Vänlighet har makten att leda bort människor från deras misstag.

De finns de som begår misstag. De finns de ibland oss i dag som har gått vilse, men de är Herrens barn och han älskar dem. Han har gett dig och mig rättighet att gå till dem, vänligt och kärleksfullt och tålmodigt, med en önskan att vara till välsignelse, och försöka få dem att komma bort från de misstag de begår. Men jag har inte rättighet att döma somliga av dem som har begått och fortfarande begår misstag, såvida jag inte har kallats att göra det på grund av myndighet som har förlänats mig. Men det är min rättighet, om jag ser dem göra fel, att på något sätt om möjligt få dem att återvända till den väg som leder till evigt liv i det celestialet riket.¹⁰

Låt oss inte beklaga oss över våra vänner och grannar därför att de inte gör det vi vill. Låt oss i stället älska dem så att de vill göra det som vår himmelske Fader vill att de ska göra. Det kan vi göra, och det finns inte något annat sätt att vinna deras förtroende eller kärlek.¹¹

Vilken glädje, vilken tröst, vilken tillfredsställelse våra grannar kan få genom vår vänlighet. Jag skulle vilja skriva det ordet med stora bokstäver, jag skulle vilja basunera ut det. Vänlighet är den makt som Gud har gett oss för att vi ska kunna låsa upp hårda hjärtan och kuva upproriska själar och få dem att förstå hans syften.¹² [Se förslag 4 på sidan 223.]

**Kärlek och vänlighet i våra hem kan få
våra barn att lyssna till våra råd.**

Det är vår plikt — jag skulle också vilja säga att det är en förmån — att ta sig tillräckligt med tid att omge våra barn med trygghet och att älska dem och göra oss förtjänta av deras tillgivenhet, så att de med glädje lyssnar till våra råd och anvisningar.¹³

Lev på ett sådant sätt, kärleksfullt och vänligt, att det finns frid, bön och tacksägelse i era hem. Tillåt inte att era hem blir en plats dit ni går efter jobbet och äter och sedan springer i väg någon annanstans, utan låt era hem alltid vara en plats där Herrens ande vistas.¹⁴

Min bön är att vi ska vara fyllda av den ande som kommer från [Herren] och det är kärlekens, vänlighetens, hjälpsamhetens, tålmodets och fördragsamhetens ande. Om vi bevarar den anden i våra hem ska våra pojkar och flickor växa upp och bli vad vi vill att de ska bli.¹⁵

Jag minns att jag för några år sedan satt på ett tåg norrut. Jag såg en gammal bekant i vagnen, en kvinna ... Hon kände igen mig när jag gick förbi. Hon tilltalade mig och jag frågade: "Vart är du på väg?" Hon sade: "Till Portland [i Oregon]." Jag visste att familjen inte hade det så gott ställt. Jag visste att kvinnan hade många söner, så jag sade: "Vad ska du göra där?" Hon sade: "En av mina söner ligger på sjukhus i Portland."

Jag visste inte att något av hennes barn hade flyttat till annan ort, så jag ställde ytterligare några frågor, och då öppnade hon sitt hjärta för mig. Hon sade: "För några veckor sedan reste min yngste son hemifrån utan att tala om vart han skulle. Han hörde inte av sig utan ville väl ge sig ut i världen och se den med egna ögon. Den första vink vi fick om var han uppehöll sig var ett telegram från Mercysjukhuset i Portland som sade att vår pojke var sjuk och

”Lev på ett sådant sätt, kärleksfullt och vänligt, att det finns frid, bön och tacksägelse i era hem.”

intagen där.” Hon sade: ”Naturligtvis kom det som en chock för oss. Det fanns bara en sak vi kunde göra och det var att få ihop pengar och genast åka till honom ...

Hon var beredd att sitta hela den långa tågresan, dag och natt, och var inte stött över sin sons tanklöshet utan tänkte bara på han var hennes son och hörde till henne, att hon hade fått honom av Gud, att vår himmelske Fader förväntade sig att hon skulle göra allt hon kunde för att berika hans liv och förbereda honom för de möjligheter som väntade honom. Så där satt den goda kvinnan natten igenom och längtade efter sin pojke medan tåget dånade fram på rälsen och hon för varje mil närmade sig den magnet som drog i hennes hjärta. När hon slutligen kom fram skyndade hon sig så fort hon kunde till sjukhuset. Det visade sig att den plats dit jag skulle låg i närheten av sjukhuset, så jag gick dit för att se vad som hade hänt.

Där satt den goda modern bredvid sin sons säng. Han hade drabbats av en svår lunginflammation och låg där och hade ont. Hon

grälade inte på honom för att han inte hade tänkt på henne. Hon var inte stött över hans tanklöshet och likgiltighet. Hon var enbart tacksam över att få vara tillsammans med sin pojke som Gud hade gett henne. Hon försökte nu vårda sin son så att han blev frisk. För hans skull hade hon ingått ett kompanjonskap med sin himmelske Fader för att sätta honom till världen. Han var för övrigt i sextonårsåldern men fortfarande hennes lilla gosse. Hon försökte uppmuntra honom genom att berätta sådant som skulle göra honom glad och nöjd och utmålade de möjligheter som väntade honom när han blivit frisk. I stället för den vånda och bedrövelse som hade funnits i det där rummet innan hon kom in, lystes nu pojkens ansikte upp av fullkomlig frid och lycka när han såg upp mot hennes ansikte, hon som hade framburit sitt liv för att han skulle bli till och vid det här tillfället hade kommit så långväga ifrån för att sitta bredvid honom och vårda honom så att han återvände till livet.

Jag undrar ibland om dessa mödrar inser hur underbara de är i sina barns ögon vid sådana tillfällen. Modern hade inte varit där i många minuter förrän pojken beslutade sig för att aldrig mer vara trolös mot henne, aldrig mer vara likgiltig för det som hon hade gett honom, utan i stället så länge han levde göra heder åt det namn som han hade fått äran att bära.¹⁶ [Se förslag 5 på sidan 223.]

Min bön är att kärleken till vår Herres evangelium ska brinna i vår själ och berika vårt liv. Att den ska få män att vara vänligare mot sina hustrur och hustrur vänligare mot sina män, föräldrar mot sina barn och barn mot sina föräldrar, tack vare Jesu Kristi evangelium, som är ett kärlekens och vänlighetens evangelium.¹⁷

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs berättelsen om hur George Albert Smith gjorde lemonad till trötta arbetare (sidorna 215–217). När har du sett att en vänlig handling har fått någons hjärta att vekna? Vilka problem tror du kan lösas ”med kärlek och med vänlighet mot alla”?
2. President Smith sade att ”vi borde vara de bästa förebilderna i hela världen” när det gäller att undvika ovänlig kritik (sidan

- 218). I vilka situationer kan vi vara en sådan förebild? Varför tror du att det är så skadligt att kritisera och finna fel hos andra?
3. På sidorna 218–219 berättar president Smith om hur äldste Francis M. Lyman berömde sina bröder. Hur har du påverkats av att någon gett dig ärligt beröm? Fundera på vem du borde berömma.
 4. President Smith sade att ”vänlighet är den makt som Gud har gett oss för att vi ska kunna låsa upp hårda hjärtan” (sidan 220). Vilka berättelser i skrifterna tycker du belyser den här principen? (Se exempelvis Matteus 9:10–13; Alma 20:1–27.)
 5. Gå igenom berättelsen om modern som besöker sin son på sjukhuset (sidorna 220–222). När ett barn har kommit på avvägar, varför är det då ibland svårt att reagera som modern gjorde i berättelsen? Fundera över och be om hur du med vänlighet och tålmod skulle kunna förbättra ditt förhållande till dina familjemedlemmar.

Skriftställen: Ordspråksboken 15:1; Matteus 18:15; Johannes 8:2–11; Efesierbrevet 4:29–32; 3 Nephi 12:22–24; Läran och förbunden 121:41–46

Undervisningstips: Diskussioner i små grupper ger ”ett stort antal personer möjlighet att delta i en lektion. Personer som vanligtvis är tveksamma till att delta kanske kommer med idéer i en liten grupp som de inte skulle gjort framför hela gruppen” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 167).

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1941, s. 28.
2. Martha Stewart Hatch, i Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), s. 130–131.
3. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 166–167.
4. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
5. ”To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 704.
6. I Conference Report, okt. 1949, s. 168–169.
7. I Conference Report, okt. 1934, s. 50.
8. ”To the Relief Society”, s. 707.
9. I Conference Report, okt. 1934, s. 50.
10. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
11. I Conference Report, okt. 1945, s. 174.
12. ”To the Relief Society”, s. 709.
13. I Conference Report, apr. 1929, s. 33.
14. I Conference Report, apr. 1948, s. 183.
15. I Conference Report, okt. 1950, s. 9.
16. I *Deseret News*, 15 maj 1926, fjärde delen, s. 6.
17. I Conference Report, okt. 1948, s. 167.

*George Albert Smiths hustru Lucy och deras döttrar
Edith (vänster) samt Emily (höger).*

Att fostra barn i ljus och sanning

Herren har gett föräldrar ansvaret att i ord och handling undervisa sina barn om evangeliet.

Ur George Albert Smiths liv

Mot slutet av sitt liv såg president George Albert Smith tillbaka på sin uppfostran och sina föräldrars undervisning:

”Jag föddes i ett enkelt hem ... Mina föräldrar levde i små omständigheter och ändå prisar jag min Skapare och tackar honom av hela mitt hjärta för att han sände mig hem till dem.

Jag växte upp i Salt Lake City. Jag döptes vid åtta års ålder i City Creek-ån. Jag konfirmerades som medlem i kyrkan på ett fastemöte i Sjuttonde församlingen, och jag lärde mig som pojke att det här är Herrens verk. Jag lärde mig att det fanns profeter på jorden. Jag lärde mig att den Allsmäktiges inspiration påverkar dem som lever på ett sådant sätt att de kan få den inspirationen ...

Jag känner inte till någon människa i hela världen som har större anledning att vara tacksam än jag. Jag är tacksam för arvet från mina föräldrar, tacksam för att de undervisade mig om Jesu Kristi evangelium och var goda föredömen i hemmet. Om jag har gjort någonting i livet som jag inte borde ha gjort så är det inte något jag lärde mig i min mors hem. Vi var en stor familj, vilket krävde en mor med stort tålmod, och det hade hon alltid med oss. Vårt hem var alltid fyllt av vänlighet och kärlek.”¹

George Albert Smith försökte följa sina föräldrars exempel i sitt eget hem och undervisade tålmodigt och kärleksfullt. Hans dotter Edith erinrade sig en upplevelse i sin ungdom.

”Han gav oss ständigt råd i fråga om vårt uppträdande och betonade ärlighet och rättvisa. Jag minns en dag då jag var på väg hem från en pianolektion att spårvagnskonduktören glömde att ta betalt av mig ... Av någon anledning gick han bara förbi, så när jag kom fram till hållplatsen hade jag fortfarande femcentaren kvar i handen. Ärligt talat var jag överlycklig över att ha åkt gratis ...

Jag sprang glad i hågen till pappa för att berätta vilken tur jag haft. Han lyssnade tålmodigt på min skildring. Jag började tro att jag hade lyckats ... Jag var säker på att konduktören inte visste att jag inte hade betalat för resan, och därför var allt bra.

När jag hade pratat färdigt sade pappa: ’Men även om inte konduktören vet det så vet du och jag det och vår himmelske Fader. Så det finns fortfarande tre personer som du måste uppfylla förväntan hos att du ska betala hela summan för den tjänst som du tagit i anspråk.’”

Edith gick tillbaka till gathörnet och betalade för resan när spårvagnen återvände. Hon skrev senare att hon var tacksam för hur hennes far hade hanterat situationen. ”Jag är djupt tacksam för en pappa som var klok nog att vänligt påpeka mitt fel för mig, för om han hade sett genom fingrarna med det kunde jag ju ha trott att han godkände det, och kanske skulle jag då ha försökt med någonting liknade vid ett annat tillfälle”² [Se förslag 1 på sidan 234.]

George Albert Smiths lärdomar

Ansvaret att undervisa barnen om evangeliet vilar först och främst på föräldrarna.

En av de största och kostbaraste av alla välsignelser är den välsignelse ni får då ni undervisar och uppfostrar de utvalda andar som vår himmelske Fader sänder till världen i de sista dagarna ... Överlämna inte ansvaret för era barns undervisning till skolan. Överlämna inte ansvaret för era barns undervisning till söndagsskolan, till [kyrkans ungdomsorganisationer]. De hjälper er och bidrar på ett utmärkt sätt, men kom ihåg att Gud själv har sagt att om föräldrar inte lär sina barn att vid åtta års ålder tro på Gud, omvända sig, bli döpta och få den Helige Andens gåva genom handpåläggning så vilar synden på föräldrarnas huvuden [se L&F 68:25–28]. Det här är

inget hot, mina bröder och systrar, det är ett vänligt och kärleksfullt råd från vår himmelske Fader som vet allt och som inser vad det kan ha till följd att barn tillåts växa upp utan denna undervisning.³

Det jag nu tänker säga är att jag är ytterst angelägen om att varje förälder i Sion ska förstå att även om Herren har gett oss dessa underbara skolor, även om vetenskapen i så hög grad har bidragit till vår bekvämlighet och lycka, även om kyrkan ställer platser till förfogande dit vi kan skicka våra barn för att få undervisning om Kristi evangelium, så befriar inget av detta dig eller mig från det ansvar och den skyldighet som vår himmelske Fader har ålagt oss att undervisa våra egna barn ... Det räcker inte att mina barn får undervisning i biorganisationerna om tro, omvändelse, dop och den Helige Andens gåva genom handpåläggning. Min himmelske Fader har gett befallning om att jag själv ska göra det här.⁴

Ingen annan kan utföra den uppgift som Gud har tilldelat oss som föräldrar. Vi åtog oss en förpliktelse när vi satte barn till världen. Vi kan inte överlämna det ansvaret till någon organisation. Nej, det är vårt ansvar ... Det är i första hand din och min skyldighet att inte bara ge råd och anvisningar utan också att undervisa dessa pojkar och flickor — genom föredöme, genom att tillbringa tillräckligt med tid med våra nära och kära — så att de inte leds in på ... förbjudna stigar.⁵

Samla er familj omkring er, och om ni tidigare har försummat att ge dem insikt om livets syfte och kunskap om vår Herres evangelium så gör det nu, för jag säger er som en Herrens tjänare att de kommer att behöva det framöver.⁶ [Se förslag 2 på sidorna 234–235.]

Andra intressen får inte göra att vi glömmet plikten att undervisa våra barn.

Vi får veta i Lukasevangeliet att det skulle komma en tid när människor skulle kvävas av bekymmer, rikedom och njutningslystnad [se Lukas 8:14]. Jag tänker nu på ... män och kvinnor som jag hyser kärlek till och vars andlighet kvävs av sådant, och den onde leder dem på njutningens väg och de försummar sina plikter som föräldrar och som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka ...

Trots den förvirring som råder, trots allt spännande i livet ... låt oss inte glömma vår plikt mot dessa pojkar och flickor som är skapade till Guds avbild. Han är deras andars Fader och ställer oss till svars för den undervisning de får. Jag hoppas och ber att vi ska undervisa dem på ett sådant sätt att när änden kommer han då ska välsigna oss och säga: "Bra, du gode och trogne tjänare. Gå in i din herres glädje", och att vi ska få vara tillsammans med våra nära och kära i evighet.⁷

Jag tror att jag skulle vilja återge en berättelse för er. För en del år sedan i Indiana fanns det två pojkar som jobbade på bondgårdar som låg åtta till tio kilometer från varandra. De gjorde flitigt sina sysslor varje dag och mjölkade kor osv. Den förste pojken gick till sin far en dag när han var i fjortonårsåldern och sade: "Pappa, jag skulle vilja åka in till stan. Jag skulle så gärna vilja se neonljusen. Kan jag inte få gå tidigare någon kväll om jag har varit flitig och gjort mina sysslor?" Hans far sade: "Nej, för det är omöjligt att du hinner med allt arbete." "Om jag går upp i gryningen och arbetar hela dagen, får jag då åka in till stan? Det är inte långt dit och jag kan vara där i en eller två timmar och komma hem tidigt." Fadern sade: "Om du hinner med alla dina sysslor så kan du få åka." Fäder, lyssna på det här. Följden blev att han åkte in till stan. Han kom dit i skymningen. Affärer och banker hade stängt. Men spellokalerna hade öppet. Respektabelt folk var inomhus, de flesta inom sina egna fyra väggar. Men allt löst folk var ute på gatan eller i de där lokalerna. De såg pojken komma och plockade upp honom. Det dröjde inte länge förrän de hade visat honom sådant som ingen pojke bör se. Det här var hans upplevelse. Det gav honom smak på någonting som inte var bra för honom.

Den andre pojken gick också till sin far. Han sade: "Pappa, jag skulle vilja åka in till stan någon gång. Skulle det inte vara bra om jag fick se något nytt? Jag måste åka innan det blir mörkt så att jag ser något." "Min son", svarade fadern, "jag tycker att du har rätt att få åka till stan, och jag tycker också att du har rätt att få åka dit tillsammans med din far. Välj en dag så ska jag hjälpa dig med dina sysslor så att vi kan åka tidigt och så att du kan få träffa några av mina affärskontakter.

Det är samma plats jag pratar om — bondgårdarna låg inte långt ifrån varandra. Inom en vecka hade de bestämt sig för en dag. De

gjorde sysslorna och åkte sedan in till stan. De kom dit före klockan fyra. De kom dit innan bankerna stängde. Pojken hade klätt sig i sina finkläder. Hans far gick med honom till banken och presenterade honom för föreståndaren som skakade hand med pojken och sade: ”Kom och hälsa på oss när du är i stan så ska vi få dig att känna dig välkommen.”

Hans far tog med honom till affärslokaler dit han hade något ärende och där hälsade man vänligt på pojken. När de åkte hem tillsammans efter att ha stannat kvar för att gå på bio, var den pojken bekant med framstående män i staden. Följden blev att när han senare åkte in dit så umgicks han med framstående personer.⁸ [Se förslag 3 på sidan 235.]

Jag framkastar tanken ... att det inte finns något bättre sätt att använda eller tillvarata din tid än att undervisa dina pojkar och flickor om att vara värdiga vår himmelske Faders välsignelser.⁹

En förälders goda föredöme kan leda ett barn till trygghet, rättfärdighet och lycka.

Låt oss vara exempel på rättfärdighet för våra barn, hålla våra familjeböner och bordsbön. Må våra barn få se att vi är ömma och kärleksfulla mot varandra som man och hustru. Ta tillfället i akt medan tid är att göra varandra lyckliga med er kärlek, er vänlighet och er hjälpsamhet på alla sätt och vis. Ta tillfället i akt medan tid är att undervisa era söner och döttrar om hur de ska leva för att bli lyckliga ... Må våra hem vara en fridens och hoppets och kärlekens tillflyktsort.¹⁰

För bara några dagar sedan såg jag ett brev från en man som förmodligen hade levt halva sitt liv. Han skrev följande till sin far: ”Din omtanke om dina nära och kära, den undervisning jag har fått av dig, den förebild du varit för mig, har inspirerat mig att göra det som Herren vill att jag ska göra. Jag kände att jag skulle vara i säkerhet om jag gick i dina fotspår.” Det här var en klok far, en lycklig far, som kunde inympa ett sådan förtroende hos sin son ... Tack vare faderns uppträdande — åtminstone gav han sin far äran i brevet — tack vare faderns föredöme i hemmet, är han i dag en av de trogna kämparna i vår kyrka. Han kan leva i världen och hålla Herrens bud. Hans iver att göra gott väcktes till liv i barndomshemmet. Han

”Det finns inte något bättre sätt att använda eller tillvarata din tid än att undervisa dina pojkar och flickor om att vara värdiga vår himmelske Faders välsignelser.”

fann inte själviskhet i sitt hem utan osjälviskhet. Föräldrarna var inte ivriga att skaffa sig så mycket de kunde och själviskt behålla det för egen del. I stället letade de efter dem som behövde deras hjälp, uppmuntrade dem och försökte vara till välsignelse för dem. Allt prat i världen kunde inte ha ingett den mannen det som han har i sitt hjärta i dag, utan det var föräldrarnas föredöme, deras föredöme som fanns i hans hem.

Jag hyser inget tvivel om att det finns hundratals män och kvinnor, ja, kanske tusentals, där vi bor och i världen som skulle kunna säga detsamma om sina föräldrars undervisning. Men jag befarar att somliga av oss är påverkade av världens sedvänjor och är besatta av tanken att vi måste följa med strömmen och göra som alla andra, oavsett vad de tror eller inte tror på. I det fallet blir vårt exempel inte till välsignelse utan kan förstöra våra barns lycka.¹¹

Må våra ord och handlingar i vardagslivet vittna om att vi tror att det här är vår Faders verk och att vi kan få obeskrivlig lycka, så ska barnen i våra hem växa till i tro och ödmjukhet. De får då större förmåga och ges makt att avvärja den ondes pilar som riktas mot dem, och i stället för den bedrövelse som på grund av synd har hemsökt människorna ska det finnas ro, frid och lycka och ... män och kvinnor ska bo på jorden vilka har karaktärsstyrkan att slå bort livets onda.¹² [Se förslag 4 på sidan 235.]

**Genom att älska och undervisa våra ungdomar
kan vi skydda dem mot det onda.**

Sista dagars heliga, undervisa era barn om att lyda morallagen. Omslut dem med er kärleks armar så att de inte har någon som helst önskan att ha del i de frestelser att göra ont som omger dem på alla sidor ...

Vilken förmån det är för föräldrar att kunna sitta i sitt eget hem omgiven av en familj bestående av rena pojkar och flickor som de fått i gåva av vår himmelske Fader och vars andar fötts av honom. Vilken lycka det är att låta dem umgås och glädja sig åt vår himmelske Faders välsignelser och åt hans Andes vägledning och att undervisa dem så noggrant i unga år att när de når mogen ålder de då har förblivit moraliskt rena.

Mina bröder och systrar, jag vädjar till er att med större allvar, med större omtanke, med större tålmod än någonsin tidigare bevara det uppväxande släktet för de fällor som den onde har lagt ut för deras fötter. Många av våra [filmer], radioprogram, tidningar, böcker osv. är olämpliga ... och några av våra nära och kära kan komma att glida ifrån oss såvida vi inte med hjälp av sund undervisning och en sund miljö neutraliserar dessa mediers påverkan och låter ungdomarna dra nytta av bekantskapen med goda mäns och kvinnors liv och undervisar dem om profeternas dygder och innebörden av Jesu Kristi evangelium ...

Låt oss undervisa våra barn om att leva rent, att vara rättrådiga. Undervisa era pojkar om att skydda sina systrars och sina flickväners dygd. Undervisa era döttrar om att skydda de pojkars dygd som de umgås med ... Låt oss specialisera oss, om uttrycket tillåts,

på att uppfostra pojkar och flickor genom Guds andes påverkan så att den onde inte får någon makt att vilseleda dem.¹³ [Se förslag 5 and 6 på sidan 235.]

Evangeliestudier tillsammans som familj hjälper oss att hålla barnen nära oss.

Vi har förmånen, bröder och systrar, att i våra hem samla familjen för att ha det trevligt tillsammans, för att stärka och stödja varandra, för att få undervisning om sanningarna i de heliga skrifterna. Barn i varje hem bör uppmuntras att läsa Herrens ord som uppenbarats till oss i alla tidsutdelningar. Vi bör läsa Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan i våra hem, men inte bara läsa dem utan också förklara dem för våra barn så att de kan förstå ... Guds handlande mot jordens folk.

Låt oss se om vi inte kan göra mer i det avseendet i framtiden än vi gjort tidigare. Låt oss förplikta oss att leva efter principen att samla familjen kring oss i våra egna hem. Må var och en fråga sig själv: "Har jag gjort min plikt i hemmet i fråga om att läsa och undervisa om evangeliet som uppenbarats genom Herrens profeter? Har jag fått barnen att hålla sig nära mig och gjort hemmet till en angenäm och trevlig plats och till en plats där man är vördnadsfull, kärleksfull, förstående och hängiven?"

Om vi inte har gjort det, låt oss då omvända oss från vår försummelse och samla familjen kring oss och undervisa dem om sanningen ...

"Har jag ställt mitt hus i ordning?" Det bör vi alla fråga oss i hjärtat. Inte: Har min granne gjort det? utan: Har *jag* gjort det som Herren kräver av mig?¹⁴

Våra barn är den dyrbaraste gåva vår Fader ger oss. Om vi kan styra in deras fötter och leda dem på frälsningens väg, får vi och de evig glädje ...

Ett sätt att få barnen att hålla sig nära oss är att samlas oftare i våra hem. Kyrkan har bett oss att avsätta minst en kväll i veckan när hela familjen samlas och har trevligt och njuter av familjelivets små enkla glädjemen och samtalar om sådant som är av stort och bestående värde ...

År 1915 skrev första presidentskapet om det här i ett brev till "stavsprebiter, biskopar och föräldrar i Sion", och jag citerar från det som de sade då:

"Vi uppmanar och anmodar till införandet av en 'hemafton' i hela kyrkan då fäder och mödrar kan samla sina pojkar och flickor kring sig i hemmet och undervisa dem om Herrens ord ... Denna 'hemafton' bör ägnas åt bön, att sjunga psalmer och sånger, spela musikinstrument, läsa i skrifterna, diskutera angelägenheter i familjen, undervisa om principer i evangeliet och moraliska problem i livet samt om de plikter och skyldigheter barnen har mot föräldrar, hem, kyrka, samhälle och land."

Och det här är den välsignelse som utlovas åt dem som gör det de ombes att göra:

"Om de heliga lyder detta råd lovar vi att stora välsignelser följer. Kärleken i hemmet och lydnaden mot föräldrarna kommer att öka. Tron kommer att utvecklas i hjärtat hos Israels ungdomar och de får kraft att bekämpa ont inflytande och frestelser som ansätter dem."

Dessa principer och löften gäller fortfarande.¹⁵

Om hemaftonen ändå vore ett faktum bland de sista dagars heliga, om vi en kväll i veckan var tillsammans med familjen i vårt eget hem under Herrens andes inflytande och omgivna av dem som Herren har gett oss och alldeles särskilt sagt att vi ska undervisa, så många lyckliga hem det då skulle finnas där bedrövelse och missämja och nöd nu råder ...

När vi utestänger världen och det som hör världen till och med hjälp av börens och tacksägelsens kraft ger våra söner och döttrar de kostbara sanningar som Herren har anförtrott oss, dels för vår egen och dels för deras välgång, då utvecklas våra barns tro på ett påtagligt sätt. Mitt hopp är att vi ska kunna återgå till att följa det rådet om vi har avvikit från det. Låt oss samla våra barn kring oss och göra vårt hem till en plats där Herrens ande vistas. Om vi gör vår del så kan vi vara säkra på och veta att vår himmelske Fader gör sin.¹⁶ [Se förslag 7 på sidan 235.]

"Om hemaftonen ändå vore ett faktum bland de sista dagars heliga ... så många lyckliga hem det då skulle finnas."

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera över berättelsen på sidan 226. Varför tror du att George Albert Smith kunde undervisa sin dotter Edith med ett sådant bra resultat? Tänk på något tillfälle under din uppväxt när dina föräldrar lärde dig något som har påverkat dig i livet. Varför hade det de lärde dig en sådan stor verkan?
2. Studera det första avsnittet av lärdomarna (sidorna 226–227) och Läran och förbunden 93:37–40. Varför tror du att Herren har gett ansvaret till föräldrar och inte andra inrättningar, att

undervisa sina barn om evangeliet? Hur kan kyrkans organisationer hjälpa föräldrarna med det ansvaret? Hur kan släkten hjälpa dem? Om du inte har egna barn, tänk efter hur du kan utöva ett rättfärdigt inflytande på kyrkans ungdomar på ett sätt som stöder föräldrarna.

3. Gå igenom berättelsen på sidorna 228–229. På vilket sätt gagnas barnen av att deras föräldrar tillbringar tid med dem? Vad finns det för ”bekymmer ... och njutningslystnad” (sidan 227 som kan få oss att försumma ansvaret för våra familjer? Vad kan vi göra för att övervinna detta?
4. Läs avsnittet som börjar på sidan 229. Fundera över din egen inställning till ”världens sedvänjor” och hur den inställningen påverkar dina barn. Vilka ”handlingar i vardagslivet” vittnar i särskilt hög grad för våra barn om det vi tror på?
5. Nämn några av de frestelser som barn och ungdomar ställs inför i samhället. Studera avsnittet som börjar på sidan 231 och leta efter sådant som föräldrar, far- och morföräldrar och andra kan göra för att hjälpa ungdomar att motstå frestelser.
6. President Smith gav oss rådet att ”specialisera oss på” att fostra pojkar och flickor genom Andens påverkan” (se sidorna 231–232). Vad innebär det här för dig? Vad kan föräldrar göra för att specialisera sig på att undervisa sina barn genom rättfärdighet?
7. På sidan 233 tar president Smith upp några av de löften som ges till familjer som regelbundet har familjens hemafton. Hur har dessa löften uppfyllts i din egen familj? Vilket råd skulle du ge till en familj som inte har haft familjens hemafton än men vill börja med det?

Skriftställen: Ordspråksboken 22:6; Jesaja 54:13; Enos 1:1–3; Mosiah 4:14–15; Alma 56:45–48; Läran och förbunden 68:25–31; se också ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

Undervisningstips: ”Var försiktig med att inte avsluta en bra diskussion för snabbt i ett försök att lägga fram allt material du förberett. Även om det är viktigt att hinna med materialet, är det ännu viktigare att hjälpa eleverna att känna Andens inflytande, besvara deras frågor, öka deras kunskap om evangeliet och stärka deras beslut att hålla buden” (*Undervisning: Den högsta kallelsten*, s. 64).

Slutnoter

1. "After Eighty Years", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
2. Edith Smith Elliott, "No Wonder We Love Him", *Relief Society Magazine*, juni 1953, s. 367.
3. "To the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 708–709.
4. I Conference Report, apr. 1926, s. 145.
5. I Conference Report, apr. 1933, s. 72.
6. I Conference Report, apr. 1937, s. 36.
7. I Conference Report, apr. 1926, s. 146–147.
8. "President Smith Gives Scouting Address", *Deseret News*, 22 feb. 1947, kyrkodelen, s. 8.
9. I Conference Report, okt. 1948, s. 181.
10. I Conference Report, okt. 1941, s. 101.
11. I Conference Report, apr. 1937, s. 35.
12. I Conference Report, apr. 1913, s. 29.
13. I Conference Report, okt. 1932, s. 24–25.
14. "The Family Hour", *Improvement Era*, apr. 1948, s. 248.
15. "The Family Hour", s. 201.
16. I Conference Report, apr. 1926, s. 145–146.

”Av er krävs det att ni förlåter”

*Genom att förlåta andra befriar vi oss från
hatets börda och gör oss redo för evigt liv.*

Ur George Albert Smiths liv

Som ung man tog George Albert Smith 1897 värvning i Utahs nationalgarde. På uppmanan av några av sina kamrater kandiderade han till en befattning i gardet, men några veckor före valet började en medtävlare sprida ut falska rykten och anklagade George Albert Smith för oetiskt handlande. Till följd av det förlorade han ett val som han ansåg att han borde ha vunnit. Och situationen förvärrades av att den som spred ut de falska ryktena var en tidigare vän.

Trots att George Albert Smith försökte slå bort det hela fylldes han av bitterhet. Han gick till kyrkan följande söndag men det kändes inte rätt att ta sakramentet. Han bad om hjälp och insåg att han måste omvända sig från sin förbittring. Han beslutade sig för att gå till mannen och försonas med honom.

George Albert Smith gick omedelbart till dennes kontor och sade med dämpad röst: ”Min broder, jag vill att du ska förlåta mig för att jag har hatat dig de senaste veckorna.”

Mannens hjärta veknade genast. Han sade: ”Broder Smith, du behöver inte få förlåtelse. Det är jag som behöver få förlåtelse av dig.” De skakade hand och därefter förblev de goda vänner.¹ [Se förslag 1 på sidan 244.]

Några år senare gjorde George Albert Smith detta att förlåta andra till ett av sina livsmål då han i sin personliga trosbekännelse skrev: ”Jag vill inte avsiktligt såra någons känslor, inte ens någon som har handlat orätt mot mig, utan i stället försöka göra gott mot honom och vinna hans vänskap.”²

"Tänk på den gudomlige Mästarens föredöme som då han hängde på det grymma korset sade: 'Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.'"

En nära medarbetare till president Smith gjorde iakttagelsen att denna förmåga att förlåta var en av hans utmärkande egenskaper: ”Han förlät alla människor. Han var i hela sitt liv medveten om detta Guds bud: Gud förlåter den han vill förlåta, men vi måste förlåta alla människor. Han kunde göra det och sedan överlämna ärendet till Gud. Jag är säker på att han glömde när han förlät. Den man som förlåter och sedan kan glömma är en ovanlig man: en gudsman!”³

George Albert Smiths lärdomar

Om vi förstår Jesu Kristi evangelium är vi mer benägna att förlåta andra.

Det finns något som det vore klokt av oss att utveckla och det är benägenheten att förlåta varandras överträdelser. Förlåtelsens anda är en dygd och utan den kan vi inte till fullo få de välsignelser som vi hoppas på.⁴

Människorna i världen förstår inte ... vad Frälsaren kände då han i själsångest ropade till sin himmelske Fader och bad honom att inte fördöma och förgöra dem som var i färd med att ta hans liv — hans jordiska liv. Han sade:

”... Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” (Lukas 23:34.)

Det är den inställning som alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga bör ha. Det är den inställning som alla Guds söner och döttrar bör och ha, och jag tror att de skulle ha den om de till fullo förstod frälsningsplanen ... Att ha hat och vrede i hjärtat ger oss inte frid och lycka.⁵

Herren har gett oss viktig kunskap, har uppenbarat sitt sinne och sin vilja för oss, har lärt oss sådant som världen inte känner till, och han ställer oss till svars alltefter den kunskap vi har fått, och förväntar sig att vi lever vårt liv på ett högre plan och närmare idealet än de som ännu inte förstår evangeliet lika fullständigt som vi gör. De skulle gagna de sista dagars heliga om de var mer förlåtande mot varandra ... Vi måste uppnå ett tillstånd då vi kan förlåta våra bröder.⁶ [Se förslag 2 sidan 244.]

**När vi förlåter andra visar vi att vi är tacksamma för
att vår himmelske Fader är förlåtande mot oss.**

I samband med detta [att förlåta andra] läser jag några verser i det artonde kapitlet av Matteus och börjar med vers tjuogoett. Det förefaller som om apostlarna var tillsammans med Mästaren vid det här tillfället, och Petrus kom till honom och sade:

”Herre, hur många gånger skall min broder försynda sig mot mig och få min förlåtelse? Upp till sju gånger?”

Jesus sade till honom: ’Jag säger dig: Inte sju gånger utan sjuttio gånger sju.’ [Matteus 18:21–22]

Sedan berättade han en liknelse för dem ... om två män. En av männen var skyldig sin herre en stor summa och kom till honom och sade att han inte kunde betala och vädjade om att få skulden efterskönt. Då förbarmade sig tjänarens herre över honom och efterskönte hans skuld. Mannen som hade fått sin skuld efterskönt gick genast i väg och träffade en medtjänare som var skyldig honom en mindre summa pengar och krävde att han skulle betala tillbaka den. Den stackars mannen hade inte möjlighet att betala och vädjade i sin tur att få skulden efterskönt. Men han fick inte sin skuld efterskönt, tvärtom. Den man som själv hade fått sin skuld efterskönt av sin herre lät nu sätta honom i fängelse. När medtjänarna såg vad som hände gick de till mannens herre och berättade vad tjänaren hade gjort. Och han blev arg och överlämnade den man som han hade förlåtit åt att pinas, tills han hade betalat allt vad han var skyldig. Mannens själ var inte stor nog för att kunna uppskatta den barmhärlighet som visades honom, och på grund av sin brist på medkänsla förlorade han allt. [Se Matteus 18:23–35.]

Ibland uppstår missförstånd ibland oss och vi glömmer det tålmod som vår himmelske Fader visar mot oss och vi förstorar upp en struntsak, något som vår broder eller syster kanske har gjort eller sagt i fråga om oss. Vi lever inte alltid efter den lag som Herren vill att vi ska leva efter när det gäller den här saken. Vi glömmer det bud som han gav apostlarna i börens ord vari det sades att de skulle be om att få sina skulder förlåtna såsom de förlåter andra som står i skuld till dem [se Matteus 6:12]. Jag anser att vi fortfarande har

mycket att göra i det avseendet. Vi har inte uppfyllt vår himmelske Faders krav i den grad som vi borde.⁷ [Se förslag 3 på sidan 244.]

**Genom att välja att inte ta illa upp kan vi rena
vårt hjärta från alla ovänliga känslor.**

Vi har fått veta att vi ska älska våra ovänner och be för dem som förföljer oss [se Matteus 5:44] ... När man hånar dig, håna inte tillbaka. När andra förföljer dig, tyck synd om dem och be för dem. Tänk på den gudomlige Mästarens föredöme som då han hängde på det grymma korset sade: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”⁸

Det har hänt att en broder i ledande ställning har sårat en medlem i kyrkan på något sätt, förmodligen oavsiktligt, och att det här barnet till vår himmelske Fader i tysthet fortsätter att känna sig sårad i stället för att göra vad Herren har befallt och gå till den som har syndat mot honom och vänligt tala om hur han känner och ge den brodern möjlighet att säga: ”Jag är ledsen att jag har sårat dig och ber att du ska förlåta mig.” Följden är att vi ibland påträffar agg som anstiftats av Satan.⁹ [Se förslag 4 på sidan 244.]

Vi hyser inte agg mot någon av våra medmänniskor, det har vi ingen anledning till. Om de missförstår oss, felciterar och förföljer oss ... bör vi komma ihåg att de är i Herrens hand ... Så när vi tar sakramentet vid Herrens måltid ... låt oss då från våra hjärtan rensa bort all ovilja mot varandra och mot våra bröder och systrar som inte tillhör kyrkan.¹⁰

**Genom att förlåta andra gör vi oss
redo för det celestialet riket.**

Låt oss var och en leva på ett sådant sätt att motståndaren inte har någon makt över oss. Om du har något otalt med din nästa, om det finns några meningsskiljaktigheter mellan dig och dina grannar, klara upp dem så snart du bara kan under Herrens andes påverkan så att när den dagen kommer både du och dina efterkommande är redo att få en arvedel i det celestialet riket.¹¹

"Om det finns några meningsskiljaktigheter mellan dig och dina grannar, klara upp dem så snart du bara kan under Herrens andes påverkan."

I boken Läran och förbunden finner vi i det 64:e kapitlet ett skriftställe om förlåtelse där Herren ger en befallning som avser oss i vår tid. Det lyder:

"... Sannerligen säger jag er: Jag, Herren, förlåter deras synder som bekänner sina synder inför mig och ber om förlåtelse och som inte har syndat till döds.

Mina lärjungar i forna dagar sökte sak mot varandra och förlät inte varandra i sina hjärtan. Och för detta onda led de bedrövelser och tuktades svårt.

Därför säger jag er att ni bör förlåta varandra, ty den som inte förlåter sin broder hans överträdelser är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom."

Jag vill betona den sista versen jag läste.

"Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor.

Och ni bör säga i era hjärtan: Låt Gud döma mellan mig och dig och löna dig efter dina gärningar.” [L&F 64:7–11]

Så få motsättningar det skulle finnas och så lyckliga vi skulle vara och vilka välsignelser vi skulle få om vi levde på ett sådant sätt att vi, när det finns motsättningar mellan oss och vår nästa, i stället för att sätta oss till doms över varandra, ärligt och samvetsgrant kunde vända oss till vår himmelske Fader och säga: ”Herre, döm mellan mig och min broder. Du känner mitt hjärta och vet att jag inte hyser agg mot honom. Hjälp oss att förstå varandra och ge oss visdom så att vi handlar rättfärdigt mot varandra.” Men små konflikter uppstår emellanåt som rubbar vår jämvikt i vardagslivet, och vi fortsätter att vara olyckliga eftersom vi går omkring och när ett olämpligt inflytande och inte har kristuslik kärlek ...

”Nu talar jag till er om era familjer: Om människor slår er eller era familjer en gång, och ni uthärdar det tålmodigt och inte smädar dem, inte heller söker hämnd, skall ni bli belönade.

Men om ni inte uthärdar det tålmodigt, skall det tillräknas er som att ett rättvist mått blivit utmätt åt er.” [L&F 98:23–24]

Det här är också Mästarens ord till oss. Om vi lever efter den lagen så växer vi dag för dag till i nåd och styrka och vinner vår himmelske Faders gunst. Våra barn får då större tro. De ska då älska oss för vår rättfärdighets och redbarhets skull och glädja sig över att de har blivit födda av sådana föräldrar. Jag säger er att det här budet inte har getts grundlöst. Herren har förklarat att han inte ger någon lag lättsinnigt utan att varje lag har givits för att vi ska lyda och leva efter den.

Vi lever bara i den här världen en kort tid. De yngsta och starkaste bland oss gör sig bara redo för nästa liv, men innan vi kommer in i vår Faders härlighet och kan glädja oss åt de välsignelser som vi hoppas få där genom vår trofasthet, måste vi leva efter tålmodets lag och vara förlåtande mot dem som begår en synd mot oss och ur våra hjärtan avlägsna varje agg mot dem.

”Och vidare: Om er fiende slår er för andra gången, och ni inte smädar er fiende och uthärdar det tålmodigt, skall er belöning bli hundrafaldig.

Och vidare: Om han slår er för tredje gången och ni uthärdar det tålmodigt, skall er belöning fördubblas fyrfaldigt." [L&F 98:25–26] ...

Må Mästarens ande bo i oss så att vi förlåter alla människor såsom han har befallt, inte bara med våra läppar utan att vi av hela vårt hjärta förlåter varje synd mot oss. Om vi gör det livet ut så ska Herrens välsignelser förbli i våra hjärtan och våra hem.¹² [Se förslag 5 nedan.]

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Fundera över berättelsen på sidan 237 och läs 3 Nephi 12:22–24. Varför tror du att Herren kräver att vi försonas med våra bröder och systrar innan vi kommer till honom?
2. På sidan 239 förklarar president Smith att vår kunskap om frälsningsplanen bör hjälpa oss att vara mer förlåtande. Varför tror du att det är så? Hur kan vi "uppnå ett tillstånd" då vi förlåter varandra?
3. När du studerar avsnittet som börjar på sidan 240, tänk då på något tillfälle då din himmelske Fader förlät dig. Varför tror du att vi inte är värdiga att själva få den förlåtelse vi söker om vi inte förlåter andra?
4. Läs andra fullständiga stycket på sidan 241. Vad hindrar oss från att försonas med en ledare i kyrkan som har sårat oss avsiktligt eller oavsiktligt? Vad kan vi göra för att övervinna sådana svårigheter?
5. Gå igenom det sista avsnittet av lärdomarna (sidorna 241–244). Hur gör villighet att förlåta andra oss redo för det celestialet riket? På vilka sätt blir vår familj välsignade när vi förlåter andra?

Skriftställen: Matteus 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Nephi 7:16–21; Läran och förbunden 42:88

Undervisningstips: "När en person ställer en fråga, tänk då på att uppmuntra andra att svara i stället för att själv besvara frågan. Du kan till exempel säga: 'Det var en intressant fråga. Vad tror ni andra?'"

eller 'Kan någon hjälpa mig att svara på frågan?'" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 64).

Slutnoter

1. Se Merlo J. Pusey, "The Inner Strength of a Leader", *Instructor*, juni 1965, s. 232.
2. "President George Albert Smith's Creed", *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
3. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 167.
4. "The Spirit of Forgiveness", *Improvement Era*, aug. 1945, s. 443.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 169.
6. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
7. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
8. I Conference Report, okt. 1904, s. 65–66.
9. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
10. I Conference Report, okt. 1906, s. 50.
11. Tal hållet på en missionskonferens i Mexiko, 26 maj 1946, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, arkivbox 121, s. 288.
12. I Conference Report, okt. 1905, s. 27–28, 30.

"Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Johannes 14:27).

Att leva rättfärdigt i svåra tider

Genom att trofast leva efter evangeliet kan vi finna trygghet, undan vår tids faror, och ha ett positivt inflytande i världen.

Ur George Albert Smiths liv

George Albert Smiths verksamhet som generalauktoritet sträckte sig över nästan hela första hälften av 1900-talet. Under den här perioden upplevde världen många förödande och omvälvande händelser, däribland den stora depressionen och två världskrig. Dessa katastrofer tillsammans med vad han ansåg vara ett allmänt moraliskt förfall i samhället fick president Smith att mer än en gång säga: "Världen befinner sig i ett kritiskt tillstånd."¹ Han såg i världshändelser uppfyllelsen av profetior om den yttersta tiden och var övertygad om att det enda hoppet om fred i världen var att människorna lydte Guds lagar. Under första världskriget varnade han och sade: "Krig och stridigheter i världen upphör inte förrän människor omvänder sig från sina synder, vänder sig till Gud, tjänar honom och håller hans bud."²

I dessa svåra tider fann president Smith att många hade tappat modet. Han sade: "Jag har haft förmånen att vara i olika delar av [USA] och det är sällan man träffar någon som inte är djupt nedslagen på grund av förhållanden som vi inte tycks ha någon kontroll över."³ Även om president Smith sade att krig, naturkatastrofer och andliga faror är del av livet i de sista dagarna sade han också till de heliga att de kan undkomma mycket av den nöd som råder i dessa svåra tider genom att leva efter evangeliet och motstå frestelser.

Han fann optimism i sin tro på att rättfärdiga sista dagars heliga kan utöva ett starkt inflytande på världen runtomkring dem. Han undervisade de heliga om att inte godta tillståndet i världen utan vara aktiva lokalt inom samhällslivet och försöka utöva ett gott

inflytande trots eventuellt motstånd. Han sade: ”Vi är alla förpliktade att se till att världen blev en bättre plats därför att vi levde i den.”⁴

Syster Belle S. Spafford, Hjälpföreningens generalpresident, berättade om en upplevelse då president Smith lärde henne den här principen. Kort efter att ha kallats till sitt ämbete fick syster Spafford meddelande om att det nationella kvinnorrådet (National Council of Women) skulle hålla ett möte i New York. Hjälpföreningen hade tillhört det rådet i många år, men på senaste tiden hade andra medlemmar av rådet varit fientliga mot kyrkan och hade generat sista dagars heliga-delegater på sina möten. På grund av detta ansåg syster Spafford och hennes rådgivare att Hjälpföreningen skulle säga upp sitt medlemskap i rådet och avfattade en rekommendation som gav uttryck åt deras åsikt. Syster Spafford erinrade sig senare:

”Jag fick en tid på förmiddagen hos president George Albert Smith och gick dit med vår rekommendation och med en lista över skälen till den. President Smith läste det maskinskrivna materialet uppmärksam. Sedan frågade han: ’Är inte det den där organisationen som systrarna gick med i före sekelskiftet?’

Jag sade jo.

Han sade: ’Ska jag fatta det så att ni nu vill säga upp det medlemskapet?’

Jag sade ja. Och tillade: ’President Smith, vi får inte ut något av det där rådet.’

President Smith såg förvånat på mig. Han sade: ’Syster Spafford, tänker du alltid på vad du kan få? Tycker du inte att det vore bra ibland att tänka på vad du kan ge?’ Han fortsatte: ’Jag tror att mormonkvinnor har någonting att ge till kvinnorna i världen och att de också kan lära sig av dem. I stället för att säga upp ert medlemskap tycker jag att du ska ta med dig flera av era duktigaste kommitté-medlemmar och återvända till mötet.’

Sedan sade han med eftertryck: ’Påverka dem i rätt riktning.’⁵

Syster Spafford lydde hans råd och fick senare ledande befattningar i National Council of Women och valdes slutligen till dess ordförande. [Se förslag 1 på sidan 254.]

George Albert Smiths lärdomar

Det har förutsagts att stora svårigheter ska komma i de sista dagarna.

Vi har fått veta att det ska komma stora svårigheter i de sista dagarna ... Vi har blivit varnade inte bara i de skrifter som gavs på Frälsarens tid och dessförinnan och därefter, utan Herren har talat i vår egen tid och vår himmelske Faders uppenbarelser står att läsa i Läran och förbunden. Om vi läser dessa uppenbarelser får vi veta att det vi nu upplever har förutsagts ...

Dagspressen ger oss skildringar av katastrofer överallt — stormiga hav med förluster i människoliv, jordbävningar, stora virvelstormar, sådana som vi har fått veta ska komma i de sista dagarna — och jag menar, bröder och systrar, att om människor tänker efter, om de läser i skrifterna så måste de inse att nu äger de händelser rum som Herren sade skulle äga rum i de sista dagarna. Fikonträdet löv börjar nu spricka ut [se Joseph Smith — Matteus 1:38–39] och de som tänker efter måste inse att sommaren är nära, att det som Herren har förutsagt ska föregå hans andra ankomst nu går i uppfyllelse.⁶

Vi är inte utom fara. En storrengöring väntar världen såvida inte vår himmelske Faders söner och döttrar omvänder sig från sina synder och vänder sig till honom. Det här innebär att sista dagars heliga eller medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tillsammans med alla andra, men först och främst vi, bör gå före med gott exempel.⁷ [Se förslag 2 på sidan 254.]

Den enda vägen till frid är Jesu Kristi evangelium.

Det finns bara ett enda botemedel för den allmänt utbredda nöden — universalmedlet mot världens sjukdom. Det är Jesu Kristi evangelium, livets och frihetens fullkomliga lag, som har återställts på nytt och därmed uppfyllt det som står i skrifterna.⁸

”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.” (Johannes 14:27.)

Det här är lugnade ord från Fridsfursten till hans trofasta efterföljare. Det finns inget som människor mer behöver än frid och glädje,

att inte behöva ha rädsla i hjärtat. Och dessa välsignelser erbjuds oss alla om vi bara vill ta emot dem.

När evangeliet återställdes till jorden i denna tidsutdelning upprepade Herren det han så ofta sagt i Gamla och Nya testamentet, att priset för frid och lycka är rättfärdighet. Trots den här kunskapen tycks många tro att det finns någon annan väg som leder till lycka, men vid det här laget borde vi alla veta att det inte finns någon annan väg. Och ändå har Satan med sin list övertalat en stor del av mänskligheten att inte gå på den väg som tillförsäkrar lycka. Och han är fortfarande i full verksamhet. Motståndaren till allt som är rätt sover aldrig.

Men genom att följa Herrens lärdomar, genom att vi vänder om till honom och omvänder oss från synden, genom att vi går omkring och gör gott, kan vi få frid, lycka och välstånd. Om människorna älskar varandra försvinner det hat och den ovänlighet som varit förhärskande i världen.⁹

I denna osäkra tid då människor springer hit och dit och söker efter någon ny plan som kan skapa fred i världen, ska ni veta att den enda väg som leder till fred i världen är vår Herre Jesu Kristi evangelium. Ingen annan väg leder till fred ... Att äga kunskap om sanningen är mer värt än all rikedom i världen, att veta att vi är trygga när vi går på pliktens väg som vår himmelske Fader har utstakat och att veta att vi, om vi vill, kan fortsätta på den vägen oavsett den påverkan och de lockelser som de som inte utsetts till att vara våra ledare kan komma med. Det är en ovärderlig gåva.¹⁰

Vi lever i en tid då skrifterna går i uppfyllelse bland folken. Genom en av sina profeter sade Herren följande om de sista dagarna: "De visas vishet skall förgå, de förståndigas förstånd skall förmörkas." (Jesaja 29:14) Med all världens vishet har ingen grupp hittills lyckats visa vägen till fred med säkerhet om att det är vägen. Vi ... har glädjen att veta att det finns en väg till fred, en enda väg som leder till resultat, och det är att hålla Guds bud som uppenbarats till människorna i forna dagar och i vår tid. Om man följde den vägen skulle man kunna lösa de stora problem som finns i världen, och vår olyckliga jord skulle få frid.¹¹

Även om världen är full av elände och molnen svartnar, blixarna ljungar och jorden bävar från det inre till ytan, kommer vi att vara

lyckliga om vi vet att Gud lever, om vi är rättfärdiga. Då kommer vi att ha outhärlig frid därför att vi vet att vår Fader är nöjd med vårt liv.¹² [Se förslag 3 på sidan 254.]

**Vi behöver inte vara rädda om vi gör det
som Herren har bett oss göra.**

Vi behöver inte vara rädda om vi gör det som Herren har bett oss göra. Det här är hans värld. Alla män och kvinnor är underställda honom. Ondskans alla makter ska tyglas för hans folks skull om de ärar honom och håller hans bud.¹³

Om vår himmelske Fader har förtroende för oss, om han älskar oss, om vi är värdiga hans välsignelser, kan världens alla arméer inte förgöra oss, bryta ner vår tro eller övervinna den kyrka som är uppkallad efter Guds Son.

Läs i 2 Konungaboken nittonde kapitlet om hur Sanherib, kungen i Assyrien, försökte ödelägga Jerusalem. Hiskia, den kung som företrädde Israel, vädjade till Herren om befrielse medan Sanherib hånade honom och sade: "Tro inte att dina böner till Gud hjälper dig. På varje plats där jag var och som jag intog, där bad de också. Du är hjälplös", och nästa morgon fann man en stor del av Sanheribs här döda på marken. Herren hade bevarat Jerusalem. [Se 2 Konungaboken 19:10–20, 35.] Han är vår styrka ... er Fader och min Fader, allas Fader. Om vi är värdiga så bevarar han oss som han bevarade Helamans söner [se Alma 57:24–27], som han bevarade Daniel för lejonerna [se Daniel 6] och de tre judiska männen i den brinnande ugnen [se Daniel 3] och 600 000 ättlingar till Abraham när han förde ut dem ur Egypten under Moses ledning och dränkte faraos härar i Röda havet [se 2 Mosebok 14:21–30]. Han är detta universums Gud. Han är allas vår Fader. Han är allsmäktig och lovar oss sitt beskydd om vi lever så att vi är värdiga det.¹⁴

Hur molnen än skockar sig, hur krigstrummorna än ljuder, vilka förhållanden som än må uppstå i världen, ska det här i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga finnas skydd mot ondskans makter, överallt där vi ärar Gud och håller hans bud, och män och kvinnor ska tillåtas att leva på jorden tills deras liv avslutas i ära och härlighet om de håller vår himmelske Faders bud.¹⁵ [Se förslag 4 på sidan 254.]

Våra hem kan vara fridfulla, heliga platser till och med i katastrofer.

Med tanke på den nöd som finns överallt, med tanke på Herrens förutsägelse i första kapitlet av Läran och förbunden att "friden skall tas bort från jorden" [L&F 1:35] måste vi inse att den tiden är kommen. Nog borde vi mönstra oss själva. Och våra hem ska alltid vara en plats för bön och tacksamhet och tacksägelse. Varje man bör vara god mot sin hustru och varje hustru omtänksam mot sin man. Föräldrar bör bevara sina barns kärlek genom att leva rättfärdigt. Våra hem skulle då inte bara vara en plats för bön och tacksägelse utan också en plats där vår Fader tack vare vår trofasthet kunde förläna oss sina rikaste välsignelser.¹⁶

Min bön är att våra hem ska helgas av vårt rättfärdiga leverne, att motståndaren inte ska ha någon makt att komma dit och fördärva våra barn eller andra som bor under vårt tak. Om vi ärar Gud och håller hans bud ska våra hem vara heliga och motståndaren inte ha något inflytande, och vi ska leva i lycka och frid till jordelivets slut och då gå för att få vår belöning i en oförgänglig tillvaro.¹⁷

Rätta ert liv efter lärdomarna i Jesu Kristi evangelium så ska ni känna hans mäktiga arm stödja er när katastrofer hotar. Gör era hem till en plats där Herrens ande vistas, till en helig plats dit motståndare inte kan komma. Lyssna till den milda, stilla rösten som manar er att göra rättfärdighetens gärningar. Min bön för oss alla är vi inte ska avvika från den väg som leder till Guds kunskap och makt, de rättfärdigas arvedel, ja, till evigt liv.¹⁸

Min bön är att våra hjärtan och hem ska besjålas av den kärlek, det tålmod, den vänlighet, barmhärtighet och hjälpsamhet som berikar vårt liv och därför gör världen bättre och lyckligare.¹⁹ [Se förslag 5 på sidan 254.]

Vi kan ha ett positivt inflytande i världen.

Jag väddar till er ... att vara ett ankare på platsen där ni bor så att andra dras till er och känner sig trygga. Låt ert ljus lysa så att andra som ser era goda gärningar får en önskan i hjärtat att vara som ni är.²⁰

"Gör era hem till en plats där Herrens ande vistas, till en helig plats."

Det är vår plikt att gå före med gott exempel, vår plikt att hålla sanningens baner högt. Det är vår plikt att uppmuntra vår Faders barn att lyssna till hans råd och anvisningar och göra de anpassningar som krävs så att vi var vi än är känner Guds ande brinna i våra själar och så att vi påverkar andra i rätt riktning.²¹

Herren kräver inte något som är omöjligt. Tvärtom har han gett oss bud, råd och anvisningar som det är möjligt för alla i vår tid att följa ...

Bröder och systrar, vi bör vara trofasta. Landet vi bor i bör helgas genom vårt rättfärdiga leverne ... Allt vi behöver göra är att omvända oss från våra synder, vända om från våra villovägar, rensa bort orenhet från vårt liv och sedan gå omkring och göra gott. Det är inte något som vi behöver avskiljas till. Varje man, kvinna och barn i Jesu Kristi Kyrka kan gå omkring och göra gott och få den välsignelse som blir resultatet. [Se förslag 6 på sidan 255.]

... Låt oss sätta handen till det verk som han har anförtrott oss, låt oss välsigna vår Faders barn var de än är. Då berikas vårt liv och världen blir en lyckligare plats. Det är det uppdrag som lagts på våra axlar. Vi är ansvariga inför Herren för hur vi utför det. Gud giv att vi i all ödmjukhet ska gå omkring med en önskan i hjärtat att göra gott mot alla människor var de än är och låta dem få del av den glädje som bara kan fås genom att lyda hans lagar och hålla hans bud. Att vi ska ha frid i våra hjärtan och hem, att vi ska sprida glädje vart vi än går, att vi genom det liv vi för ska bevisa för världen att vi vet att Gud lever och få hans välsignelser i utbyte²² är min enkla bön.

Förslag till studier och diskussion

Tänk på följande när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. Se sidorna V–VII för ytterligare hjälp.

1. Läs berättelsen om hur Belle S. Spafford får ett gott råd av president Smith (sidan 248). På vilka sätt kan du ”påverka [andra] i rätt riktning”?
2. I det första avsnittet av lärdomarna (sidan 249) talar president Smith om de svårigheter som det förutsagts ska föregå Kristi andra ankomst (se också 2 Timoteus 3:1–7; L&F 45:26–35). Varför tror du att det är viktigt att veta att dessa svårigheter förutsades i skrifterna?
3. Gå igenom avsnittet som börjar längst ner på sidan 249. Vilka problem i världen skulle kunna lösas om människor följde Jesu Kristi återställda evangelium? Hur har evangeliet gett dig och din familj frid? Hur har det lett till frid i dina relationer till andra?
4. På sidan 251 ger president Smith exempel från skrifterna på hur Herren bevarade sitt folk. På vilka sätt har han beskyddat dig och din familj? Hur hjälper lydnad oss att övervinna fruktan?
5. Vilka faror i vår tid är ett hot mot den andliga tryggheten i våra hem? Vad kan vi göra så att våra hem blir ”en helig plats dit motståndaren inte kan komma”? (Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 252 för förslag.)

6. Läs första stycket av avsnittet som börjar längst ner på sidan 252 och tredje stycket på sidan 253. På vilket sätt kan trofasta sista dagars heliga vara ”ankare” på platsen där de bor? Varför får vi större möjlighet att ”gå omkring och göra gott” om vi ”rensar bort orenhet från vårt liv”? Fundera över och be om vad du ska göra för att rensa bort orenhet från ditt eget liv.

Skriftställen: Jesaja 54:13–17; Matteus 5:13–16; Johannes 16:33; 2 Nephi 14:5–6; Läran och förbunden 87:6–8; 97:24–25; Joseph Smith—Matteus 1:22–23, 29–30

Undervisningstips: Överväg att be deltagarna att läsa överskrifterna i ”George Albert Smiths lärdomar” och välja ett avsnitt som är viktigt för dem eller deras familj. Be dem att studera president Smiths lärdomar i det avsnittet och också tillhörande frågor i slutet av kapitlet. Be dem därefter berätta vad de har lärt sig.

Slutnoter

1. I Conference Report, apr. 1948, s. 162.
2. I Conference Report, apr. 1918, s. 41.
3. I Conference Report, apr. 1932, s. 41.
4. ”Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), s. 96–97.
6. I Conference Report, apr. 1932, s. 42–44.
7. I Conference Report, okt. 1946, s. 153.
8. ”New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 1 jan. 1920, s. 2.
9. ”At This Season”, *Improvement Era*, dec. 1949, s. 801.
10. I Conference Report, okt. 1937, s. 53.
11. I Conference Report, apr. 1946, s. 4.
12. I Conference Report, okt. 1915, s. 28.
13. I Conference Report, apr. 1942, s. 15.
14. I Conference Report, apr. 1943, s. 92.
15. I Conference Report, apr. 1942, s. 15.
16. I Conference Report, apr. 1941, s. 27.
17. I Conference Report, okt. 1946, s. 8.
18. ”New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 6 jan. 1921, s. 3.
19. I Conference Report, okt. 1946, s. 7.
20. I Conference Report, okt. 1945, s. 117–118.
21. I Conference Report, okt. 1947, s. 166.
22. I Conference Report, apr. 1932, s. 43–45.

Bildförteckning

- Omslag: *George Albert Smith*, av Lee Greene Richards, © IRI.
- Sidan 4: *Bergspredikan*, av Carl Heinrich Bloch, använd med tillstånd av Nationalhistoriska museet i Frederiksborgs slott i Hillerød, Danmark.
- Sidan 12: *Kristus botar en blind*, av Del Parson, © 1983 IRI.
- Sidan 20: *Kristus*, av Heinrich Hofmann, med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 25: *Se på mina händer och mina fötter*, av Harry Anderson, © IRI.
- Sidan 27: *Se era små*, av Robert T. Barrett, © 1996 IRI.
- Sidan 37: *Joseph Smiths första syn*, © 1988 Greg K. Olsen, kopiering förbjuden.
- Sidan 40: *Joseph Smith*, med tillstånd av Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Sidan 48: *Melkisedekska prästadörets återställelse*, av Walter Rane, © 2010 IRI.
- Sidan 54: Foto med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek och arkiv
- Sidan 60: *Ett inför Gud*, av Joseph Brickey, © 2010 IRI.
- Sidan 63: Foto © 2000 Steve Bunder-son.
- Sidan 66: Foto © 2006 Robert Casey.
- Sidan 73: *Jesus sade till henne: "Maria"*, av William Whitaker, © 1999 IRI.
- Sidan 122: *Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar*, av Harry Anderson, © IRI.
- Sidan 148: Foto © 2000 Steve Bunder-son.
- Sidan 172: *Elia tävlar mot Baals präster*, av Jerry Harston, © 1978 IRI.
- Sidan 175: *Mose delar Röda havet*, av Robert Barrett, © 1983 IRI.
- Sidan 177: *Brigham Youngs ankomst*, © 1986 VaLoy Eaton, med tillstånd av Zions Bank, kopiering förbjuden.
- Sidan 182: *Kristus och den rike unge mannen*, av Heinrich Hofmann, med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 194: *Daniel vägrar äta och dricka av kungens mat och vin*, av Del Parson, © 1983 IRI.
- Sidan 216: *Lemonad en varm dag*, av Michael Malm, © 2010 IRI.
- Sidan 238: *Korsfästelsen*, av Harry Anderson, © IRI.
- Sidan 246: *Frid lämnar jag efter mig åt er*, © 2004 Walter Rane, med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Register

A

Arbete, 207–208

Aronska prästadömet. *Se* Prästadömet

Avfallet

i tidens mitt, 46

prästadömet myndighet gick förlorad under, 47

vår himmelske Fader återställde evangeliet på grund av, 39

B

Bibeln

vittnesbörd om Jesus Kristus, 24
Se också Skrifterna

Bud

de håller oss på Herrens sida av gränsen, 183–184

Gud ger oss dem därför att han älskar oss, 184–186

trygghet kommer av att hålla, 251

Bön

be för samhällsledare, 95

dess kraft, 95

familjebön, 96–97

pojke ber läkare att be för honom, 92–93

vi kan få inspiration så att vi vet vad vi ska be om, 93–94

D

Daniel

hans tro, 174

lydde Herrens dåtida hälsolag, 193–194

Den första synen

lade en grundval för tro, 36

visade att himlen inte är tillsluten, 34–36

visade Joseph Smiths tro, 35, 36, 176

ytterligare ett vittne om att Jesus är Kristus, 26–27

Djävulen. *Se* Motståndaren

Dop

Jesu Kristi, 24

Döden

evangeliet hjälper oss att förstå, 65–68, 72–74

E

Elia

hans tro, 175

återställde nycklar till arbetet för de döda, 77, 79

Evigt liv

jordelivets syfte är att förbereda sig för, 68–69

F

Familjen

bön skapar enighet i, 96–97

skriftstudier i, 104–105, 232–233

vänlighet i, 220–222

värdefullare än världsliga ting, 69–70

Se också Föräldrar

Familjens hemafton, 232–233

Farr, Lorin (morfar), XII

Frid

genom Jesu Kristi evangelium, 249–251

Fäder
bör förbereda sina söner för att ta
emot prästadömet, 45

Se också Föräldrar

Förberedelse

för evigt liv, 5–7, 68–69, 102–103,
241–244

för missionärstjänst,
135–136, 137

för nödsituationer, 205–206

Föredöme

föräldrars, 200–201, 229–231
genom vårt kan vi utöva ett posi-
tivt inflytande, 252–254
när det gäller att dela med sig av
evangeliet, 133–135

Förlåta andra

bör vara kyrkans medlemmars
inställning, 239

hjälp oss att göra oss redo för
det celestialet riket, 241–244
visar att vi uppskattar att Gud
förlåter oss, 240–241

Förrättningar

för de döda, 80–84
nödvändiga för frälsning, 50

Försoningen. *Se* Jesus Kristus; Upp-
ståndelse

Förut tillvaron, 67, 68–69

Föräldrar

bör vara vänliga och kärleks-
fulla mot sina barn, 220–222,
231–232

deras ansvar att undervisa barnen
om evangeliet, 226–229

deras exempel, 200–201,
229–231

Se också Familjen

G

Girighet

varning för, 209

Gud Fadern

alla män och kvinnor är barn till,
13–14

ger oss bud därför att han älskar
oss, 184–186

har en kropp, 38–39

talat till människan, 110–111

vi kan bli lika, 68–69

H

Helige Anden, den

behövs när vi ska sprida evange-
liet, 147–148

källa till ett vittnesbörd, 27–28,
112–114, 147–148

leder oss till trygghet och upp-
höjelse, 114–115

Hemlärare

George Albert Smiths minne av,
45–46

Hemmet

kan vara en trygg plats, 252
Se också Familjen

Himmelske Fader, vår. *Se* Gud
Fadern

J

Jesu Kristi evangelium

bör göra oss till ett bättre folk, 7–8
enda vägen till fred och frid,

249–251

ger lycka, 29, 38–39, 72–74

lär oss att älska varandra, 14–15
världen behöver, 119–120

Jesu Kristi Kyrka

dess tillväxt, 42, 151–153,
155–159

har gudomlig myndighet, 49

leds av Jesus Kristus, 56–57,
111–112

Jesus Kristus

förlät dem som korsfäste honom,
239

- gav prästadömet till sina apostlar, 46
- Guds Son, 22–24
- hans dop, 24
- hans uppståndelse, 24
- lever idag, 23
- visar sig för Joseph Smith, 26–27
- visar sig för nephiterna, 25–26
- vittnesbörd om, i Bibeln, 24
- vittnesbörd om, i Mormons bok, 25–26
- vårt vittnesbörd om, 21–31
- K**
-
- Kallelser
- medlemmars ansvar att fullgöra, 153–155
- Kritik
- av kyrkans ledare, 60–61
- strider mot Jesu Kristi evangelium, 218
- var uppmärksam på det goda hos andra i stället för att kritisera, 218–219
- Kullen Cumorah, XXVIII
- Kyrkans ledare
- Herren leder sitt folk genom, 57–58, 111–112
- trygghet i att följa, 57–58
- vi bör inte kritisera, 60–61
- väljs av Herren, 56–57
- Se också* Kyrkans president
- Kyrkans president
- får kraft och visdom av Gud, 59
- Herren leder sitt folk genom, 111–112
- stärks av medlemmarnas stöd, 61–62
- Se också* Kyrkans ledare
- Kärlek
- befallning om att hysa, 14–15
- ger sann glädje, 17–18
- kan inspirera människor att göra det rätta, 16, 144, 219–220
- när det gäller att dela med sig av evangeliet, 143–144
- tillfällen att ge uttryck åt, 16
- visa, genom att sträcka ut en hjälpare hand, 15–16
- Se också* Vänlighet
- L**
-
- Liknelsen om bröllopsfesten, 5–6
- Livet
- syftet med, 68–74
- är evigt, 67–68
- Lydnad. *Se* Bud
- M**
-
- Matförråd
- gjorde det möjligt för kyrkan att hjälpa nödställda, 203–205
- gör oss beredda på svåra tider, 205–206
- Melkisedekska prästadömet. *Se* Prästadömet
- Missionsarbete. *Se* Sprida evangeliet
- Monumentet This is the Place (Detta är platsen), XXXIV–XXXV
- Mormons bok
- George Albert Smith ger exemplar av, till andra, XXII, XXXIII
- vittnesbörd om Jesus Kristus, 25–27
- Se också* Skrifterna
- Mose
- hans armar stöddes av Aron och Hur, 59
- hans tro, 174
- Motstånd
- kan inte hejda kyrkans spridning, 155–158

- Motståndaren
försöker bedra oss, 186–188
vi kan motstå, 189–190
- Mödrar
deras vänlighet och barmhärtighet, 222
Se också Föräldrar
- N**
-
- Noa
få brydde sig om hans varningar, 58
hans tro, 174
- P**
- Pionjärer, XXIX–XXXI,
XXXIV–XXXVI
- Prästadömet
bärare av, måste vara värdiga, 50–52
dess förrättningar är nödvändiga för inträde i det celestialet riket, 50
ett tillfälle att tjäna, 45–46
finns endast i Jesu Kristi sanna kyrka, 49
måste förlänas på Herrens sätt, 49
ta inte lätt på, 50
unga män bör vara förberedda att ta emot, 45
återställelse av, 46–49
- S**
-
- Sabbatsdagen
det ger glädje att hedra, 161–164
gå till kyrkan på, 164–165
- Sakramentet
genom att ta det värdigt får vi ny andlig kraft, 168–169
instiftat av Frälsaren, 165–168
rena vårt hjärta från ovänlighet innan vi tar, 241
- Satan. *Se* Motståndaren
- Sista dagarna
stora svårigheter har förutsagts ska komma i de, 249
- Skrifterna
hjälper oss att göra oss redo för det celestialet riket, 105
hjälper oss att övervinna prövningar, 102–103
läs, tillsammans som familj, 104–105
mycket värdefullare än människors filosofier, 101–102
- Släktforskning
hjälp från Herren för att utföra, 84–87
Se också Tempel och tempeltjänst
- Smith, George A. (farfar)
hans bakgrund, XI–XII
hans missionsverksamhet, 156–157
inspirerad att be om att hans familj skulle vara i säkerhet, 93–94
råder sin familj att stanna på Herrens sida av gränsen, 183
sågs av George Albert Smith i en dröm, XXV–XXVI
- Smith, George Albert
angripen av en pöbel, XVI–XVIII
arbetar i en klädfabrik som 13-åring, XIV–XV
besöker Joseph Smiths födelseplats, 33
besöker Mexikos president, XXXIII
besöker templet i Kirtland, 77
försonar sig med en vän som sårat honom, 237
ger bort Mormons bok i julklapp, XXII
ger sin överrock till en snöröjare, 13
hans barn, XVIII–XIX
hans barndom, XI–XV, 225
hans död, XXXVI–XXXVIII, 22

- hans giftermål, XV–XVI
hans hustru dör, XXVII
hans hälsoproblem, XXIV–XXVII
hans intresse för kyrkans historiska platser, XXVIII–XXXI, XXXIV–XXXV
hans mission i södra USA, XVI–XVIII
hans mission i södra Utah, XV
hans mor lär honom att be, XII–XIII, 89–91
hans personliga trosbekännelse, 1–2, 141, 237–239
hans samhällsengagemang, XXII–XXIV
hans vänliga handlingar, XI, XXXVI–XXXVIII, 2, 11–13, 215–217
hans ögonskada, XV, XXIII
inröstas som kyrkans president, 55
kallas till apostel, XIX–XXI
lär sig hur en pilot navigerar i dimma, 107–109
lär sin dotter om ärlighet, 225–226
ordineras till diakon, 45
råder Belle S. Spafford att behålla medlemskapet i en nationell organisation, 248
räddas från att drunkna genom bön, 91
ser sin farfar i en dröm, XXV–XXVI
som apostel, XIX–XXXI
som far, XVIII–XIX, 225–226
som kyrkans president, XXXI–XXXVI
som president över Europamissionen, XXVII–XXVIII, 129–131, 171–174
sprider evangeliet, XXI–XXII, XXXIII, 117–119, 141–143
sänder hjälp till ett krigshärjat Europa, XXXI–XXXIII, 203–205
uppmuntrar en man att läsa skrifterna, 99–101
vägrar att dricka kaffe, 193
övertalar sina barn att ge bort leksaker de fått i julklapp, XVIII–XIX
Smith, John (farfars far), XII
Smith, John Henry (far), XI–XII, 93–94
Smith, Joseph
gav sitt liv för sitt vittnesbörd, 39–42
hans första syn, 26–27, 33, 34–36
hans tro, 36–37, 176
hans vittnesbörd om Jesus Kristus, 26–27
kallad av Gud trots sin ungdom och oerfarenhet, 36–38
återställde eviga sanningar, 38–39
Smith, Lucy Emily Woodruff (hustru)
får en välsignelse av Wilford Woodruff, XVIII
hans uppvakning av och giftermål med, XV–XVI
hennes död, XXVII
Smith, Sarah Farr (mor), XII, 89
Sprida evangeliet
den belöning man får genom att, 125–126
den Helige Andens betydelse när det gäller att, 147–148
föredömetts betydelse när det gäller att, 133–135
med iver och uppriktighet, 121–124, 144–145
nödvändigheten av, 119–121
olika sätt att, 135–139
vårt ansvar, 28–29, 123, 124–125, 131–133
vänligt och kärleksfullt, 143–144
ökar den lycka och godhet som andra redan har, 141–143, 145–147
Stödja kyrkans ledare, 55–62

T

Tankar

vi är en produkt av våra tankar,
XIV

Teknik

kan användas för att främja Herrens verk, 151–153

Tempel och tempeltjänst

de heligas uppoffringar vid uppförandet av templet i Kirtland, 77
invigningen av templet i Idaho Falls, 77–79
syftet med, att tillhandahålla för rättningar, 80–84

Tionde

vi kan hjälpa till i kyrkans verk genom, 209–210

Tjänande

efter andra världskriget för att hjälpa nödlidande, 203–205
glädje genom, 17–18
i kyrkan, 153–155
kan lindra nöd, 210–212

Tro

de första heligas, 176–178
en Guds gåva som ges till de rättfärdiga, 179–180
exempel på, i skrifterna, 174–176
ledde till Joseph Smiths första syn, 36–37, 176

U

Uppenbarelse

nödvändig i vår tid, 110–111
personlig, 110, 112–115
till profeten, 109, 110–112

Uppståndelsen, 24, 71–72

V

Visdomsordet

undervisa våra familjer om,
200–201
välsignelser av att lyda, 197–200
är ett kärleksfullt råd från vår himmelske Fader, 195–196

Vittnesbörd

alla kan få ett eget, 27–28, 112–114

Vänlighet

i hemmet, 220–222
kan få hjärtan att vekna, 215,
219–220
kommer från Herrens ande,
217–218
vi bör vara föredömen i fråga om,
218
Se också Kärlek

Å

Återställelsen

av evangeliet, 38–39
av prästadömet, 46–49

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

